

Conversații cu îngerii

Ce a auzit Swedenborg când a fost în cer

Conversațiile lui Swedenborg cu îngerii

Prefață

DE DONALD L. ROSE

„Am vorbit cu ei ca de la om la om.”

(Raiul și Iadul¹ 74)

Cât de mult a apreciat Emanuel Swedenborg aceste conversații! Nu putea să nu fie impresionat de calitățile îngerilor când vorbeau cu el. Scriind despre una din aceste conversații, spunea: „M-am bucurat din adâncul inimii că mi-a fost îngăduit să vorbesc cu îngeri de o asemenea inocență.” Ce a vrut să spună prin „inocență” vom vedea în cele ce urmează.

În timpul unei conversații cu îngerii, Swedenborg se plimba printr-o grădină din lumea spirituală. În *Adevărata Religie Creștină*² 160, el amintește un episod dintr-o astfel de plimbare în compania îngerilor: „Am discutat cu ei subiecte diferite, printre care și acela referitor la faptul că în lumea în care eu trăiesc în trup, noaptea se vad nenumărate stele, mai mari sau mai mici, care sunt de fapt nenumărați sori.” Acești îngeri, spune el, erau încântați de subiect și i-au spus că în lumea lor comunitățile îngerești se afla la mare distanță asemenea stelelor.

Așa cum se obișnuiește, în studiile lui Swedenborg, numărul care urmează după titlul unei lucrări nu se referă la numărul paginii, ci la paragraful sau numărul secțiunii, care este același în toate edițiile.

La momentul acestei conversații, Swedenborg și îngerii nu se plimbau prin rai, ci prin lumea intermediară, în care ajung oamenii după ce au părăsit planul fizic. Au întâlnit douăsprezece persoane care trecuseră recent în lumea spirituală. Au pus întrebări acestor oameni, iar discuția cu ei este inclusă în capitolele unora din lucrările sale.

Pentru a citi aceste povestiri (și sunt o mulțime), cititorul trebuie să le descopere în diferitele lucrări ale lui Swedenborg. Ideea adunării lor a condus la redactarea cărții pe care o aveți în fața dumneavoastră. În mare parte, aceasta consta din povestiri și conversații din acele istorisiri, majoritatea provenind din cartea lui Swedenborg despre natura iubirii în cuplu (În diferitele ediții intitulată *Iubirea maritală*, *Iubirea conjugală* sau *Despre Iubirea în cuplu*³ — ediția în limba română, apărută la Editura Firul Ariadnei). Dintre toate operele lui Swedenborg această lucrare conține cele mai multe istorisiri referitoare la îngeri. Cu toate că un număr mare de astfel de povestiri provin dintr-o carte despre iubirea în cuplu, conversațiile cu îngerii relatate de Swedenborg acoperă un domeniu mai vast de subiecte.

¹ Raiul și Iadul de Emanuel Swedenborg: <http://www.scribd.com/doc/36687848> ,

<http://www.docstoc.com/docs/52736779> , <http://en.calameo.com/books/000027980fa71ff7ba66b> , n. red.

² Vezi și „Despre credință”, de Emanuel Swedenborg: <http://www.scribd.com/doc/58007499> ,

<http://www.docstoc.com/docs/81874274> , <http://en.calameo.com/books/000027980bd5999c10251> , n. red.

³ *Despre Iubirea în cuplu* : <http://www.docstoc.com/docs/93972591> ,

<http://en.calameo.com/books/00002798061bd95ef60f8> , n. red.

Nu toate lucrările lui Swedenborg conțin episoade atât de explicite ale conversațiilor cu îngerii precum cele relatate în această lucrare. Cu toate acestea, tema îngerilor este mai mult sau mai puțin dezbătută, în funcție de modul în care Swedenborg a tratat subiectele. Do-ua dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui Swedenborg care nu conțin povestiri concrete despre îngeri sunt cărțile intitulate *Iubirea și Înțelepciunea Divină* și *Providența Divină*, titlurile complete fiind *Înțelepciunea Angelică referitoare la Înțelepciunea și Iubirea Divină* și *Înțelepciunea Angelică referitoare la Providența Divină*. Ele cuprind dezvoltări referitoare la legile actuale care stau în spatele evenimentelor istorice și întâmplărilor din viața noastră. În *Providența Divină* 70, Swedenborg scria: „Legile Providenței divine sunt taine ascunse mai înainte în înțelepciunea îngerilor, dar dezvoltate acum astfel încât ceea ce aparține Domnului să-I fie atribuit Lui.” În *Iubirea și Înțelepciunea Divină* 60, Swedenborg sugerează că înțelepciunea îngerilor este strâns legată de universul creat și de frumusețile sale. Aici el spune că, în lumea spirituală, a auzit discuții profunde dar și mai puțin importante despre „minunatele lucrări ale Lui Dumnezeu, care sunt cu atât mai minunate cu cât sunt cercetate mai amănunțit.” La un moment dat, în *Iubirea și Înțelepciunea Divină*, el invită pe cititor să vadă Divinul din creaturile mărunte ale naturii:

Oricine poate decide în favoarea Divinului, pe baza fenomenelor vizibile din natură, urmărind [omizile]. Pornind de la o poftă nebună, ele se luptă și tânjesc după o schimbare a stării lor pământești într-una paralela cu cea divină. Astfel, se târăsc într-un ascunziș, intră în cocon, ca să spunem așa, pentru a renaște... Apoi, când transformarea este completă, înzestrate cu minunate aripi potrivit speciei din care fac parte, zboară prin aer de parcă acesta ar fi raiul lor... Poate cineva, care decide în favoarea Divinului pe baza fenomenelor vizibile din natura, să nu vadă în ele atunci când sunt viermi, reflectarea stării noastre pământești și starea noastră divină atunci când s-au transformat în fluturi?

... Poate vreun lucru din natură să fie folosit drept scop și să organizeze întrebunțările în modele și tipare? Doar cel înțelept poate face asta și doar Dumnezeu, a cărui înțelepciune este nemărginită, poate organiza și modela universul în acest fel. Cine sau ce altceva poate prevedea și se poate îngriji de toate lucrurile care servesc oamenilor drept hrană și veșminte?... Unul din miracolele pământești este acela că niște creaturi minuscule precum viermii de mătase ne împodobesc, îmbrăcându-ne în mătase - femei și bărbați, regi și regine, slujbași și slujnice. Iar acele minuscule creaturi numite albine produc ceara pentru lumânările care aduc un plus de splendoare catedralelor și palatelor. Acestea și multe alte fenomene sunt mărturii vizibile ale faptului că prin intermediul lumii spirituale, Însuși Dumnezeu este cel care controlează tot ceea ce se petrece în natură.

(*Iubirea și Înțelepciunea Divină* 354; 356)

Tema inocenței este una pe care Swedenborg a discutat-o îndelung cu îngerii. În *Raiul și Iadul* 276, Swedenborg începe prin a declara că puțini oameni știu cu adevărat ce este inocența. „Inocența este exprimată în mod vizibil pe față, în vorbire și în gesturi, în special la copii.” Cu alte cuvinte, inocență nu înseamnă doar absența vinovăției. Este ceva ce ne influențează profund. Există în inocență o dorință de a fi călăuzit de Dumnezeu, după cum ne este prezentat în *Raiul și Iadul* 280. Inocența nu este deloc caracteristică doar copiilor. Este ceva divin în ființa noastră. Swedenborg spune că Iisus a vorbit despre această virtute atunci când a zis că, dacă nu vom accepta împărăția lui Dumnezeu *precum un copil*, cu niciun chip nu vom intra în ea (Marcu 10:15).

O virtute care merge mână în mână cu inocența este pacea. Ce au spus îngerii despre acest subiect? Observați în următorul citat modul în care Swedenborg folosește fraza „dar îngerii au zis...”, atunci când ei prezintă o alta perspectivă a percepției noastre pământești.

Am vorbit cu îngerii și despre pace zicându-le ca în lumea fizica, pacea este atunci când războaiele și ostilitățile încetează și când dușmănia și discordia dispar. Și că se crede că pacea interioară constă în odihna minții atunci când grijile dispar, în special o liniște și o mulțumire datorate succesului în activitățile desfășurate. Dar îngerii au zis că odihna minții, liniștea și mulțumirea sufletească rezultate din îndepărtarea grijilor și din succesele activităților noastre sunt doar o iluzie a păcii, excepție făcând cei ce trăiesc în binele divin pentru că nu există pace decât în acel bine. Căci pacea se revarsă în cele mai adânci unghere ale ființei noastre, aducând odihnă minții interioare și liniște celei exterioare precum și bucuria rezultată de aici.

(*Raiul și Iadul* 290)

Pot oare îngerii să ne împărtășească din această pace? Swedenborg a aflat că îngerii ne protejează și ne îndrumă chiar și fără știrea noastră. Observați în următoarele citate cum este evidențiat liberul arbitru:

Sarcina lor [a îngerilor] este să ofere compasiune și credință, să observe direcția în care se îndreaptă plăcerea omului, să orienteze și să dirijeze acele plăceri spre ce este bun, în măsura în care pot face asta în raport cu liberul arbitru al omului...

Omul se află la mijloc și nu este conștient de binele sau răul prezent. Aflându-se la mijloc, el este liber să se orienteze spre unul sau altul.

(*Arcana Celestă* 5992)⁴

Să luăm în considerare punctul de vedere al îngerilor asupra naturii aparent întâmplătoare și dezordonată a vieții noastre de zi cu zi. Îngerii i-au vorbit lui Swedenborg despre un model providențial. După cum susține în *Arcana Celestă* 6486,

I-am auzit pe îngeri vorbind între ei despre Providența Divină... Au vorbit cu înțelepciune, zicând că aceasta este prezentă în toate care au loc, deși El nu acționează după un plan anume așa cum face omul, pentru că El prevede și face provizii pentru lucrurile ce vor veni. Este, spun îngerii, precum cineva care clădește un palat. La început strânge materiale de tot felul și le pune grămadă de-a valma, iar palatul care va fi ridicat din ele, există doar în mintea arhitectului.

Arhitectul divin al vieții omenești este cu noi din frageda pruncie și pentru tot restul zilelor noastre. Faptul că nu conștientizăm asta este asemenea unui somn din care ne trezim uneori așa cum a făcut Iacob când a văzut o scara spre cer. Îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe acea scară, Iacob a spus: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu nu am știut... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor.” (Facerea / Geneza 28).

A fost nevoie de un vis pentru ca Iacob să devină conștient de viața sa. Ne petrecem o mare parte din viață dormind, iar în timp ce dormim, visăm. Și, dacă în fiecare noapte toți visează, cine ne mai poate vorbi despre lumea viselor? Swedenborg a aflat că îngerii îi pot spune câte ceva despre vise. În *Arcana Celestă* 1979, el afirmă, „Mi-a fost deseori îngăduit, ca după ce m-am trezit, să vorbesc cu spiritele și îngerii care fuseseră sursa viselor mele.” În aceeași lucrare (paragraful 1983), el spune că îngerii răspunzători de visele noastre cele mai

⁴ *Arcana Celesta*, tradusă de John Elliot (Londra, Swedenborg Society, 1992). Toate referințele la *Arcana Celestă* din această prefață sunt preluate din această traducere.

profunde (pe care rar ni le amintim) sunt aceia care, atunci când au fost oameni pe pământ, au înfrumusețat viețile semenilor lor.

Swedenborg a scris, „Merită să menționez că după ce m-am trezit și am vorbit despre ce mi s-a arătat în vis, și asta presupunea o mulțime de amănunte, anumite spirite angelice au afirmat că detaliile relatate de mine corespund întru totul cu discuția dintre ei” (*Arcana Celestă* 1980). El a spus că ilustrarea visului este de fapt reprezentarea picturală care corespunde gândurilor și sentimentelor ființelor angelice. Pe scurt, multe din visele noastre sunt expresii ale conversațiilor cu îngerii.

Această lucrare se află în topul traducerilor lui David Gladish și Jonathan Rose, doi cărturari specializați în opera lui Swedenborg. Dave a tradus toate selecțiile din *Iubirea în cuplu*, iar Jonathan s-a ocupat de cele din *Adevărata Religie Creștină*⁵ și *Apocalipsa Dezvăluită*.⁶ Fiecare traducător a fost și redactor al lucrării celuilalt.

În încheiere, doresc să spun câteva cuvinte despre David Gladish. La scurt timp după terminarea traducerilor pentru această carte, Dave a încetat din viață în urma unui atac de cord. Ginerele său, Ian Woofenden a spus despre el: „Dave a fost un pionier al traducerilor lui Swedenborg. El a avut viziunea că oamenii vor putea să-l citească pe Swedenborg mai ușor și îi vor înțelege mesajul.” Toți cei care au participat la realizarea acestei lucrări regretă faptul că Dave nu a avut parte de bucuria de a o vedea tipărită. Dar, după cum Swedenborg însuși a scris în *Providența Divină*:

Cel ce ajunge în ceruri, dobândește cea mai mare bucurie a inimii sale.

Știm că Dave trăiește acum o fericire veșnică și nu una efemeră.

Bryn Arhyn, Pennsylvania, Toamna lui 1996

Conversații cu îngerii

Introducere

de Leonard Fox

Deși cărțile sacre ale multor tradiții religioase vorbesc despre îngerii care se arată și vorbesc cu oamenii, aceștia din urmă sunt neîncredători când aud că în secolul al XVIII-lea, Emanuel Swedenborg, unul dintre cei mai mari și mai respectați oameni de știință ai vremurilor sale, susținea că a purtat deseori conversații cu îngerii. Swedenborg însuși a realizat că majoritatea oamenilor nu îl vor crede, scriind în *Arcana Celesta* 68,

Sunt conștient că mulți vor spune că nimeni nu poate vorbi cu îngerii și cu spiritele atâta vreme cât acea persoană trăiește în trup, mulți vor zice că este pura imaginație, alții că afirm asemenea lucruri ca să am crezare sau vor face alte obiecții. Dar toate acestea nu mă împiedică, pentru că am văzut, am auzit și am simțit.⁷

⁵ Despre credință: <http://www.scribd.com/doc/58007499> , <http://www.docstoc.com/docs/81874274> , <http://en.calameo.com/books/000027980bd5999c10251> , n. red.

⁶ Judecata de Apoi: <http://www.scribd.com/doc/57916240> , <http://www.docstoc.com/docs/81782198> , <http://en.calameo.com/books/0000279802d10f61bdd8c> , n. red.

⁷ Emanuel Swedenborg, *Arcana Celestă*, voi. I, traducător John Faulkner Potts (New York: Swedenborg Foundation, 1905)- *Arcana Celestă* este o ediție standard în 12 volume a Fundației Swedenborg. Citatele din această lucrare sunt extrase din aceasta ediție standard.

Swedenborg nu doar că a purtat lungi conversații cu îngerii, ci a și trecut prin ceea ce acum numim o experiență în apropierea morții, despre care credea că este un dar special de la Dumnezeu pentru ca el să poată spune lumii adevărul despre viața de după moarte:

Mi-a fost îngăduit să descriu într-o ordine logică, cum trece omul de la viața trupească la cea veșnică, ca să se cunoască modul în care este readus la viață. Toate acestea mi s-au arătat, nu le-am auzit de la nimeni, ci au fost trăite de mine.

Am fost adus într-o stare de inconștiență în ceea ce privește simțurile trupesti, o stare asemănătoare cu cea a unei persoane aflate în pragul morții, dar cu toate trăirile interioare neafectate. Aveam capacitatea de a gândi și destul suflu de viață încât să pot percepe și să-mi pot aminti ce se petrece cu cei care mor și apoi sunt readuși la viață.

(*Arcana Celesta 169*)

În ultimii ani, relatări despre experiențe de acest gen ne-au devenit cunoscute din cărți, articole și programe de televiziune. În aceste prezentări, persoana care a fost readusa la viață doar a întrezărit lumea spirituală. Swedenborg, totuși, a avut șansa unică de a avea vederea spirituală deschisă pentru a putea accesa direct și în același timp atât lumea spirituală cât și cea naturală. Și-a petrecut ani întregi călăuzit de îngeri și experimentând priveliști, sunete și chiar mirosuri ale raiului, ale iadului și ale aceluși loc intermediar unde, spune el, toți trebuie să ajungă imediat după moarte — lumea spiritelor.⁸

Cine a fost omul acesta și cum a ajuns el să aibă parte de aventuri atât de remarcabile într-un plan existențial, care ne rămâne ascuns atâta timp cât trăim în lumea materială, fizică?

Emanuel Swedenborg s-a născut pe 29 ianuarie 1688, la Stockholm, Suedia. Familia sa a fost înnobilită după ce tatăl său, Jesper Swedberg a ajuns episcop de Skara. La Universitatea din Uppsala, Swedenborg a studiat filosofia, matematica și științele, precum și latina, greaca și ebraica.

În 1710, un an după terminarea studiilor universitare, Swedenborg a început să călătorească, timp în care a studiat fizica, astronomia și alte științe naturale, a învățat ceasornicăria, legătoria cărților, tâmplăria, gravura, să fabrice instrumente de alamă și să șlefuiască lentile. În următorii ani, a acumulat toate cunoștințele accesibile la începutul secolului al XVIII-lea în domeniul cosmologiei, matematicii, anatomiei, fiziologiei, politicii, economiei, metalurgiei, mineralogiei, geologiei, ingineriei miniere și chimiei. A scris mult despre unele din aceste subiecte și a fost primul care a propus ipoteza nebulară a sistemului solar (*O ipoteză nebulară premergătoare*, 1734, scrisă cu douăzeci de ani înaintea lucrării *Allgemeine Naturgeschichte und Theorie des Himmels*⁹ a lui Immanuel Kant). A făcut numeroase descoperiri originale în diferite discipline științifice (cum ar fi funcțiile cortexului cerebral și a glandelor anexe endocrine și mișcarea respiratorie a țesuturilor craniene), unele dintre ele fiind confirmate abia în secolul al XX-lea.

În decursul activității sale științifice, Swedenborg și-a păstrat mereu interesul față de spiritualitate. Într-adevăr, scopul cercetărilor sale în biologia umană era de a găsi o explicație rațională a funcționării sufletului, după cum afirmă în prefața lucrării sale *Regnul Animal*, 1744.

Între anii 1755 și 1745, Swedenborg a experimentat o serie de viziuni care l-au marcat profund. În cele din urmă, simțurile sale spirituale s-au deschis complet și a putut trăi, în mod conștient, simultan în lumea naturală și în cea spirituală. Credea că fusese chemat de Dumnezeu să aducă omenirii o nouă revelație și în următorii 27 de ani, până a murit la vârsta de 84 de ani, la Londra, s-a dedicat exclusiv scrierii celor 30 de lucrări teologice care includ acea

⁸ Din tainele universului ceresc - Emanuel Swedenborg: <http://www.scribd.com/doc/77634388> , <http://www.docstoc.com/docs/110590868> , <http://en.calameo.com/books/00002798032ecc749c156> , n. red.

⁹ Istoria generală naturală și Teoria Cerului (n.t.)

revelație. În ultima lună a vieții, câțiva prieteni i-au cerut să facă o ultima declarație asupra veridicității celor scrise de el. El le-a spus:

Nu am scris nimic altceva ... decât adevărul, după cum vi se va confirma în toate zilele vieții voastre, dacă vă veți apropia de Dumnezeu și îl veți sluji cu credința doar pe El, respingând răul de orice fel ca un păcat săvârșit împotriva Lui și cercetând cu răbdare Cuvântul Său, care de la început până la sfârșit stă mărturie adevărului învățăturilor pe care eu le-am dăruit lumii.¹⁰

Swedenborg a scris în limba latină, considerată limba internațională în vremea sa. Dar, în ultimii 200 de ani, scrierile sale teologice au fost traduse în multe limbi iar interesul manifestat pentru ele continuă să crească.

Experiențele trăite de Swedenborg în lumea spirituală, inclusiv conversațiile sale cu spiritele și îngerii, sunt evocate într-o serie de lucrări teologice. Uneori aceste experiențe sunt întâmplătoare, în contextul subiectului în discuție. Alteori sunt evidențiate în mod deliberat în textul teologic și prezentate ca ilustrații sub denumirea generală de „*memorabilia*”, tradus de regulă ca „legături memorabile”, „evenimente memorabile” sau „experiențe memorabile”.

Cu privire la această temă a îngerilor și a conversațiilor lui Swedenborg cu ei, este necesar, în primul rând, să răspundem la întrebarea, „Ce este de fapt lumea spirituală?” În lucrarea *Iubirea și Înțelepciunea Divină*, Swedenborg scria:

Universul în general este împărțit în două lumi, cea spirituală și cea naturală. În lumea spirituală se găsesc îngerii și spiritele, iar în cea naturală ființele muritoare. Privite din afară, aceste două lumi sunt complet asemănătoare, atât de asemănătoare încât nu pot fi deosebite. Dar, din interior, ele sunt total diferite. Ființele din lumea spirituală, care... sunt numite îngeri și spirite, sunt spirituali și, spirituali fiind, ei gândesc și vorbesc în mod spiritual. Dar oamenii din lumea naturală sunt naturali, deci gândesc și vorbesc în mod natural, iar modul de a gândi și vorbi spiritual nu au nimic în comun cu modul de a gândi și vorbi natural. Pornind de aici, este limpede că aceste două lumi, cea spirituală și cea naturală, sunt în întregime diferite una de alta, deci sub nicio formă nu pot fi laolaltă.

(*Iubirea și înțelepciunea Divină* 163)¹¹

Asemănarea externă dintre lumea spirituală și cea naturală este de așa natură încât crează confuzie în mintea cuiva care tocmai a murit și a intrat în lumea spirituală. După cum ne este relatat în *Arcana Celestă* 320-322, spiritul nou sosit va experimenta în curând puterea gândului și a simțurilor care depășesc cu mult posibilitățile muritorilor:

... Experiența ne arată că atunci când o persoană trece în cealaltă lume nu este conștientă că se află acolo, ci presupune că încă se află în aceasta și chiar că este încă în trupul său. Când află că este spirit, omul se miră și este surprins, atât pentru că are ace-

¹⁰ Această afirmație se regăsește în mărturia lui Benedict Chastanier, publicată în *Documente privind viața și caracterul lui Emanuel Swedenborg*, editor R. L. Tafel, vol. 2, partea I (Londra: Swedenborg Society, 1877), doc. 269D, p. 580.

¹¹ Emanuel Swedenborg, *Iubirea și Înțelepciunea Divină*, ediția a doua, traducător John C. Ager (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1995).

leăși simțuri, dorințe și gânduri, dar și pentru că în timpul vieții pământești nu credea în existența spiritelor sau, cum se petrece în cazul unora, abia acum află ce este un spirit.

Un al doilea fapt general este acela că spiritul are acum mai multe capacități senzoriale excelente și o capacitate de a gândi și vorbi net superioare acelor pe care le avea când trăia pe pământ, astfel încât cele două stări nu suportă comparație, deși spiritele devin conștiente de aceasta doar când Domnul le înzestrează cu puterea de a gândi...

... În primul rând, spiritele au capacitatea de a vedea deoarece ele trăiesc în lumină, iar spiritele bune, spiritele angelice și îngerii, trăiesc într-o lumină atât de intensă care nu poate fi comparată cu lumina zilei pe care noi pământenii o cunoaștem. ... Spiritele sunt înzestrate și cu un auz extrem de fin ce nu poate fi comparat cu al nostru. Căci ani ia rând mi-au vorbit aproape continuu.... Au și simțul mirosului.... Posedă un excelent simț tactil, de unde și percepția durerilor și chinurilor îndurate în iad, deoarece toate senzațiile sunt strâns legate de simțul tactil, ele fiind, foarte variate. Spiritele au dorințe și sentimente ce nu pot fi comparate cu cele pe care le aveau când trăiau pe pământ.

... Spiritele gândesc mai limpede și mult mai precis acum decât gândeau înainte. O singură idee de-a lor conține acum mai multe aspecte decât conțineau înainte o mie de idei pe care le aveau când trăiau pe pământ. Vorbesc între ele cu atâta subtilitate, rafinement, inteligență și claritate, încât omul ar fi uimit dacă le-ar percepe. Pe scurt, spiritele au tot ceea ce are și omul, dar într-un mod perfect, exceptând carnea și oasele și imperfecțiunile inerente lor. Ei recunosc și înțeleg că și atunci când trăiau pe pământ, spiritul era acela care simțea și ca, deși abilitatea de a simți se manifesta prin intermediul trupului, ea nu aparținea trupului. Mai mult decât atât, atunci când ne părăsim trupul, simțurile sunt mult mai rafinate și mai perfecte. Viața constă în antrenarea simțurilor, deoarece fără ele nu ar fi viață și după cum ne sunt simțurile, așa ne este și viața.

Una din învățăturile de bază ale teologiei lui Swedenborg este aceea că lumea vizibilă — lumea realităților aparente care sunt perceptibile simțurilor — este o reprezentare a spiritualului. Experiențele sale vizionare asupra lumii spirituale pot, prin urmare, fi interpretate în două moduri. Pe de o parte, ceea ce descrie el este, de fapt, real: conversațiile sale cu îngerii și spiritele au avut loc după cum le-a relatat. Pe de altă parte, totuși, ele sunt simbolice și aparțin unei realități care implică adevăruri spirituale imuabile care se referă la generarea — evoluția spirituală continuă — fiecărei ființe umane. Aceasta poate fi interpretată în modul în care sunt înțelese parabolele din Noul Testament. În parabole, oamenii vorbesc și acționează, dar vorbirea și acțiunile lor sunt simboluri ale binelui și răului, ale adevărului și minciunii, ale condițiilor interioare ale raiului și iadului dintre care individul trebuie să-și aleagă modelul de viață. Într-adevăr, ideea că lumea spirituală este cauza, iar cea materială efectul apare practic în toate tradițiile spirituale ale lumii, într-o formă sau alta. Aceasta este succint exprimată de maxima filosofilor hermetici și alchimiști: „Ceea ce este sus este precum ceea ce este jos.” În lucrările sale teologice, Swedenborg dezvoltă această temă care este centrală întregii structuri a metafizicii sale. Deși cele două lumi sunt total diferite, există un nivel la care se află comunicarea - nivelul „corespondențelor.” Înțelegerea acestui concept al lui Swedenborg, al corespondențelor, este crucial pentru a înțelege natura și legătura dintre lumea spirituală și cea materială.

În *Arcana Celestă (Secretele cerești)*, Swedenborg explică corespondențele astfel:

Puțini știu ce sunt reprezentările și corespondențele — doar aceia care cunosc faptul că există o lume spirituală distinctă de cea pământească, deoarece există o corespondență între aspectele spirituale și cele naturale și că acele aspecte spirituale care se regăsesc în unele naturale sunt reprezentările lor. Ele se numesc corespondențe deoarece corespund la ceva și reprezentări deoarece reprezintă ceva.

Unele idei pot fi formate din reprezentări și corespondențe - este necesar doar să reflectăm asupra aspectelor minții și anume asupra gândului și a voinței. Acestea se observă în expresia feței sau, cum este cazul iubirii care se reflectă în ochii persoanei. Atunci când ceea ce se vede pe fața omului este și în mintea lui, se numește corespondență, iar expresiile feței sunt reprezentări. Este cazul tuturor gesturilor trupului și mișcărilor musculare. Este cunoscut faptul că toate aceste acte au loc conform cu ceea ce gândește și dorește persoana respectivă. Gesturile și mișcărilor trupului reprezintă aspecte ale minții, fiind reprezentări și, pentru că sunt produse voit, sunt corespondențe.

... Toate aspectele naturale le reprezintă pe cele spirituale cărora le corespund...

Din experiență, mi-a fost dat să știu, că în lumea naturală și în cele trei târâmuri ale sale, nu există nimic care să nu reprezinte ceva în lumea spirituală sau să nu aibă un corespondent acolo.

(*Arcana Celestă* 2987-88; 2991-92)

Întrucât am explicat pe scurt ce este lumea spirituală, să luăm acum în considerare ce se petrece cu ființa imediat după moarte, când trece dintr-o lume în alta. În lucrarea postumă *Cinci Comunicări Memorabile* (4-6), Swedenborg afirmă:

Când o persoană ajunge, după moarte, în lumea spirituală... crede că este vie așa cum era în lumea din care a venit, că trăiește într-o casă asemănătoare, în aceeași cameră și în același dormitor, îmbrăcat cu aceleași veșminte și alături de aceleași persoane... Motivul pentru care acest lucru se petrece fiecăruia după moarte este acela că moartea ar trebui să pară o continuare a vieții și că ultima manifestare a vieții naturale ar trebui să devină prima manifestare a vieții spirituale și de aici omul ar trebui să meargă către destinația sa, care poate fi raiul sau iadul. Cei morți de curând găsesc această asemănare în toate, deoarece mințile lor rămân neschimbate. Pentru că mintea nu se limitează doar la cap ci și la întreg trupul, ei au trupuri similare, deoarece trupul este un organ al minții și funcționează continuu datorită capului. Prin urmare, mintea este ființa înșiși, dar nu o ființă materială ci una spirituală. Deoarece după moarte omul este aceeași persoană, el apare conform concepțiilor sale, având lucruri similare celor pe care le-a avut acasă. Dar asta durează doar câteva zile... Când noii veniți în lumea spirituală se află în această prima stare, îngerii vin și îi întâmpină.¹²

În alte lucrări, Swedenborg relatează pe larg reacțiile avute de spiritele nou venite, care sunt încântate să afle că „noua viață” seamănă foarte mult cu cealaltă. De exemplu, în binecunoscuta sa lucrare *Raiul și Iadul*, el scrie:

Aceasta fiind starea spiritului unui om imediat după intrarea sa în cealaltă lume, el este deci recunoscut de prietenii și de cei care l-au cunoscut în lumea naturală, căci spiritele recunosc un om nu doar după chip și vorbire, ci și după viața sa, când se apropie de el. Când cineva din cealaltă viață se gândește la altul, se gândește la fața acestuia și, în același timp, la multe aspecte din viața sa, iar când face asta, celălalt i se arată ca și cum ar fi fost chemat. În lumea spirituală se petrece astfel deoarece acolo gândurile sunt importante și nu există un spațiu precum cel din lumea naturală. Așadar, de îndată ce ajung în cealaltă viață, toți sunt recunoscuți de prieteni, de rude și de cunoștințe și vorbesc unii cu alții, după care stabilesc legături conform relațiilor pe care le-au avut în lu-

¹² Emanuel Swedenborg, „Cinci relații memorabile”, din *Mici lucrări teologice și scrisori ale lui Emanuel Swedenborg*, traducător John Elliott (Londra: Swedenborg Society, 1975). Această lucrare poate fi găsită și în ediția standard a Swedenborg Foundation numită *Lucrări Teologice Postume*, vol. I, a doua ediție, traducător John Whitehead (West Chester, PA: 1995)

mea fizică. Deseori i-am auzit pe cei veniți din lume bucurându-se de revederea prietenilor, iar pe prietenii lor bucurându-se de venirea acestora. Foarte des un soț și o soție se întâlnesc și se felicită și rămân împreună mai mult sau mai puțin în funcție de fericirea trăită împreună în lumea fizică.

(*Raiul și Iadul* 494)¹³

Această introducere în lumea spirituală sau primă stare este cea care a fost întrezărită de cei care au trecut printr-o experiență din apropierea morții. Pentru om este doar începutul călătoriei, urmând alte două stări care îl pregătesc pentru căminul etern, Raiul sau iadul. Acest cămin este cel în care omul sau mai precis spiritul său a locuit când trăia în lumea fizică deși nu era conștient de aceasta. Potrivit teologiei lui Swedenborg, cât timp trăim pe pământ ne construim propriul rai sau iad interior și suntem uniți spiritual cu o „comunitate” din cealaltă lume ai cărei membri suntem chiar noi înșine. După moarte, acel rai sau iad se vor manifesta simțurilor spirituale:

Iadul și raiul sunt aproape de om, mai mult decât atât, în om. Iadul se află în oamenii răi, iar raiul în cei buni. După moarte, toți ajung în acel rai sau iad în care au trăit pe pământ. Dar starea este diferită acum, iadul pe care nu l-am simțit în lume, devine acum perceptibil iar raiul pe care nu l-am simțit în lume, devine acum perceptibil.

(*Arcana Celestă* 8918:4)

În esență, a doua și a treia stare constituie o „judecată de apoi” personală și individuală, dar nu Dumnezeu este cel care ne judecă. Fiecare spirit se judecă pe sine însuși conștientizându-și adevăratul caracter sau „iubirea” - iubirea de bine și de semeni sau iubirea de sine însuși și de lucrurile materiale. În *Raiul și Iadul*, Swedenborg descrie felul în care spiritul își dă seama de adevăratul său caracter:

Când omul a trecut de prima stare, care este cea a exteriorității, trăind acum ca spirit, el pătrunde în stadiul minții sale interioare sau al voinței lăuntrice, cu care se obișnuise în lume când era lăsat să gândească liber, fără constrângeri. El pătrunde înconștient în această stare, așa cum făcea în lume când se oprea din vorbit și cădea pe gânduri, rămânând absorbit de ele. De aceea, odată ce omul a devenit spirit, este el însuși și își trăiește propria viață, căci a gândi liber după propriile sentimente reprezintă viața însăși și omul însuși.

În acest stadiu, spiritul gândește după voința sa, după cum îi dictează sentimentele sau dragostea și gândul său devine una cu voința într-o asemenea măsură încât nici nu pare că gândește, ci pare că doar voiește. Aproape același lucru se petrece și când vorbește, cu diferența că vorbește cu un soi de teamă față de gândurile voinței, care sunt descoperite, de vreme ce în viața socială pe care a avut-o în lume, această reticență devenise parte a voinței sale.

Toți oamenii, fără excepție, sunt aduși în această stare după moarte, deoarece aceasta este adevărata natură a spiritului lor. Stadiul anterior este precum al ființei față de spiritul ei, când se află între alții. Iar aceasta nu este adevărata sa stare. Când spiritele se află în acest al doilea stadiu, ele devin vizibile exact cum erau în lume, iar ceea ce au făcut și au vorbit în secret este acum dezvăluit, deoarece nu mai sunt reținute de circumstanțe exterioare și nu se mai tem că își vor pierde reputația, așa cum se petrece în lume, spunând acum și îndrăznind să facă totodată ceea ce în lume au spus și au făcut în secret. Sunt aduse și în stări negative, pentru ca adevăratul lor caracter să fie cunoscut în-

¹³ Emanuel Swedenborg, *Raiul și Iadul*, traducător John C. Ager, a doua ediție (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1995).

gerilor și spiritelor bune... Fiecare merge în propria sa comunitate, în care se afla spiritul său când trăia în lume, căci fiecare om, în ceea ce privește spiritul său, aparține unei comunități, fie din rai, fie din iad. Cei buni aparțin comunității divine, iar cei răi celei a iadului, fiecare mergând în propria-i comunitate după moarte. Spiritul este condus treptat spre comunitatea sa, iar în final intră în ea. Când natura interioară a unui spirit rău este dezvăluită, el este orientat spre propria lui comunitate, iar înainte ca acest stadiu să ia sfârșit, direct spre ea, iar când stadiul se sfârșește, el se aruncă singur în iad, unde sunt cei asemenea lui.

În al doilea stadiu, are loc separarea spiritelor bune de cele rele. În primul stadiu ele sunt laolaltă, de vreme ce în această fază spiritul, în natura sa exterioară, rămâne așa cum era în lume unde cei răi sunt alături de cei buni și cei buni alături de cei răi. Dar se petrece altfel când natura interioară este dezvăluită și spiritul este lăsat în voia propriei sale naturi sau voințe. Separarea spiritelor bune de cele rele este realizată în diferite moduri. Cei buni sunt de obicei conduși spre acele comunități cu care comunică prin gândurile și sentimentele bune, deci spre comunitățile cărora le-au indus prin aparențele exterioare credința că nu sunt răi. De regulă, sunt conduși într-un circuit larg, iar adevărul lor caracter este pretutindeni dezvăluit spiritelor bune. La vederea lor, spiritele bune își întorc privirea. În același timp și spiritele rele, care sunt conduse prin același loc, își întorc fața de la cele bune și privesc spre colțul unde se află comunitatea infernală în care se pregătesc să intre...

Al treilea stadiu al omului după moarte, respectiv al spiritului său, este unul de instruire. Acest stadiu este pentru cei care intră în rai și devin îngeri. Nu este pentru cei care intră în iad, deoarece ei nu pot fi învățați, iar pentru ei acest al doilea stadiu este și cel de-al treilea, luând sfârșit aici, deoarece sunt total orientați spre iubirea de sine, spre comunitatea din iad unde domnește o asemenea iubire. Când se petrece asta, gândurile și dorințele lor sunt inspirate de acea iubire infernală, iar ei nu doresc decât ce e rău și nu gândesc decât ce e fals, căci într-o astfel de gândire și dorință își găsesc plăcerea, pentru că asta este iubirea lor. În consecință, ei resping binele și adevărul pe care le adoptaseră mai înainte pentru a-și atinge scopurile.

Spiritele bune, pe de altă parte, sunt aduse din al doilea stadiu în cel de-al treilea, care este un stadiu de pregătire pentru intrarea lor în rai și care se realizează prin instruire. Căci pregătirea pentru rai se face prin cunoașterea binelui și adevărului, iar scopul acesta nu se poate atinge decât prin instruire, deoarece nimeni nu poate ști ce este binele și adevărul spiritual sau cele opuse lor, răul și falsitatea, decât dacă este instruit.

(Raiul și Iadul 502-504; 507; 510-512)

Înainte de intrarea în cel de-al treilea stadiu, unele spirite trebuie să îndure ceea ce Swedenborg numește „curățire spirituală”, un fel de purificare spirituală. Fiecare ființă umană are unele defecte sau are niște false credințe, deși, în mare măsură, a dus o viață bună pe pământ. Pentru ca spiritul să fie pătruns de bunătatea și adevărul divin, dar și pentru a căpăta caracteristici angelice, acești factori dizarmonioși trebuie eliminați. Există mai multe tipuri de purificare din lumea spirituală, de la cele mai blânde care au loc în timpul somnului până la anxietate mentală severă și remușcări sau altele de natură fizică. Odată ce curățirea spirituală a avut loc, spiritele sunt pregătite pentru a fi instruite de îngeri:

Învățătura din ceruri diferă de cea de pe pământ, în aceea că nu e implantată în memorie, ci în viață, deoarece memoria spiritelor constă în viața lor pentru că ei acceptă și asimilează tot ce este în armonie cu viața lor și nu acceptă și cu atât mai puțin asimilează ceea ce nu se află în armonie cu ea. Asta deoarece spiritele sunt sentimente și, mai mult decât atât, au o formă umană similară cu sentimentele lor.

Astfel, ele sunt permanent însuflețite de dorința de adevăr care este strâns legată de foloasele vieții, deoarece Dumnezeu are grijă ca fiecare să iubească ce i se potrivește, iar acea iubire este intensificată de speranța de a deveni înger.

(Raiul și Iadul 517)

Când a treia stare, cea de instruire, este terminată, spiritul este pregătit să se alăture unei comunități angelice pentru a deveni înger. Acum ar trebui să fie evident că, potrivit lui Swedenborg „toți îngerii s-au născut oameni” (*Iubirea și Înțelepciunea Divină* 231), astfel încât îngerii nu sunt niște entități spirituale care au fost create separat de oameni. Această învățătura este afirmată de nenumărate ori în lucrările lui Swedenborg:

Acest vast sistem numit univers este o lucrare coerentă de la primul și până la ultimul lucru deoarece, atunci când l-a creat, Dumnezeu a avut în vedere un singur scop și anume, un tărâm angelic format din rasa umană iar toate lucrurile din care este formată lumea sunt mijloace ale acestei finalități.

(Adevărata Religie Creștină 13)¹⁴

În lumea creștină este complet necunoscut faptul că raiul și iadul aparțin rasei umane, deoarece se crede că îngerii au fost creați astfel de la început, ei constituind originea raiului. Se mai crede că diavolul sau Satana a fost un înger al luminii care, pentru că s-a răzvrătit, a fost îndepărtat împreună cu cei asemenea lui, apărând astfel iadului. Îngerii nu încetează să se mire că există o astfel de credință în lumea creștină și mai ales că nu se cunoaște mai nimic despre rai...

De aceea, ei își doresc ca eu să transmit ca de pe buzele lor că în întreg raiul nu se află un măcar un singur înger care să fi fost creat înger de la început și nici vreun diavol în iad care să fi fost creat înger al luminii și mai apoi alungat. Ci toți, atât cei din rai cât și cei din iad, se trag din rândul oamenilor. În rai se află cei care au trăit în iubire și credință cerească, iar în iad cei ce au trăit în iubire și credință infernală.

(Raiul și Iadul 311)

Există un număr mare de comunități angelice, fiecare potrivit „iubirii călăuzitoare” a unei ființe, adică modului în care acea ființa răspunde bunătății și adevărului divin care ne pătrunde constant în suflet și, cel mai important, modului în care acel răspuns este transpus în viața omului — atât sub formă de intenții cât și ca acțiuni.

Omul, după moarte, continuă în eternitate să fie la fel cum este voința și iubirea sa călăuzitoare. ... Îngerii spun că viața iubirii călăuzitoare nu se modifică niciodată în nimeni, nici măcar în eternitate, pentru că fiecare este propria sa iubire. A modifica iubirea călăuzitoare a unui spirit înseamnă a-l lipsi de viața sa, a-l nimici.

(Raiul și Iadul 480)

Cum își găsesc proaspeții îngeri căminele lor eterne? Sunt conduși pe niște cărări spre diferite comunități până ce recunosc din interiorul lor că aparțin unui anume loc, acolo unde iubirea lor călăuzitoare este în armonie cu iubirea celor aflați deja în acel loc și unde îngerii acelei comunități îi recunosc și îi primesc cu mare bucurie. Un minunat pasaj din *Providența, Divină* vorbește despre importanța acelor cărări ce duc spre diferitele comunități angelice:

¹⁴ Emanuel Swedenborg, *Adevărata Religie Creștină*, 2 vol., traducător John C. Ager, (New York, Swedenborg Foundation, 1906).

Nimeni nu devine înger, adică nu ajunge în rai, decât dacă are în sine, din lume, ceva din caracterul angelic. Iar în acesta constă cunoașterea drumului, mergând pe el și, în mersul pe drum, cunoscându-l. Mai mult decât atât, în lumea spirituală sunt cărări ce conduc la fiecare comunitate a raiului și a iadului și fiecare, din interiorul său, își vede propria cale. O vede pentru că aici sunt cărări pentru fiecare iubire, iar iubirea este deschizătoare de drumuri și te conduce la tovarășii tăi. Nimeni nu vede altă cale decât calea iubirii sale. De aici rezultă ca îngerii nu sunt altceva decât iubiri divine, pentru că altfel nu ar vedea calea spre cer.

(*Providența Divină 60*)¹⁵

Așa cum Swedenborg sublinia în nenumărate rânduri, lumea spirituală este, sub multe aspecte, asemănătoare lumii naturale, deoarece îngerii s-au născut ființe umane. Această similitudine se aplică și în cazul relațiilor de cuplu. Cei care pe pământ și-au găsit un partener de viață cu care se află în deplină armonie spirituală, mentală și fizică, de aici rezultând iubirea adevărată, și în cer sunt reuniți cu acel partener și își vor continua relația în eternitate. Swedenborg numește aceasta „adevărată iubire conjugală” - folosind termenul „conjugal” pentru a descrie această relație de totală uniune a unui bărbat cu o femeie: „În esența sa, iubirea de cuplu nu este altceva decât dorința a doi oameni de a fi una, sau, cu alte cuvinte, ca viețile lor să devină una” (*Despre Iubirea, în Cuplu 215*)¹⁶. Cei care nu au avut norocul ca pe pământ să-și găsească un partener, își vor găsi unul în lumea spirituală. În scrierile teologice ale lui Swedenborg, există multe învățături frumoase despre relația de cuplu și importanța sa, după cum indică următoarele relatări:

Stările induse de iubire (de cuplu) sunt inocența, pacea, liniștea, prietenia profundă, încrederea totală, o dorință reciprocă a minții și a inimii de a face bine celuilalt dar și, ca rezultat a toate acestea, beatitudine, fericire, plăcere, și, datorită desfătării veșnice, fericirea divină. Toate aceste trăiri țin de iubirea de cuplu și se revarsă din ea, iar motivul este acela că această iubire își are originea în uniunea dintre bine și adevăr, acestea venind de la Dumnezeu. Să vrei să împărtși cu celălalt este de natura iubirii, să-i oferi bucurie celui pe care îl iubești din inimă și să te bucuri că ai făcut asta. Astfel stând lucrurile, iubirea divină în Dumnezeu va oferi bucurie omenirii pe care El a creat-o ca să-I primească dragostea și înțelepciunea.

(*Despre Iubirea în Cuplu 180*)

... Deoarece cel ce a cunoscut adevărata Iubire în cuplu iubește ceea ce gândește și dorește celălalt. Astfel, el iubește să gândească cum gândește celălalt și iubește să dorească ce dorește celălalt. În consecință, cei doi sunt uniți și devin o singură persoană.

(*Arcana Celestă 10169*)

Cei ce au cunoscut adevărata iubire în cuplu, după moarte, când devin îngeri, se reîntorc la tinerețe, soții devin tineri bărbați iar soțiile tinere femei, indiferent la ce vârstă au murit. Fiecare se reîntoarce în floarea vârstei, la începutul iubirii de cuplu, pentru a retrăi noi plăceri. ... Din ceruri mi s-a spus că trăiesc o viață a iubirii care nu poate fi descrisă altfel decât ca o viață a bucuriei însăși... Căsătoriile de pe pământ corespund

¹⁵ Emanuel Swedenborg, *Sapientia Angelica de Divina Providentia* (Înțelepciunea angelică despre Providența Divină), ediția latină-engleză, traducător John C. Ager, (New York: American Swedenborg Printing and Publishing Society, 1899). Aceasta lucrare este numită în general *Providența Divină*.

¹⁶ Emanuel Swedenborg, *Despre Iubirea în Cuplu*, traducător N. Bruce Rogers (Bryn Athyn, PA: General Church of the Newjerusalem, 1995). (<http://www.scribd.com/doc/64263823>, n.r.)

celor din ceruri, iar după moarte oamenii intră în acea fază a corespondenței ce constă în trecerea din mariajul pământean în cel ceresc, care este însuși raiul și bucuria raiului.

(*Apocalipsa Dezvăluită 1000:4-5*)¹⁷

... Adevărata iubire de cuplu este în esența sa plăcerea pură a minții, iar acea iubire este fundamentul tuturor iubirilor. Din iubire s-a născut toată frumusețea îngerilor cerului, pentru că iubirea sau afecțiunea din iubire dă naștere tuturor, iar fiecare înger este, din punct de vedere al chipului său, imaginea fidelă a iubirii pe care o poartă. Pornind de la aceasta, toată frumusețea îngerilor izvorăște din iubirea lor de cuplu, căci cele mai tainice aspecte ale vieții lor care ies la suprafață provin din acea sursă.

(*De Conjugio 2*)¹⁸

Am văzut cum o persoană devine înger după moarte, cum acel spirit își alege un cămin și un partener. Următoarea întrebare la care căutăm răspuns este: „Ce face un înger mai exact?” Lui Swedenborg nu i-a fost îngăduit doar să vorbească cu îngerii ci și să vadă cum este raiul cu adevărat. Timp de nenumărate secole de-a rândul, tradițiile orale, cărțile, arta, filmele și televiziunea au speculat cu privire la natura raiului, uneori cu rezultate de-a dreptul grotești. Desenele animate care înfățișează îngerii zburând și nefăcând altceva decât să cânte la harpa sunt poate un exemplu extrem dar, în general, oamenilor le este greu să definească raiul cel plin de fericire „divină”. La începutul lucrării *Despre Iubirea în Cuplu*, Swedenborg relatează prezența sa la o adunare în lumea spirituală unde un înger este întrebat: „Ce este fericirea cerească?”

Îngerul a răspuns pe scurt: „Este plăcerea de a face ceva în folosul propriu și al altora, iar plăcerea de a fi util vine din iubire, iar expresia sa, din înțelepciune. Plăcerea de a fi util izvorăște din iubire prin intermediul înțelepciunii și este viața și sufletul a toate bucuriile divine.”

(*Despre Iubirea în Cuplu 5*)

Fiecare ființa umană vede și înțelege bunătatea și adevărul în felul său și își duce viața în funcție de această percepție a sa. Unii sunt mai atrași de munca lor — „foloase”, după cum le numește Swedenborg - care reflectă virtutea compasiunii (medicii sau asistentele, de exemplu). Alții ar putea dori să împărtășească din cunoștințele lor celor neștiutori (profesorii, de exemplu). Alora le place să lucreze cu mâinile pentru a face viața semenilor lor mai confortabilă (zidarul, tâmplarul, instalatorul sau cizmarul) și așa mai departe. În toate cazurile, fundamentul pe care se bazează fiecare meserie este dorința sinceră de a fi în slujba semenilor pentru că iubim bunătatea din ei, bunătate pe care o au de la Dumnezeu. În scrierile teologice ale Iui Swedenborg, conceptului de „folos” i se acordă o importanță majoră, iar în *Despre Iubirea în Cuplu 183*, i se oferă o definiție succintă: „Folos înseamnă să faci bine din dragoste prin intermediul înțelepciunii. Folos înseamnă însuși binele.” Raiul este numit „împărăție a foloaselor”, iar intenția sinceră de a fi util este o prerogativă necesară pentru a deveni înger.

Nu există fericire decât în viața activă. Viața angelică constă în a fi util și a face fapte bune.... [îngerii sunt] imagini ale lui Dumnezeu. De aceea, ei își iubesc aproapele

¹⁷ Emanuel Swedenborg, *Apocalipsa Dezvăluită*, vol. 5, traducător John C. Ager, reverend John W. Whitehead, a doua ediție, (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1994). În ediția standard, *Apocalipsa Dezvăluită* este o lucrare în șase volume.

¹⁸ Emanuel Swedenborg, *Mariajul (De Conjugio)*, din *Lucrări teologice*, traducător John C. Whitehead, a doua ediție, (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1996).

mai mult decât pe ei înșiși și, din acest motiv, raiul este rai. De aceea, fericirea angelică constă în a fi de folos, reiese din faptele bune și este conform binelui iubirii și carității.

(Arcana Celesta 454)

Dar care sunt foloasele pe care le aduc îngerii? Cu ce se ocupă ei în eternitate? Lucrarea [Raiul și Iadul](#) oferă cea mai completă descriere a ocupațiilor îngerilor:

Ocupațiile îngerilor din rai nu pot fi numărate sau descrise în amănunt, însă se poate spune câte ceva despre ele la modul general, deoarece sunt nenumărate și variază conform funcțiilor diferitelor comunități. Fiecare comunitate are un rol specific, căci fiind distincte conform binelui fiecăreia, ele se deosebesc și în funcție de foloasele ce le aduc, deoarece binele tuturor celor din rai e bine în faptă, iar acesta este folosul.

(Raiul și Iadul 387)

Unele comunități au în grijă pruncii, altele îi educă și îi instruiesc pe măsură ce cresc. Altele, într-o manieră asemănătoare, îi educă și îi instruiesc pe băieții și fetele cu predispoziții bune datorate învățaturii primite în lume și, ca o consecință, ajung în rai. Există și comunități care îi învață [pe cei neștiutori] [adevărul divin] și îi călăuzesc spre rai. ...

Există comunități care ... se ocupă de cei din iad și nu îi lasă să se chinuie între ei dincolo de anumite limite. Unele îi au în grijă pe cei înviați din morți. În general, îngerii fiecărei comunități sunt trimiși printre oameni ca să-i păzească, să îndepărteze de la ei gândurile și sentimentele rele și să le insuflă sentimente bune atâta timp cât aceștia sunt dispuși să le primească în libertate. Și, prin intermediul acestor sentimente, îngerii ghidază acțiunile sau faptele oamenilor, îndepărtând de la ei posibilele rele intenții.

... Însă, toate aceste îndeletniciri ale îngerilor nu reprezintă decât acțiuni ale lui Dumnezeu prin intermediul îngerilor, căci ei nu le aduc prin sine ci fiind relele Sale.

(Raiul și Iadul 391)

În pasajul anterior sunt menționate foloasele legate de educația și grija acordată copiilor în rai. Un întreg capitol din [Raiul și Iadul](#) tratează acest subiect, cititorul fiind îndrumat spre această lucrare pentru mai multe detalii. Merită să reproducem aici pasajul introductiv al aceluia capitol, deoarece răspunde fără echivoc la întrebarea pe care lumea creștină și-o pune de secole:

Există o credință conform căreia doar copiii care se nasc în sânul Bisericii ajung în rai, nu și cei născuți în afara ei. Se mai spune că pruncii născuți în sânul Bisericii sunt botezați fiind astfel inițiați în credința Bisericii.... Să se știe deci că fiecare copil, ori că e născut în sânul Bisericii ori în afara ei, din părinți buni sau răi, este primit de Dumnezeu atunci când moare și ajunge în rai unde este educat conform ordinii divine, i se insuflă dragoste pentru bine și, prin intermediul acesteia, cunoașterea adevărului. Mai apoi, pe măsură ce se desăvârșește în inteligență și înțelepciune, este condus în rai unde devine înger. Orice om care stă să judece poate fi sigur că nimeni nu e sortit iadului, toți se nasc pentru rai și că este doar vina omului dacă ajunge în iad. Dar pruncii nu pot purta nicio vină.

(Raiul și Iadul 329)

Un concept extrem de important pentru a înțelege mai bine lumea spirituală este acela de stare. Fiecare om experimentează constant stări diferite de spirit: uneori suntem fericiți, alteori triști. Uneori simțim că iubim intens, alteori suntem indiferenți, nu ne place ceva anu-

me sau chiar urâm. Spiritele și îngerii trec și ei prin astfel de stări, deși stările lor nu le implică pe cele negative, mortale ale oamenilor, cum ar fi ura în toate formele sale. Așa cum existența noastră fizică este condiționată de factori externi cum ar fi timpul și spațiul, în lumea spirituală totul depinde de factorii interni ai stării fiecărui înger și spirit.

Îngerii nu se află în permanență în aceeași stare de iubire și deci nici în aceeași stare de înțelepciune, deoarece întreaga lor înțelepciune derivă din dragoste și este în armonie cu aceasta. Uneori ei iubesc intens, alteori mai puțin intens. Stările sunt între cel mai mult și cel mai puțin. Când iubesc cel mai mult, se bucură de lumina și căldura vieții lor, într-o stare limpede și încântătoare. Când iubesc cel mai puțin, ei sunt învăluți de umbră și răceală, de obscuritate și tristețe. Din această ultimă stare trec din nou în prima și așa mai departe, alternativ. Aceste variații de stare sunt asemănătoare cu variațiile luminii și umbrei, ale căldurii și frigului, sunt ca dimineața, amiaza, seara și noaptea, zi după zi, într-o continuă varietate de-a lungul anului. Există și corespondențe căci dimineața corespunde stadiului lor de iubire în claritatea sa, amiaza stadiului lor de înțelepciune în claritatea sa, seara corespunde stadiului lor de înțelepciune ascunsă, iar noaptea absenței iubirii și înțelepciunii. Trebuie înțeles că nu există o corespondență a nopții cu stadiul de viață al celor din ceruri, cu toate că există o corespondență cu zorii ce preced dimineața - ceea ce corespunde nopții sunt cei ce se află în iad. ...

... Îngerii ziceau că aceasta se petrece din mai multe motive [modificarea stărilor]: primul este că plăcerea vieții și a raiului datorate iubirii și înțelepciunii oferite de Dumnezeu și-ar pierde treptat din valoare dacă îngerii ar trăi mereu în desfătare deplină, așa cum se petrece cu cei care au parte de plăceri și desfătări invariabile. Un al doilea motiv este acela că îngerii, asemenea oamenilor, au un ego care înseamnă iubirea de sine, iar toți cei din rai sunt ținuți departe de egoul lor. Atâta timp cât Dumnezeu îi ține la distanță de acesta, ei se bucură de iubire și înțelepciune. În măsura în care nu sunt departe de egoul lor, se vor orienta spre iubirea de sine și, deoarece fiecare iubește ceea ce îi aparține și este atras de aceasta, experimentează aceste alternări succesive de stare. Un al treilea motiv este că, în acest mod, ei se perfecționează, învață să îl iubească pe Dumnezeu și să se țină departe de iubirea de sine, prin alternarea stării de plăcere cu cea a lipsei plăcerii, percepția și simțul binelui rafinându-se. Îngerii au adăugat că aceste modificări de stare nu sunt provocate de Dumnezeu de vreme ce iubirea și înțelepciunea se revarsă neîncetat din El. Cauza se află în ei înșiși, în egoul lor și îi îndepărtează de Dumnezeu. Acest lucru a fost ilustrat printr-o comparație cu soarele, arătând că variațiile anuale de temperatură, cele zilnice de lumini și umbre nu se datorează soarelui care e fix și constant, ci pământului.

(Raiul și Iadul 155; 158)

În lumea spirituală nu există spațiu și timp. Există doar niște aparențe ale acestora care în realitate sunt modificări de stare:

Îngerii nu știu ce este timpul, deși în rai toate lucrurile au succesiunea lor progresivă ca și cele de pe pământ, la un asemenea nivel încât nu se observă nicio diferență. Motivul este că în rai, în locul zilelor și anilor, apar modificări de stare.

(Raiul și Iadul 163)

Unii știu că timpul [lumii naturale] își are originea în stări, deoarece știu că timpul este conform cu stările lor de iubire, pare mai scurt pentru cei sunt mulțumiți și fericiți, mai lung pentru cei nemulțumiți și necăjiți și combinat când starea este una de speranță și așteptări.

(Raiul și Iadul 68:3)

Ca și în lume, toate lucrurile din ceruri par să ocupe un loc în spațiu deși îngerii nu au noțiunea sau ideea de spațiu ori loc ...

Toate modificările de loc din lumea spirituală sunt determinate acolo de modificarea stării interioare, ceea ce înseamnă că modificarea locului nu este altceva decât o modificare de stare. ...

... Apropierile sunt asemenea unei stări de plăcere interioară, iar despărțirile ca nemulțumirile. Din acest motiv, cei ce se află în stări asemănătoare sunt aproape unul de altul, iar cei ce se află în stări diferite, sunt departe unul de altul, iar spațiile în rai sunt doar condiții externe ce corespund stărilor interne. ...

Oricine din lumea spirituală, dacă dorește prezența altcuiva, acela i se va arăta, pentru că îl mentalizează și se acordează cu starea sa. Invers, o persoană se depărtează de alta dacă îi poartă aversiune. ...

Din nou, când cineva merge dintr-un loc în altul... va ajunge mai repede dacă își dorește din suflet asta sau mai târziu dacă nu o dorește, deși drumul fiind același, pare mai lung sau mai scurt în funcție de intensitatea dorinței sale. ... Toate acestea, din nou, nu fac decât să sublinieze faptul că spațiul și distanțele sunt în concordanță cu stările interioare ale îngerilor. ...

(Raiul și Iadul 191-195)

Pentru noi este foarte dificil să conceptualizăm o lume în care timpul și spațiul nu există. Cu toate acestea, într-o oarecare măsură, cu toții am trecut prin stări aparent similare celor din lumea spirituală. Când dormim, intrăm într-o lume a viselor, în care ne putem deplasa dintr-un loc în altul fără să percepem spațiul sau unde săptămânile și zilele pot trece în câteva minute ori secunde măsurate pe ceasul de la capul patului.

Lumea viselor, așa cum o cunosc cei familiarizați cu activitatea lui C. G. Jung, este o reflecție a stărilor noastre interioare proiectate sau reprezentate de imaginile externe care ne sunt mai mult sau mai puțin familiare.

Și în vis comunicăm cu ceilalți sau știm dinainte ce vor să ne transmită doar uitându-ne la ei, deși aceștia nu ne vorbesc. Când visăm că purtăm o conversație, oamenii din visul nostru vorbesc invariabil pe limba „noastră”, indiferent de naționalitatea lor sau de țara în care visăm că ne aflăm (cu excepția cazurilor când cel ce visează este bilingv sau cunoaște foarte bine limba țării din vis). De vreme ce Swedenborg chiar a vorbit cu îngerii, este normal să ne întrebăm cum s-a petrecut asta. Ni s-a spus că în lumea spirituală există două moduri de comunicare, un fel de telepatie și un limbaj:

Îngerii vorbesc între ei la fel ca oamenii în lumea reală ...

Ca și vorbirea omenească, vorbirea îngerilor se bazează pe cuvinte, fiind rostită și auzită prin sunete, căci îngerii, ca și oamenii de altfel, au gura, limbă și urechi, precum și o atmosferă în care se aude sunetul vorbirii lor articulat, chiar dacă este o atmosferă spirituală adaptată îngerilor ca ființe spirituale. Ei respiră în atmosfera aceasta asemenea oamenilor și articulează cuvintele ajutându-se tot de respirație.

În întregul rai, toți vorbesc aceeași limbă și se înțeleg între ei, indiferent de comunitatea din care provin, apropiată sau depărtată. Această limbă nu trebuie învățată, ea fiind instinctuală, căci se revarsă din sentimentele și gândurile lor. Tonurile vorbirii lor corespund sentimentelor pe care le au, iar cuvintele pe care le articulează corespund ideilor gândurilor lor, ce izvorăsc din aceste sentimente. Și, datorită acestor corespondențe, vorbirea însăși este una spirituală căci sunt sentimente audibile și gânduri grăitoare. ...

Vorbirea îngerilor este plină de înțelepciune căci izvorăște din gândurile lor cele mai profunde, gânduri care sunt înțelepciune, așa cum sentimentul lor lăuntric este iubire, iar în vorbirea lor, iubirea și înțelepciunea sunt unite. Astfel, vorbirea devine atât de plină de înțelepciune încât pot exprima printr-un singur cuvânt ceea ce un muritor nu poate exprima printr-o mie. De asemenea, ideile îngerilor conțin aspecte peste puterea de înțelegere a oamenilor, pe care aceștia nu ar putea să le exprime.

(*Raiul și Iadul* 234-236; 239)

Dacă vorbirea și limbajul îngerilor sunt atât de diferite de ale oamenilor, cum a putut Swedenborg să comunice cu ei? Când era în starea pe care a numit-o „spirituală” a putut, spune el, să vorbească și să înțeleagă limba îngerilor, așa cum explică în *Raiul și Iadul* 255:

Când îngerii și spiritele își îndreaptă atenția spre oameni, ei știu că limba omului e a lor și că nu au alta. Din acest motiv, în acel moment, ei vorbesc limba omului respectiv și nu pe a lor, pe care de altfel nici nu și-o mai amintesc. Dar, de îndată ce se îndepărtează de om, își recapătă propria limba angelică și spirituală și nu mai știu nimic din limba omului. Am trecut și eu printr-o experiență similară pe când mă aflam în compania îngerilor și aveam o stare asemănătoare cu a lor. Le-am vorbit în limba lor și nu îmi mai aminteam nimic din propria mea limbă, dar imediat ce m-am îndepărtat ei, mi-am reamintit-o.

Am văzut că lumea spirituală diferă de cea naturală, în aspecte esențiale și de bază. Unele se referă la întreg conceptul de realitate. În lumea fizică, naturală, realitate înseamnă ceea ce vedem. Într-o cameră, observăm obiecte de diferite forme, culori, mărimi sau texturi. Acestea constituie pentru noi realitatea. Dacă ar fi să le observăm la un microscop puternic, le-am vedea total diferit iar dacă, pentru un moment, vederea noastră nu ar fi limitată, am fi total copleșiri de ceea ce am vedea, iar realitatea ne-ar părea schimbată. Așa numita „realitate obiectivă” este, de aceea, condiționată de percepția noastră. În lumea spirituală totuși, realitatea - *aparența* lucrurilor - este o funcție a stării noastre interioare: ceea ce se vede corespunde cu ceea ce este. În *Raiul și Iadul*, Swedenborg scrie următoarele:

Natura lucrurilor văzute de îngeri în ceruri nu poate fi descrisă în doar câteva cuvinte, căci în mare parte ele sunt asemănătoare celor de pe pământ dar mult mai perfecte și mai numeroase.

(*Raiul și Iadul* 171)

Lucrurile care se petrec în ceruri nu se petrec la fel ca cele de pe pământ. Toate cele ce se petrec în ceruri au loc datorită lui Dumnezeu și sunt în concordanță cu stările interioare ale îngerilor. Îngerii au atât o latură interioară cât și una exterioară. Tot ceea ce este în interiorul lor are legătură cu iubirea și credința, cu voința și înțelegerea, fiind relele lor de manifestare, iar latura exterioară corespunde interiorului.

(*Raiul și Iadul* 173)

Deoarece tot ceea ce corespunde interiorului lor îl și reprezintă, aceste aspecte se numesc reprezentări și pentru că acestea diferă de la caz la caz în funcție de starea lor interioară, se numesc „aparențe”. Cu toate acestea, lucrurile care apar în fața ochilor îngerilor și sunt percepute de simțurile lor sunt văzute și simțite în același fel în care omul, pe pământ, percepe și vede lucrurile, doar că mai clar, mai distinct și mai perceptibil. Aparențele de acest fel în rai, se numesc aparențe reale deoarece ele exista cu adevărat.

(*Raiul și Iadul 175*)

Aceste „aparențe reale” se raportează și la cărările sau „drumurile” din lumea spirituală ce duc spre rai și iad: ele „sunt aparențe reale ce corespund cu adevărurile sau falsurile” (*Raiul și Iadul 479*). Ele se aplică și aspectelor existenței angelice ce corespund celor din viața umană de pe pământ. Dacă stilul de a se îmbrăca al unei persoane sau stilul ei de a-și decora casa ne spune ceva despre personalitatea sa, tot așa, înfățișarea îngerilor și sălașurile lor corespund stării sale de perfecțiune. În *Raiul și Iadul*, aflăm ca „veșmintele [îngerilor] corespund inteligenței lor” (178), că „veșmintele unora sunt scânteietoare ca o flacără iar ale altora strălucesc ca lumina, deoarece flacăra corespunde binelui, iar lumina adevărului binelui” (179). În ceea ce privește locuințele lor, ni se arată că Dumnezeu oferă un sălaș fiecărui spirit „conform, cu percepția sa despre bine și adevăr. Ele [sălașurile] se modifică puțin în funcție de modificările de stare ale îngerilor” (190).

În cele din urmă, experiențele trăite de Swedenborg dezvăluie fundamentul pe care este clădită lumea spirituală. Tradițiile tuturor religiilor lumii vorbesc despre rai ca fiind un loc al fericirii veșnice, dar scrierile teologice ale lui Swedenborg ne spun că adevărata natură a raiului este una de bucurie rezultată din iubirea de Dumnezeu și din orientarea către ceilalți a dragostei și înțelepciunii primite de la Divin:

... Bucuria îngerilor vine din iubirea de Dumnezeu și din bunătatea revărsată asupra aproapelui - când ei oferă dragoste și bunătate — iar în acestea se află bucurie și fericire inexprimabile. Va fi dificil de perceput pentru cei care se iubesc pe sine și aspectele materiale și nu își iubesc aproapele decât pentru sine, căci raiul și fericirea raiului încep atunci când omul, prin faptele sale, lasă toate aceste deoparte.

(*Arcana Celestă 5511:2*)

Relatările următoare, extrase din scrierile teologice ale lui Swedenborg și din conversațiile lui cu îngerii despre natura și existența lor, ilustrează în mare parte ceea ce s-a scris aici. Vom observa surprinderea și încântarea spiritelor nou venite, confuzia și consternarea unora când sunt confruntate cu erorile crezurilor lor pământești, bucuria vieții alături de un „suflet pereche” precum și mulțumirea de a fi de folos pentru eternitate. Selecțiile sunt organizate în așa manieră încât să surprindă un tablou cât mai complet al existenței spirituale dar, așa cum se petrece cu orice tablou, privitorul este îndemnat să interpreteze conținutul și mesajul după cum dorește, pentru a afla adevărurile ascunse ochiului.

Unora le va fi greu să accepte faptul că Emanuel Swedenborg a vorbit într-adevăr cu îngerii și a avut minunata șansă de a fi observator și participant la viața lumii spirituale deși trăia încă în cea fizică. Swedenborg însuși i-a sfătuit mereu pe oameni să nu creadă niciodată ceva doar pentru că așa a spus cineva. Mai degrabă, susținea el, ar fi mai bine ca oamenii să se folosească de libertatea lor spirituală și de discernământul cu care i-a înzestrat Dumnezeu pentru a decide singuri dacă este adevărat ce se spune. Începeți lectura acestei cărți cu mintea deschisă. Citiți aceste „conversații cu îngerii” și vedeți dacă vă ating vreo coardă a sufletului, dacă vă transmit adevăruri pe care le-ați simțit dar nu le-ați putut exprima în cuvinte. Și, în final, urmați sfatul lui Swedenborg:

Cititorule, păstrează acestea ca pe o comoară, iar după ce treci în lumea de dincolo, când vei fi spirit, cercetează să vezi dacă e adevărat și vei afla.

(*Apocalipsa Dezvăluită 984:3*)

I

Corectarea greșelilor

1

Cei care au părăsit lumea fizică sunt invitați să-și formeze o părere despre ce înseamnă fericirea divină.

Am văzut odată un înger care zbura prin cerul dinspre răsărit și ținea o trâmbiță din care sufla înspre apus, miazăzi și miazănoapte. Roba îi flutura în urmă-i și era încins cu o cingătoare de safire și rubine care păreau în flăcări și scânteietoare. Zbura cu fața spre pământ și, încet, s-a coborât pe pământ, lângă mine. A umblat puțin împrejur și, observându-mă, și-a întors privirea către mine.

A fost o experiență spirituală, în timpul căreia mă aflam pe un deal dinspre sud.

Când a ajuns destul de aproape, i-am vorbit și l-am întrebat: „Ce se petrece? Te-am auzit cum ai sunat în trâmbiță și am văzut cum ai coborât pe pământ.”

„Am fost trimis să-i adun pe cei mai faimoși învățați, pe cei mai pricepuți și înțelepți de pe toate meleagurile lumii creștine”, a răspuns îngerul, „să se adune pe dealul acesta unde te afli tu și să ne spună ce credeau ei, când trăiau pe pământ, că este bucuria divină și fericirea veșnică, cum o înțelegeau și o percepeau ei.”

„Iată motivul misiunii mele! Unii dintre noii veniți de pe pământ, din partea de răsărit a raiului, au spus că nici măcar un om din lumea creștină nu știe ce este bucuria divină și fericirea veșnică — și prin urmare, ce este raiul!”

„Frații și prietenii mei au fost surprinși să audă una ca asta și mi-au spus să cobor, să trâmbițez și să-i adun pe cei mai învățați din lumea spirituală, în locul unde se adună prima oară muritorii după ce au părăsit lumea naturală și, pe baza celor ce au aflat de la oameni, să ne spună dacă este adevărat că lumea creștina trăiește într-o așa mare confuzie și ignoranță cu privire la viața viitoare.”

Raiul este organizat în așa fel încât toți cei care au trăit în bine, indiferent de religia lor, să își aibă un loc acolo.

Providența Divină 330

Apoi a spus: „Așteaptă puțin și vei vedea mulțimea de înțelepți umplând drumul acesta. Dumnezeu se va îngriji de un loc de întâlnire pentru ei.”

Am așteptat și, într-o jumătate de ceas, am zărit două grupuri ce veneau dinspre nord, două dinspre miazăzi și două dinspre miazănoapte. De îndată ce au sosit, îngerul cu trâmbița i-a pofțit într-un auditoriu deja pregătit și s-au așezat conform direcției dinspre care au venit fiecare. Erau șase grupuri, șase cete. A șaptea, pe care ceilalți nu o vedeau din cauza luminii, era dinspre răsărit.

Odată adunați, îngerul a prezentat motivul întâlnirii și le-a cerut să ia cuvântul pe rând și să vorbească despre bucuria divină și fericirea veșnică. Apoi, fiecare grup s-a adunat în cerc și s-a sfătuit, trecând în revistă subiectul pe baza ideilor pe care și le formaseră în viața anterioară, expunându-și constatările.

După ce au discutat, primul grup - cel dinspre miazănoapte — a spus: „Bucuria divină și fericirea veșnică sunt precum traiul în rai, așa că oricine merge să trăiască în rai participă la serbările sale întocmai precum cel care merge la o nuntă și participă la petrecere. Nu este raiul chiar deasupra noastră? Doar aici și nicăieri altundeva sunt binecuvântări peste binecuvântări, plăceri peste plăceri! Când ajunge în rai, omul este absorbit de acestea, conștient fiind și simțindu-le, datorită bucuriilor ce debordează din acest loc. Așa că fericirea divină, care este veșnică, nu este altceva decât intrarea în rai - prin grație divină.”

Acestea fiind zise, al doilea grup al celor dinspre miazănoapte, și-a expus ipoteza: „Bucuria divină și fericirea veșnică sunt pur și simplu compania fericită a îngerilor și conversațiile plăcute cu aceștia. Fețele lor sunt veșnic zâmbitoare și gurile lor râd la glume și persiflări. Ce sunt bucuriile divine dacă nu lucruri precum acestea într-o varietate nesfârșită?”

Al treilea grup - era primul al înțelepților dinspre apus - după ce și-au analizat sentimentele, au spus: „Ce sunt bucuria divină și fericirea veșnică dacă nu ospețe cu Avram, Isaac și Iacob? Mesele lor vor fi pline de bucate și vinuri alese, iar după ospețe vor urma cântări duioase, tineri și tinere care dansează pe acorduri ritmice armonioase de flaut, alternând cu cele mai romantice melodii. Iar seara, piese de teatru. După asta, iar ospețe, zi după zi, în veșnicie!”

*Îngerii care sunt alături de o persoană nu îi văd faptele acesteia, ci intențiile minții.
Apocalipsa Explicată 185*

După aceste afirmații, al patrulea grup, al doilea grup al celor dinspre apus, și-au exprimat părerea spunând: „Am reflectat mult la ce înseamnă bucuria divină și fericirea veșnică, am luat în considerare numeroasele feluri de bucurie și le-am comparat între ele și am concluzionat că bucuriile divine sunt acelea ale unei grădini naturale. Ce este raiul dacă nu o grădină cu pomi roditori și flori minunate care se întinde de la răsărit la apus, de la miazăzi la miazănoapte? Printre pomi se află și magnificul Copac al vieții, iar cei binecuvântați stau în jurul lui înveșmântați în flori dulci mirositoare, bucurându-se de fructele sale parfumate. În aerul veșnic proaspăt, aceste fructe apar și iar apar, zi de zi, într-o varietate nesfârșită. Fiind o continuă înflorire și creștere a fructelor, dar și o eternă primăvară blândă, aceste suflete veșnic însuflețite își umplu zilnic sufletul cu noi bucurii care îi readuc în floarea tinereții și, odată cu asta, în stare primordială al lui Adam și a Evei, când au fost creați. Așa că sunt readuși în grădina lui Adam și a Evei, de pe pământ, în rai.

Al cincilea grup, primul al înțelepților de la miazăzi, a spus: „Bucuria divină și fericirea veșnică nu sunt altceva decât cele mai mari puteri, cele mai valoroase comori și bogății, mai presus de cele ale împăraților și nobililor. Am aflat de la cei care au adunat toate acestea în lumea fizică, că ele sunt bucuria divină, iar a le avea înseamnă fericirea veșnică. Putem spune asta și pentru că cei binecuvântați vor domni în ceruri alături de Dumnezeu, vor fi regi și regine deoarece sunt fiii celui ce este Regele regilor și Domnul domnilor, vor ședea pe tron iar îngerii îi vor sluji.”

„Cunoaștem măreția cerului din faptul că Noul Ierusalim, care definește gloria divină, va avea porți, fiecare poartă fiind o perlă, va avea străzi din aur pur și un zid cu temelie de nestemate. Astfel, cei ce ajung în rai, primesc palate din aur și pietre prețioase și, prin statutul lor, au putere unii asupra altora. Și, de vreme ce am aflat că bucuria și fericirea deplină sunt inerente unor astfel de lucruri și că ele sunt promisiuni de netăgăduit ale Domnului, nu ne putem imagina altă stare de fericire divină decât aceasta.”

Apoi, al șaselea grup, care era al doilea grup dinspre miazăzi, a vorbit și a spus: „Bucuria divină și fericirea sa veșnică nu sunt altceva decât preamărirea continuă a lui Dumnezeu, o sărbătoare religioasă permanentă și cea mai binecuvântată adorare, cu veselie și cântări, care îți înalță inima spre Dumnezeu, cu încredere deplina că rugăciunile și adorarea ta către Divin vor fi primite.”

Unii din acest grup au adăugat că această preamărire ar include ofrande de lumină somptuoase, tămâie frumos mirositoare și procesiuni maiestuoase conduse de un prelat cu o trâmbiță enormă, episcopi de toate rangurile alături de purtătorii de chei și, în spatele lor, bărbați cu flori de laur în mâini și femei ce poartă icoane aurite.

Al șaptelea grup, pe care ceilalți nu puteau să-l vadă din cauza luminii, era al celor dinspre partea de răsărit a cerului. Erau îngeri din aceeași comunitate ca și cel cu trâmbița.

Când au auzit că nici măcar un om din lumea creștină nu știa ce sunt bucuria divină și fericirea veșnică, și-au spus: „Nu poate fi adevărat! Nu poate fi atât de mare ignoranța printre creștini. Ar trebui să coborâm și noi să aflăm dacă e adevărat. Dacă așa este atunci, cu siguranță, este surprinzător!”

Îngerii sunt fiecare după utilitatea sa.

Despre Iubirea în Cuplu 207

Ei i-au spus îngerului cu trâmbița: „După moarte, așa cum știi, cei ce tânjeau să ajungă în rai și aveau o idee despre bucuriile de acolo, trăiesc o experiență iluzorie a bucuriilor imaginate de ei. După ce află cum sunt de fapt acele bucurii - și anume că ele se bazează pe concepte nefondate și pe fantezii confuze — sunt luați de acolo și instruiți. În lumea spirituală, aceasta se petrece majorității celor ce în viața anterioară se gândeau la cum trebuie să fie raiul și și-au făcut o părere despre bucuriile de acolo — destul încât să tânjească după ele.”

Când îngerul cu trâmbița a auzit acestea, a spus celor șase grupuri de înțelepți din lumea creștină: „Urmați-mă și vă voi duce spre bucuriile voastre, ori spre raiul vostru.”

Din Despre Iubirea în Cuplu 2-4¹⁹

2.

Tineri care au părăsit recent lumea naturală, explorează o nouă viață

Am văzut odată trei spirite nou venite din lume, hoinărind primprejur, explorând și învățând lucruri noi. Erau surprinși să vadă că sunt tot oameni și că văd aceleași lucruri ca și înainte, conștienți fiind că au părăsit lumea anterioară — cea fizică — atunci crezând că oamenii nu revin la viață decât după judecata de apoi, când vor fi înzestrați cu carnea și oasele din mormintele lor.

Pentru a alunga orice urmă de îndoială, se examinau și se atingeau unii pe alții, mânuiau obiecte și se asigurau într-o mie de feluri că erau oameni așa cum erau în lumea anterioară. Mai mult decât atât, se vedeau într-o lumină pură, vedeau obiectele cu o mai mare claritate, deci văzul lor era acum unul perfect.

Au întâlnit apoi doi îngeri care i-au oprit și i-au întrebat: „De unde veniți?”

Ei au răspuns: „Am părăsit lumea și trăim din nou în lume, așa că ne-am mutat dintr-o lume în alta. Chiar acum ne întrebam despre asta.”

Apoi, cei trei nou veniți, au început să-i întrebe pe îngeri despre rai. Doi dintre ei erau adolescenți, iar ochii le scânteiau uneori părând interesați de viața amoroasă, așa că spiritele angelice au spus: „Probabil ați văzut niște femei.”

Ei au răspuns: „Așa este!”

¹⁹ Aceste paragrafe sunt o secvență (*Despre Iubirea în Cuplu 2-10*) în care un înger permite spiritelor nou venite să vadă cum este raiul pe care ei și l-au imaginat când erau încă în viață, în lumea fizică. Aceste concepte eronate conțin ideea raiului ca un ospăț continuu (*Despre Iubirea în Cuplu 5-6*; vezi cap. 13 și 14 din acest volum), ca un loc al belșugului și al puterii (*Despre Iubirea în Cuplu 7*; nu este inclus în acest volum), ca o grădină a plăcerii (*Despre Iubirea în Cuplu 8*; vezi p. 131) și ca o preamărire neîntreruptă a lui Dumnezeu (*Despre Iubirea în Cuplu 9*; vezi p. 121). În *Despre Iubirea în Cuplu 10* (p. 74), spiritele nou venite descoperă adevărata natură a raiului.

Despre iubirea în cuplu: <http://www.scribd.com/doc/64263823> ; <http://www.docstoc.com/docs/93972591> , <http://en.calameo.com/books/00002798061bd95ef60f8> , n. red.

De vreme ce au întrebat despre rai, cei doi îngeri au spus: „Totul în rai este frumos și măreț și există lucruri pe care ochii nu le-au văzut niciodată. Sunt tineri și tinere, femei atât de frumoase că le-ați putea numi întruparea frumuseții și bărbați cărora le-ați putea zice întruparea politeții. Frumusețea femeilor și politețea bărbaților se potrivesc una cu alta asemeni pieselor unui puzzle.”

Cei doi tineri nou veniți au întrebat dacă trupurile umane erau la fel și în lumea reală.

Răspunsul a fost: „Absolut la fel! Nimic nu se ia bărbaților și nimic femeilor. Pe scurt, bărbatul e bărbat iar femeia, femeie, în toată perfecțiunea formei în care au fost creați. Dați-vă la o parte și examinați-vă de vreți să vedeți dacă vă lipsește ceva și dacă sunteți ca înainte.”

*După moarte, toți sunt instruiți de către îngeri.
Adevărata Religie Creștină 255*

Noii veniți au spus iar: „În lumea pe care am părăsit-o, am auzit că cei din rai nu se căsătoresc pentru că sunt îngeri. Există deci viață amoroasă?”

Spiritele angelice au răspuns: „Nu iubirea amoroasă pe care voi o știți, ci una angelică, pură și fără ispite indecente.”

Auzind acestea, noii veniți au replicat: „Dacă există amor fără ispite, atunci ce este iubirea amoroasă?” Au suspinat gândindu-se la o asemenea iubire și au zis: „Cât de seacă este fericirea divină! Ce tânăr ar alege raiul? O iubire ca aceea nu este searbădă și plicticoasă?”

Râzând la cele auzite, îngerii s-au întors și au spus: „Iubirea amoroasă angelică sau iubirea, așa cum e ea în rai, este plină de plăceri interioare. Este expansiunea plăcută a întregii minți și astfel a întregului piept, ca și cum inima și plămâni s-ar juca în pieptul vostru — joc din care apare respirația, sunetul și vorbirea. Aceasta este relația amoroasă dintre sexe, ori dintre tineri și tinere, dulceața divină însăși, care este pură.

„Toți noii veniți, ajunși în ceruri, sunt cercetați în privința purității lor. Sunt aduși în compania tinerelor de o frumusețe divină, care pot spune că iubirea acestora pentru ele li se aude în voce, în vorbire, li se vede pe față, în ochi și gesturi, în mina pe care o abordează. Dacă nu sunt cuviincioși, femeile pleacă și spun prietenilor că au văzut satiri ori maimuțe. Mai mult, noii veniți se schimbă și, în ochii îngerilor, par că au blană, picioare de vițel sau leopard și curând sunt alungați ca să nu mai otrăvească aerul cu poftele lor trupești.”

Când noii veniți au auzit una ca asta, au zis: „Să înțelegem deci că în rai nu există viață amoroasă. Ce este viața amoroasă secată de esența sa vitală? Nu sunt doar niște plăceri serbede aceste întâlniri dintre tineri și tinere? Nu suntem din piatră! Suntem vii și simțim asta!”

Când au auzit aceasta, îngerii au răspuns cu severitate: „Nu știți deloc ce înseamnă iubirea amoroasă pură pentru că sunteți promiscui. Este plăcerea minții, prin urmare a inimii, nu și a trupului mai jos de inimă. Puritatea angelică, pe care o au ambele sexe, oprește iubirea să meargă mai în jos decât dorește inima, dar acolo și de acolo mai în sus, moralitatea tânărului găsește plăcere în frumusețea tinerei cu o iubire atât de profundă și de plină de fericire pentru sexul opus, încât nu poate fi descrisă în cuvinte.”

„Îngerii au acest gen de iubire amoroasă pentru că iubirea lor este una pură de cuplu, care nu este același lucru cu iubirea promiscuă pentru sexul opus. Adevărata iubire de cuplu este una pură și nu are nimic în comun cu cea desfrânată. Se limitează la o singură persoană de sex opus fiind întâi o iubire spirituală și apoi trupească și nu întâi o iubire trupească și apoi spirituală. Nu este o iubire care invadează spiritul.”

Cei doi adolescenți nou veniți s-au bucurat să audă toate acestea și au spus: „Atunci înseamnă că în rai există iubire amoroasă! Ce mai înseamnă iubirea în cuplu?”

Dar cei doi îngeri au replicat: „Gândiți-vă bine! Reflectați și veți vedea că iubirea voastră amoroasă este una în afara cuplului, care este cu totul altceva și că cele două sunt diferite asemeni grâului și plevei — sau mai degrabă asemenea omului și fiarei. Dacă veți întreba

femeile din rai ce este iubirea în afara cuplului, vă asigur ca vor răspunde: „Ce? Ce ai spus? Cum poate gura ta să spună ceva atât de neplăcut urechilor noastre? Cum pot oamenii să dea naștere unei iubiri care nu a fost creată?”

„Apoi, dacă le veți întreba ce este adevărata iubire în cuplu, vă vor răspunde că nu este una ce implică iubirea sexuală, ci este iubirea pentru o persoană de sex opus, iubire ce apare când un tânăr vede o tânără hărăzită de Dumnezeu și când femeia vede bărbatul, după care cei doi simt că în inimile lor se aprinde scânteia unei relații de cuplu, iar el poate spune despre ea că e a lui și invers. Iubirea întâlnește iubirea, este recunoscută de cei doi, le unește sufletele și mințile instantaneu, iubirea le pătrunde apoi în inimi și dincolo de ele, iar după cununie dragostea lor devine completă - dragoste care crește în fiecare zi până când cei doi nu mai sunt separați și devin o singură ființă.”

„Mai știu și că femeile din rai vor jura că nu au cunoștință despre o altă iubire. Ele vor spune: 'Cum poate fi iubire între bărbat și femeie fără ca cei doi să nu tânjească după uniunea veșnică, să nu-și dorească să fie una?’”

Spiritele au adăugat: „Cei din rai nu știu ce este iubirea promiscuă, nici că există, nici că este posibilă! Iubirea desfrântă sau în afara cuplului face ca trupul îngerilor să fie rece, în timp ce iubirea pură le încălzește trupurile. Fiecare fibră din trupul bărbatului slăbește la vederea unei desfrântate și se încordează la vederea soției sale.”

Auzind acestea, cei trei nou veniți au întrebat dacă în rai iubirea dintre ființele căsătorite este la fel ca cea de pe pământ.

Îngerii au răspuns că este exact la fel. Noii veniți au vrut să știe dacă plăcerile fizice sunt aceleași iar spiritele angelice au zis: „Exact la fel doar că mai plăcute pentru că simțurile îngerilor sunt mult mai rafinate decât ale oamenilor. Și ce vitalitate poate să aibă iubirea aceea fără potență? Nu se răcește iubirea și nu dispare în lipsa acesteia? Oare această calitate nu este măsura și temelia iubirii? Nu este ea fundamentul, suportul și împlinirea iubirii? Este o regulă generală care spune că lucrurile mari capătă formă, devin stabile și se bazează pe cele aflate pe o treaptă inferioară. Așa se petrece și cu iubirea de cuplu, deci aceasta nu ar exista fără acele plăceri fizice.”

*Toți cei din rai se bucură să-și împărtășească plăcerile și binecuvântările cu ceilalți.
Raiul și Iadul 399*

Noii veniți au întrebat apoi dacă în rai se nasc copii din aceste plăceri fizice, iar dacă nu se nasc, la ce folosesc acele plăceri?

Spiritele au răspuns: „Nu la nivel lumesc, ei sunt 'copii' spirituali.”

Ei au întrebat: „Ce sunt copiii spirituali?”

„Plăcerile fizice îi unesc mai profund pe cei doi parteneri într-un cuplu al binelui și adevărului, acesta fiind un cuplu al iubirii și înțelepciunii. Rezultatul acestui cuplu este iubirea și înțelepciunea. 'Soțul' acestei uniuni este înțelepciunea iar 'soția' este iubirea de înțelepciune, ambii fiind spirituali, deci singurul copil ce poate fi conceput și născut din acest cuplu este unul spiritual. De aceea îngerii nu sunt triști după relația intimă, cum sunt unii oameni de pe pământ, ci fericiți. O nouă vigoare o înlocuiește pe cea veche, o înprospătează și o înfrumusețează. Oricine ajunge în ceruri întinerește și este viguros rămânând astfel pentru totdeauna.”

Auzind acestea, cei trei au spus: „Oare nu am citit noi în Cuvânt²⁰ că cei din rai nu se căsătoresc pentru că sunt îngeri?”

Spiritele angelice au răspuns: „Cercetați raiul și veți afla.”

„De ce să cercetăm raiul?”, au întrebat.

²⁰ Cei mai mulți creștini consideră Biblia ca fiind Cuvântul revelat al lui Dumnezeu (n.t.)

„Pentru că toată tălmăcirea Cuvântului ne vine de acolo. Cuvântul este profund spiritual și, deoarece îngerii sunt spirituali, îi vor da o semnificație spirituală.”

După o vreme, cerul s-a deschis deasupra capetelor lor și au apărut doi îngeri. Aceștia le-au spus: „În cer există cupluri ca și cele de pe pământ, dar numai pentru cei care aspiră la un cuplu dintre bine și adevăr - nimeni altcineva nu poate fi înger. Cuvântul vorbește deci despre cupluri spirituale, între bine și adevăr. Tu cununi binele cu adevărul în lume, nu după moarte, deci nici în cer.”

„Se spune că cinci femei nesăbuite care au fost invitate la nuntă nu au putut intra pentru că nu aveau cu sine uniunea dintre bine și adevăr. Nu aveau untdelemn pentru candelile lor. Untdelemnul reprezintă binele, iar candelile adevărul. Intrarea la nuntă înseamnă intrarea în rai unde exista uniunea dintre bine și adevăr.”

Cei trei au fost fericiți să audă toate acestea și tânjeau să ajungă în rai, în speranța realizării unui cuplu acolo. Au spus: „Ne vom cizela moralitatea și rafina viața ca să ajungem acolo.”

Din Despre Iubirea în cuplu 44

3.

Câțiva, oameni decedați de curând discută despre viziunea lor asupra raiului, când un înger li se arată brusc.

Odată, pe când cercetam lumea spiritelor, am văzut pe un câmp oameni îmbrăcați ca cei de pe pământ și mi-am dat seama că erau nou veniți. M-am apropiat să aud despre ce vorbeau.

Vorbeau despre rai, iar unul care știa câte ceva, a spus: „Acolo sunt lucruri atât de minunate încât nu poți crede fără să vezi, grădini asemenea Edenului, palate mărețe ridicate de însăși arta arhitecturii, cu coloane ce strălucesc asemenea aurului și argintului și având în vârf ornamente divine din nestemate iar îngerii intra în case din jasp și safir cu terase splendide. Lucrurile din case sunt atât de frumoase încât nu pot fi descrise în cuvinte.”

„În ceea ce îi privește pe îngeri, ei sunt de două sexe. Sunt tineri bărbați și soți precum și tinere femei și soții - tinere atât de frumoase cum pe pământ nu este o frumusețe atât de mare. Dar soțiile sunt și mai frumoase. Ele sunt imaginea vie a iubirii divine, iar soții lor a înțelepciunii. Cu toții sunt tineri adulți. Mai mult decât atât, ei nu cunosc iubirea sexuală, doar pe cea de cuplu. Credeți sau nu, dar soții lor sunt veșnic potenți / virili!”

Când nou veniții au auzit că acolo nu există iubire sexuală ci doar dragoste maritală, au râs între ei și au spus: „Spuneți niște lucruri incredibile. Nu se poate așa ceva. Ați născocit toate acestea.”

Dar dintr-o dată, li s-a arătat un înger din rai care a spus: „Asculți-mă, vă rog. Eu sunt un înger al raiului și trăiesc alături de soția mea de o mie de ani. În toți acești ani am fost în floarea tinereții așa cum mă vedeți acum. Aceasta vine din iubirea maritală pe care o împărtășesc cu soția mea și vă asigur că sunt și am fost mereu în puterea de a iubi trupește. Voi credeți că așa ceva nu este posibil, deci noi vom discuta problema prin prisma intelectului vostru.”

„Puține știți despre starea primordială a omului pe care voi o numiți 'stare de inocență.' În acea stare, mintea omului era curată și îndreptată către Dumnezeu, astfel încât iubirea și înțelepciunea, ori binele și adevărul, erau cununate pentru acei oameni. Binele înrudit cu iubirea și adevărul cu înțelepciunea căutau mereu să se unească. Când mintea este deschisă, iubirea de cuplu, spirituală se revarsă liber în efortul ei de unificare și apare drept rezultat potența.”

*Îngerii nu se orientează după cele trupești ori lumești, ci după cele ale cerului.
Arcana Celestă 6226*

„Deoarece în uniunea dintre bine și adevăr este implicat sufletul omului, acesta are rol atât în efortul continuu de a împlini această uniune, cât și de a-i crea fructul și a-i genera plăcere. Ca să poată ieși la iveală, calitățile lăuntrice urmăresc în mod constant efectul exterior. Când uniunea dintre iubire și înțelepciune deschide cele mai tainice colțuri ale omului, acel efort continuu al sufletului de a crea fructul și a-i genera plăcere, devine fizic. Deoarece efectul final al sufletului în trup, în cazul a doi parteneri de cuplu, este actul trupesc al iubirii și, pentru ca aceasta vine din suflet, este evident de unde provine această abilitate constantă.”

„Au și fertilitate permanentă, fertilitate pe care Domnul o răspândește pretutindeni umplând cerul și pământul, o putere de creare și perpetuare a iubirii și înțelepciunii divine, prin urmare, o procreare de urmași pământești. Această putere divină umple sufletele oamenilor, se manifestă în mințile lor, croindu-și drum spre toate părțile trupului și asigurându-le energia reproductivă. Dar aceasta se petrece doar oamenilor cu sufletul deschis, având loc în toate colțurile minții, în trup, spre toate mădulele - cum este cazul celor care îi permit lui Dumnezeu să-i readucă la starea primordială a creației.”

*Când trăim o stare de iubire sau de afecțiune paradisiacă, trăim o stare angelică.
Arcana Celestă 3827*

„Pot afirma că abilitatea, energia sexuală și bărbăția nu mi-a lipsit deloc vreme de o mie de ani și că nu am cunoștință de absența potentei deoarece puterea care o pătrunde, o reînnoiește mereu, îmi înalță spiritul și nu mă deprimă ca pe cei care au pierdut-o.”

„Pe lângă toate acestea, iubirea de cuplu veritabilă este asemenea căldurii de primăvară, sub influența căreia toate germinează și dau în rod, iar în rai nu este altă căldură. Deci, pentru partenerii de cuplu din rai, aceasta căldură cu influența ei primăvărată este mereu prezentă oferindu-le potența.”

„Dar, pentru noi cei din rai, reproducerea este diferită de cea de pe pământ. Urmașii noștri sunt spirituali - urmași ai iubirii și înțelepciunii sau ai binelui și adevărului. Soția primește iubirea de înțelepciune din înțelepciunea soțului, iar soțul primește înțelepciunea din iubirea soției pentru aceasta. De fapt, soția este transformată în iubirea pentru înțelepciunea soțului. Aceasta se petrece când ea primește cu bucurie ce este în sufletul soțului, bucurie ce se naște din faptul că dorește să fie iubire pentru înțelepciunea acestuia. Astfel, ea se transformă dintr-o femeie în soție și partener egal lui. De-a lungul anilor și până în eternitate, în inima soției se intensifică iubirea cu prietenia ei profundă, iar în inima soțului sporește înțelepciunea cu toate bucuriile sale. Asta se petrece cu îngerii din ceruri.”

Când a afirmat toate acestea, îngerul s-a uitat la noii veniți și le-a spus: „Înțelegeți că v-ați iubit partenerii atâta timp cât erați cuprinși de dorința erotică față de ei și că v-ați îndepărtat de ei după satisfacerea acesteia. Dar nu realizați că, aici în rai, noi nu ne iubim partenerii datorită unei dorințe erotice, ci această dorință apare din iubire și o vom avea mereu, deoarece întotdeauna ne vom iubi partenerii. Dacă veți medita la asta, veți înțelege. Oare cineva care își iubește partenerul, nu-l iubește cu întreg trupul său și cu întreaga sa minte? Căci iubirea îți orientează mintea și trupul spre ceea ce iubește. Și, pentru că aceasta este împărtășită, îi unește pe cei doi care devin una.”

Îngerul a continuat, spunând: „Nu o să vă vorbesc despre iubirea de cuplu sădită în bărbat și femeie încă din momentul creației, nici despre tendința lor de a fi uniți, ori despre abilitatea bărbatului de a avea urmași care este același lucru cu abilitatea de a spori înțelepciunea prin iubirea de adevăr. Și nici despre faptul că o persoană se bucură de adevărata iubire

de cuplu și de potența acesteia într-o asemenea măsură încât iubește înțelepciunea pentru iubirea de înțelepciune sau, cu alte cuvinte, iubește adevărul de dragul binelui.”

Îngerul s-a oprit din vorbit, iar din tonul vocii sale, nou veniții și-au dat seama că în rai poate exista o continuă potență. Aceasta i-a însuflețit și au spus: „Cât sunt de norocoși îngerii! Putem spune că voi cei din rai veți fi tineri pentru totdeauna, deci veți fi potenți ca la vârsta tinereții. Dar spuneți-ne, cum putem și noi să avem parte de această potență?”

Îngerul a răspuns: „Păziți-vă de adulter ca de iad, întoarceți-vă către Dumnezeu și o veți avea.”

Ei au zis: „Ne vom păzi și vom veni la Dumnezeu.”

Dar îngerul a răspuns: „Nu vă veți putea feri de adulter ca de relele iadului decât dacă vă veți feri și de alte rele, căci adulterul face parte din acestea. Iar dacă nu vă veți păzi, nu veți putea veni la Dumnezeu pentru că El nu le acceptă.”

După aceasta îngerul a plecat, iar noii veniți au rămas dezamăgiți.

Din *Despre Iubirea în Cuplu 355-356*

4.

Un spirit rău, venit din iad, se fălește cu „superioara” sa învățătură.

O singură dată, unui spirit rău, i s-a permis să iasă din iad. Era însoțit de o femeie și a venit la casa unde mă aflam. Când i-am văzut, am închis repede fereastra și l-am întrebat apoi, prin fereastra închisă, de unde vine. A răspuns că vine dintr-un consorțiu al camarazilor săi. Am întrebat-o și pe femeie de unde este și mi-a răspuns același lucru. Ea aparținea unei cete de sirene. Acestea își folosesc priceperea arătându-se oamenilor sub altă înfățișare ori purtând îmbrăcăminte și accesorii diferite. La început, iau înfățișarea lui Venus, apoi un machiaj grecesc, după care se împodobesc cu ghirlandele și cu mantiile grecești ale unei regine, pășind semețe și jucându-se cu un sceptru de argint. Așa sunt concubinele din lumea spiritelor și se străduiesc din greu să creeze aceste fantezii. (Fantezia este creată prin intermediul gândului senzual atunci când imaginile minții de la nivele mai profunde sunt închise.)

L-am întrebat pe spirit dacă femeia este soția lui. A replicat: „Ce este aceea soție? Nu știu ce este o soție și nimeni din comunitatea mea nu știe. Ea este concubina mea.” Atunci ea i-a stârnit poftele trupești, un alt lucru la care sirenele se pricep foarte bine. El a sărutat-o și a spus: „Ah, Adonis a mea!”

Ca să fiu mai serios, l-am întrebat din ce își câștigă existența. El mi-a spus: „Oh, sunt învățat! Nu vezi cununa de lauri de pe capul meu?” 'Adonis' a lui și-a folosit farmecele pentru a face să-i dispară cununa, după care i-a pus-o înapoi. Eu am zis: „Dacă vii dintr-un loc unde sunt educatori, spune-mi ce crezi tu și colegii tăi de studiu despre Dumnezeu.” A răspuns: „Dumnezeul nostru este universul pe care îl numim și natură. Cei mai simpli dintre noi îl numesc atmosferă, ceea ce pentru ei înseamnă aer, în timp ce înțelepții îi zic tot atmosferă, dar includ și spațiul exterior. Dumnezeu, raiul, îngerii și celelalte asemenea - subiectul multor fabule din lumea aceasta - sunt iluzii și vorbe goale produse de fenomene ciudate care au loc pe cer și care se petrec în fața ochilor multora dintre oameni.

Îngerii ori spiritele nu au fost creați astfel de la bun început; ei au fost mai întâi oameni.

Providența. Divină 220

Oare nu tot ce răsare pe pământ se datorează soarelui? Insectele zburătoare și cele nezburătoare nu se nasc oare datorită revenirii căldurii soarelui în fiecare primăvară? Nu căldura soarelui face ca păsările să se iubească și să se înmulțească? Nu tot ea face ca sămânța să

încolțească și să rodească? Nu este evident că universul este zeul, iar natura zeița care, ca soață a universului, concepe, dă naștere, crește și îngrijește aceste semințe?”

Apoi l-am întrebat ce părere are el și cei din comunitatea sa despre religie. A răspuns: „Pentru aceia dintre noi care suntem mai învățați decât restul, religia nu este altceva decât o jucărie pentru cei de pe treptele de jos. Este ca o adiere de vânt pe deasupra a ceea ce simt și își imaginează mințile lor, iar pe aripile acelei adieri, asemeni fluturilor prin aer, zboară imagini mentale de pietate. Iar crezul lor, care leagă acele imagini într-un fel de lanț, este asemeni omizii dintr-un cocon care într-un final își ia zborul ca un rege al fluturilor. Cei needucați se complac în această stare și nu țin cont de gândurile și de simțurile trupului lor de vreme ce continuă să zboare. Merg atât de departe încât își fac aripi și se fălesc în fața pământenilor spunând: „Priviți-mă!” Noi credem ce am văzut și iubim ce atingem.” În acel moment și-a atins concubina și a zis: „În asta cred eu, pentru că văd și pot atinge. Celelalte iluzii le aruncăm pe fereastră, în hohote de râs.”

Am întrebat apoi ce cred, el și tovarășii lui, despre rai și iad. A râs cu putere și a spus: „Ce este raiul dacă nu un firmament eteric, la cel mai înalt nivel? Și ce sunt îngerii, dacă nu niște puncte ce se mișcă împrejurul soarelui? Ce sunt arhanghelii, dacă nu niște comete cu o coadă lungă unde sălășluiește întreaga lor ceată? Și ce altceva este iadul, dacă nu un loc mlăștinos din imaginația voastră unde broaștele și șopârlele se transformă în diavoli? Toate aceste închipuiri ale raiului și iadului sunt născociri ale preoților pentru a câștiga faimă din partea populației ignorante.”

Oamenii sunt în echilibru. Ei au libertatea de a accepta binele și adevărul său din rai, ori răul și falsitatea iadului.

Raiul și Iadul 537

El a spus toate acestea exact cum le-a gândit când trăia în lume fără să-și dea seama că acum trăiește viața de după moarte, uitând tot ce a aflat când a intrat pentru prima dată în lumea spiritelor. Chiar și când l-am întrebat despre viața de după moarte a replicat: „Este o născocire a imaginației. Poate că vreo arătare ce a ieșit dintr-un cadavru din mormânt arătând ca o flintă umană, ori ceea ce numesc ei fantomă, despre care se spun atâtea povești, a inoculat oamenilor asemenea fantezii.”

Auzind acestea nu m-am putut abține din râs. Am zis: „Spirit rău, ești prea smintit ca să fii nebun! Ce ești tu acum? Nu ai trup omenesc? Oare nu vezi, nu vorbești? Oare nu auzi și nu umbli? Amintește-ți, dacă vrei, că ai trăit într-o altă lume, una pe care ai uitat-o. Acum trăiești după moarte și spui exact ce spuneai înainte.” I s-a dat atunci capacitatea de a-și reaminti și și-a amintit. I-a fost rușine și a exclamat: „Sunt nebun! Îmi amintesc acum că am văzut raiul deasupra mea și am auzit îngerii spunând lucruri dincolo de cuvinte. Dar asta a fost la scurt timp după ce am ajuns aici. Voi ține minte cele auzite și le voi spune și tovarășilor mei pe care i-am lăsat acasă. Poate se vor rușina și ei!” Și a continuat să spună că îi va considera nebuni dar, pe măsură ce se îndepărta, uitarea a pus din nou stăpânire pe el, iar când a ajuns era la fel de nebun ca și ei și a strigat în gura mare că tot ce a auzit de la mine sunt nebunii.

Din Adevărata Religie Creștină 80

II

Căutându-ți drumul

5.

Spiritele nou venite își găsesc drumul spre căminele lor cerești.

Pregătirea pentru sosirea în rai are loc în așa-numita lume a spiritelor care se află la jumătatea drumului dintre rai și iad. Când le-a sosit ceasul, toți cei pregătiți să ajungă în rai sunt cuprinși de dorința puternică de a merge acolo. Li se deschid ochii și văd un drum ce-i conduce spre comunități din rai. Urmează drumul, iar la capăt văd o poartă și un om care o păzește. El le deschide și ei intră imediat. Apoi, persoana responsabilă de comunitate trimite pe cineva să-i întâmpine. Acesta le spune că pot merge mai departe, să caute dacă pe acolo este vreo casă pe care să o recunoască ca fiind a lor, căci în rai sunt case noi nouțe pentru fiecare nou înger care apare. Iar dacă găsesc una, dau de veste și rămân acolo. Dacă nu vor găsi, trebuie să se întoarcă și să spună că n-au găsit-o. Sunt cercetați apoi de niște înțelepți care trebuie să vadă dacă lumina și căldura lor sunt în rezonanță cu cele ale comunității în care au ajuns. Aceasta deoarece, în esență, lumina raiului este adevărul divin, iar căldura sa este binele divin. Ambele izvorăsc din Dumnezeu, precum soarele. Dacă au o altfel de lumină și căldură (adică, un alt adevăr și bine), care diferă de cele ale comunității, nu sunt acceptați.

Astfel, vor merge din comunitate în comunitate, până vor găsi una care să fie în rezonanță deplină cu ceea ce iubesc și prețuiesc ei. Aceasta le va deveni cămin pentru totdeauna, căci vor fi printre cei asemeni lor, ca și când s-ar afla printre prietenii și rudele pe care îi iubesc deoarece cu toții îndrăgesc aceleași lucruri. Viața și inimile le vor fi pline de bucurii și încântare, izvorâte din pacea sufletelor, deoarece în lumina și căldura raiului este o desfătare ce nu poate fi exprimată în cuvinte și pe care o împărtășesc unii cu alții. Asta se petrece celor care devin îngeri.

Îngerii Domnului ne călăuzesc și ne apără în fiecare clipă și în fiecare clipă a fiecărei clipe.

Arcana Celestă 599

Inclusiv cei ce fac rău și trăiesc în minciună pot ajunge în rai. Dar când ajung acolo, au dificultăți de respirație. Curând vederea li se încețoșează, mintea li se întunecă și nu mai pot gândi, iar în ochi li se citește privirea morții și rămân acolo inerti, încep să simtă palpitații la inimă și simt o gheară ce-i strânge în piept, simt o copleșitoare istovire mentală și un din ce în ce mai mare chin. În acest moment, încep să se zbată și se zvârcolesc precum șerpii în foc. Se târăsc și se aruncă de pe stâncile care le apar în față. Nu au odihnă până nu ajung în iad și se alătură celor de felul lor, acolo, putând din nou să respire și inima să le bată așa cum trebuie. După toate acestea, vor ajunge să urască raiul, să respingă adevărul și sa-l blasfemieze pe Dumnezeu, crezând ca El este vinovat de chinurile și suferințele lor din rai.

Aceste informații sunt suficiente ca să înțelegeți ce sfârșit îi așteaptă pe cei ce nu prețuiesc adevărul, adevăr care este de fapt lumina în care trăiesc îngerii raiului, sau nu prețuiesc binele, care este căldura în care trăiesc aceștia. Puteți vedea cât este de greșit să crezi că de îndată ce vei intra în rai te vei bucura de desfătarea divină. Oamenii din ziua de azi cred că intrarea în rai seamănă cu intrarea într-o casă unde are loc o nunta și unde te poți alătura veseliei și bucuriei celor de acolo. Dar ei trebuie să știe că sentimentele din lumea spirituală sunt mai degrabă comune decât individuale de vreme ce, la acel nivel, oamenii sunt spirite iar sentimentele constituie viața spiritului. Gândurile le sunt generate și sunt ghidați de sentimentele lor. Sentimentele similare aduc spiritele laolaltă, în timp ce sentimentele opuse, le despart, iar un sentiment opus celui al lor este o tortură pentru ei. Un diavol se va simți chinuit în rai, iar un înger în iad. Din acest motiv, spiritele trebuie grupate în funcție de diversitatea, varietatea și diferențele dintre sentimentele lor, care reies din starea lor globală de iubire.

Din Apocalipsa Dezvăluită 611

6.

Un nou venit în lumea spirituală învață ce este fericirea.

Am stat de vorbă odată cu un spirit nou venit care, atunci când trăia în lume, s-a gândit mult la ce este raiul și iadul. Termenul de „spirit nou venit” se referă la oamenii care au decedat de curând și care sunt numiți astfel pentru că acum sunt ființe spirituale.

Odată ce a intrat în viața spirituală, el a început să se gândească la rai și iad, simțindu-se fericit când se gândea la rai și trist când se gândea la iad. Dându-și seama că se afla în lumea spiritelor, a început să întrebe unde sunt raiul și iadul, ce este fiecare loc și cum este acolo.

Oamenii îi spusese: „Raiul este deasupra capului tău, iar iadul sub picioarele tale căci acum te afli în lumea spiritelor care este la jumătatea drumului dintre acestea. Dar nu putem să-ți explicăm în doar câteva cuvinte ce sunt raiul și iadul.”

Apoi, deoarece era cuprins de o puternică dorință de a afla, a căzut în genunchi și s-a rugat fierbinte la Dumnezeu să-l învețe și atunci, în dreapta sa, a apărut un înger. L-a ajutat să se ridice și i-a spus: „Te-ai rugat să înțelegi ce sunt raiul și iadul. Cercetează în jurul tău și află ce este fericirea și apoi vei ști.” Zicând acestea, îngerul s-a făcut nevăzut.

Noul spirit s-a întrebat: „Ce înseamnă asta? Să întreb în jur și să află ce este fericirea apoi voi ști ce sunt raiul și iadul și cum este acolo?”

A plecat din acel loc și, hoinărind pe ici pe colo, întreba oamenii pe care îi întâlnea: „Dacă nu vă e cu supărare, spuneți-mi, ce este fericirea?”

Unii au zis: „Ce întrebare mai e și asta? Cine nu știe ce este fericirea? Nu este oare bucurie și mulțumire? Fericirea e fericire, într-un fel sau altul. Noi nu vedem nicio diferență.”

Alții au zis: „Fericirea este o inimă luminoasă, căci atunci când inima îți este luminoasă, fața ta este zâmbitoare, vorbești înțelept, ești vesel și ai o stare de bine.”

Unii susțineau: „Fericirea înseamnă să petreci, să mănânci bucate alese, să te amețești cu vinuri de viță nobilă, după care să stai la taclale — în special despre iubire și sex.”

Dezamăgit de cele auzite, spiritul nou sosit și-a spus: „Aceste răspunsuri sunt grosolane și stângace. Toate acele plăceri nu sunt nici raiul, nici iadul. Mi-aș dori să întâlnesc niște oameni înțelepți.”

I-a părăsit și a întrebat: „Unde găsesc niște înțelepți?”

Atunci a fost observat de un anumit spirit angelic care i-a spus: „Văd că arzi de dorința de a afla care este principala trăsătură a raiului și care este cea a iadului. Este fericirea, iar eu te voi duce pe un deal unde, în fiecare zi, se întâlnesc oameni care analizează rezultatele, unii care caută cauzele, iar alții cercetează motivele — trei grupuri. Cei care cercetează rezultatele se numesc spirite ale Faptelor, pe scurt Fapte, cei ce se ocupă de cauze sunt spirite ale Informațiilor, pe scurt Informații, iar cei ce analizează motivele sunt spirite ale înțelepciunii, pe scurt înțelepciuni. Deasupra lor, în rai, stau îngeri care văd cauzele prin prisma motivelor și rezultatele prin prisma cauzelor. Acești îngeri îi luminează pe înțelepții celor trei grupe.”

*Îngerii raiului se bucură să-și împărtășească plăcerile și binecuvântările cu ceilalți.
Raiul și Iadul 399*

Apoi, luându-l pe spirit de mână, l-a dus pe deal la grupul celor numiți înțelepciuni.

Noul venit le-a spus: „Să-mi fie cu iertare că am venit la voi. Sunt aici pentru că din copilărie mă tot întreb despre rai și iad și abia ce am ajuns în această lume. Iar când am sosit, unii mi-au spus că raiul este deasupra capului meu, iar iadul sub picioarele mele. Dar nu mi-au spus ce sunt acestea și cum sunt ele. Pentru că m-am gândit atât de mult la rai și iad, ardeam de nerăbdare să află așa că m-am și rugat, iar un înger mi s-a arătat și mi-a zis să află întâi ce este fericirea apoi voi ști.”

„Am întrebat, dar în zadar. Dacă binevoiiți, învățați-mă, va rog, ce este fericirea.”

Înțelepții au răspuns: „Fericirea înseamnă tot ce trăiesc cei din rai și tot ce trăiesc cei din iad. Pentru cei din rai, fericirea are legătura cu ce e bun și adevărat, dar pentru cei din iad, fericirea are legătură cu ce e rău și neadevărat, căci ea se raportează la iubire, iar iubirea este esența vieții omului. Așa cum omul e om după felul iubirii sale, tot așa, el e om și după felul fericirii sale.”

„Când iubirea se manifestă, ea oferă un sentiment de fericire. În rai ea se manifestă cu înțelepciune, iar în iad ca nebunie / prostie. Oricare din aceste moduri de manifestare, îi face fericiți pe oamenii în cauză.”

„Dar raiul și iadul au desfătări diferite pentru că și iubirile lor sunt diferite. Raiul are iubirea de a fi de ajutor și fericirea care rezultă de aici, iadul are iubirea de a face rău și fericirea corespunzătoare. Așadar, dacă știi ce este fericirea, vei ști și ce sunt raiul și iadul și cum sunt ele.”

„Dar mai întreabă și află ce este fericirea și de la cei care cercetează cauzele, de la cei numiți Informații. Sunt acolo, în dreapta.”

Spiritul a plecat, a mers la Informații, le-a spus de ce a venit și i-a rugat să-l învețe ce este fericirea.

Bucuroși de întrebare, ei au răspuns: „Este adevărat că toți cei care recunosc fericirea își dau seama și ce înseamnă raiul și iadul și cum sunt ele. Intenția, caracteristică omului, nu valorează nimic, cu excepția fericirii. Căci intenția, în sine, nu este decât atracția către și trăirea iubirii - o formă de fericire, pentru că ceea ce te face să intenționezi are ceva plăcut, de dorit și te satisface. Și, deoarece intenția îți stimulează intelectul, nici o idee nu îți vine în minte, cu excepția plăcerii pe care o simți după realizarea acesteia.”

„Motivul pentru aceasta este că, Dumnezeu, prin influența Sa, pune în mișcare sufletele și mințile îngerilor, ale spiritelor și oamenilor. El face aceasta prin intermediul iubirii și înțelepciunii, iar aceasta influență este exact acea acțiune care este sursa fericirii. La origine, este numită binecuvântare sau noroc, iar efectul este fericirea, bunăstarea și plăcerea. La modul general, se numește 'bine'.”

„Dar spiritele iadului întorc totul cu susul în jos, transformând binele în rău și adevărul în neadevăr. Dar acestea își păstrează plăcerea, căci fără aceasta nu exista motivare, sentimente și, prin urmare, nici viața.”

„Aceste observații explică ce este fericirea în iad, cum este ea și de unde vine, precum și ce este fericirea în rai, cum este și de unde vine.”

După toate cele auzite, noul spirit a fost condus spre al treilea grup care cerceta rezultatele, grupul Faptelor. Ei au spus: „Du-te în lumea de jos, apoi mergi în cea de sus. În una vei vedea și vei simți fericirea îngerilor din rai, iar în cealaltă, fericirea spiritelor din iad.”

Dar chiar în momentul acela, pământul s-a deschis aproape de ei și trei diavoli au ieșit prin deschizătură! Păreau să fie în flăcări de fericirea iubirii lor. Cei care erau alături de noul spirit au spus că parcă a fost predestinat să iasă din iad chiar atunci și li s-au adresat: „Nu vă apropiați mai mult, dar de acolo de unde sunteți, spuneți-ne câte ceva despre fericirea voastră.”

Când intențiile noastre sunt rele, îngerii caută să ne abată de la scopurile rele și să le înlocuiască cu unele benefice.

Arcana Celestă 5854

Ei au zis: „Fiecare, înțelegeți, fie rău sau bun, își are fericirea lui — un om bun are fericirea bunătații sale, iar unul rău are fericirea răutății sale.”

„Care este fericirea voastră?”, au întrebat Faptele.

Au răspuns că este plăcerea de a se destrăbăla, de a fura și înșela, de a blasfemia.

Atunci Faptele au întrebat din nou: „Și cum sunt acele plăceri:

Diavolii au zis: „Pentru unii, ele duhnesc asemeni materiilor fecale și hoiturilor și asemeni urinei stătute.”

Ei au întrebat: „Și aceste mirosuri sunt plăcute pentru voi?” Diavolii au răspuns: „Foarte plăcute!”

Faptele au zis din nou: „Atunci, voi sunteți precum acele creaturi murdare care stau în asemenea mizerii.”

„Dacă suntem, suntem, dar acestea sunt o plăcere pentru nările noastre”, au răspuns ei. „Altceva?”, au întrebat Faptele.

Diavolii au spus: „Oricui îi este îngăduit să se bucure de propria fericire, chiar și cei mai murdari, atâta timp cât nu îi deranjează pe îngerii și spiritele bune. Dar cu genul nostru de fericire, nu putem să nu-i supărăm, astfel că suntem azvârliți în temnițe unde suferim amar. Suprimarea și renunțarea la plăcerile noastre sunt ceea ce ei numesc chinurile iadului. Este și o agonie lăuntrică.”

Faptele au întrebat: „De ce necăjiți oamenii buni?”

Au răspuns că nu se pot abține. Sunt cuprinși de un soi de furie când văd un înger și simt atmosfera pioasă care îl înconjoară.

„Bine, dar astfel semănați și cu fiarele sălbatice”, au spus Faptele.

Când diavolii au văzut că noul venit este în compania îngerilor, au fost cuprinși de o furie ce părea înflăcărată de ură, așa încât au fost azvârliți înapoi în iad ca să nu mai facă vreun rău.

După toate acestea, s-au arătat îngerii de deasupra celor trei grupuri, îngerii care văd cauzele prin prisma motivelor și rezultatele prin prisma cauzelor. Păreau înconjurați de o lumină strălucitoare ce-i înconjura în spirale. Lumina aducea pe razele sale o cunună de flori care s-a așezat pe capul noului spirit, iar de sus s-a auzit un glas care a spus: „Îți este dată această cunună de lauri pentru că din copilărie te-ai gândit la rai și iad.”

Din Despre Iubirea în Cuplu 461

7.

Cei care cred că tot ce trebuie să știe despre rai este cum să ajungă acolo află că s-au înșelat.

Un înger și însoțitorii săi mergeau spre locul de întâlnire unde se adunau grupurile de înțelepți. Acolo i-a strâns pe cei care credeau că bucuria divină și fericirea eternă înseamnă doar intrarea în rai — prin grație divină - și că bucuria lor va fi precum a acelor de pe pământ care sunt poftiți în palate de sărbători sau la nunți.

Îngerul le-a spus: „Așteptați aici o vreme. Voi trâmbița și voi chema oameni renumiți pentru înțelepciunea lor în cele spirituale.”

Puțin mai târziu, au apărut nouă bărbați încununați cu lauri, semn al reputației lor. Îngerul i-a condus în casa unde avea loc întâlnirea și unde se aflau toți cei chemați înainte.

În prezența lor, îngerul s-a adresat celor nouă: „Știu că datorită rugăciunilor voastre bazate pe credință vi s-a permis să mergeți în rai și că v-ați întors aici, în acest loc inferior, cu o părere formată despre starea divină. Spuneți-ne deci, cum vi se pare raiul.”

Au răspuns pe rând: „Părerea pe care o aveam din fragedă copilărie și până la sfârșitul vieții mele pământești”, a spus primul, „era că raiul trebuie să fie un loc al binecuvântării, al fericirii și bucuriei, al plăcerii și încântării și credeam că, dacă voi fi lăsat să intru, toate acele plăceri mă vor înconjura ca o aură și că le voi inspira ca un mire care își sărbătorește ziua nunții și intră în dormitor cu mireasa lui. M-am dus în rai cu această părere și am trecut de primii străjeri, apoi de ceilalți. Dar când am ajuns la al treilea grup de străjeri, căpetenia m-a încercat întrebându-mă: 'Cine ești, prietene? '”

„Am răspuns: 'Nu este acesta raiul? Am ajuns aici ca răspuns la o rugă fierbinte. Lasă-mă să intru, rogu-te/ Și m-a lăsat.'”

„Apoi am văzut îngeri îmbrăcați în alb. Se plimbau în jurul meu, se uitau și murmurau: 'Cum se poate? Acest nou oaspete nu poartă veșmintele cerești.' Am auzit și m-am gândit: 'Acesta mi se pare că e la fel ca acel bărbat despre care Dumnezeu spunea că a venit la nuntă fără straietele cuvenite.' Am zis: 'Dați-mi veșmintele cerești/ Ei au râs. Cineva venea alergând dinspre curte și striga: 'Dezbrăcați-l! Scoateți-l afară și aruncați hainele în urma lui!', și am fost aruncat afară.'”

Al doilea a zis la rândul lui: „Ca și el, și eu credeam că e suficient să ajung în rai pentru ca bucuria să mă împresoare și să mă veselesc pentru vecie. Și mie mi s-a împlinit voia. Dar când m-au văzut îngerii, s-au ferit de mine și își spuneau unii altora: 'Ce-i cu monstrul ăsta? Cum a ajuns aici această pasăre a nopții?' Și chiar mă simțeam preschimbat din ființă umană deși nu s-a petrecut așa. Senzația îmi venea din aerul pe care îl respiram în rai.”

Bucuriile divine și fericirea eternă provin din iubire și înțelepciune, iar prin unirea acestora apare utilitatea.

Despre Iubirea în Cuplu 10

„Curând, a venit cineva alergând și poruncind către două slugi să mă scoată afară, iar aceștia m-au condus acasă pe același drum pe care am venit. Când am ajuns acasă eram din nou om.”

Al treilea a spus: „Pentru mine, raiul a însemnat întotdeauna un loc și nu iubirea. Deci, când am ajuns în această lume, tânjeam după rai și, văzând niște oameni care urcau, m-am luat după ei. Am intrat, deși nu mai mult decât câteva trepte. Dar când am încercat în mod conștient să mă bucur de el, conform părerii mele de bucurie și binecuvântare de aici, lumina raiului, care este albă ca zăpada (ei zic că e esența înțelepciunii), mi-a amorțit mintea și mi s-a întunecat vederea și am început să delirez. În curând, datorită căldurii raiului, care întreține lumina orbitoare a locului (ei ziceau că esența căldurii este iubirea), inima a început să-mi palpitate, m-a cuprins teama și o durere lăuntrică a pus stăpânire pe mine încât m-am trântit pe spate. Pe când stăteam la pământ, un slujitor de la curte a venit cu porunca să fiu condus cu grijă în lumina și căldura mea. Odată ajuns în ele, inima și mintea mea și-au revenit.”

*Îngerii sunt chipul și asemănarea lui Dumnezeu, căci fețele lor strălucesc de iubire.
Iubirea și înțelepciunea Divină 358*

Și în opinia celui de al patrulea, raiul era tot un loc, nicidecum iubire. El a spus: „Când am ajuns în lumea spirituală, am întrebat niște înțelepți dacă se poate ajunge în rai. Ei mi-au răspuns că oricine poate, dar să am grijă să nu fiu aruncat de acolo.”

„Am râs la auzul acestor vorbe și m-am dus în sus convins fiind, ca și alții de altfel, că oricine se poate bucura pe deplin de desfătările de acolo. Dar, de îndată ce am intrat, aproape că m-am sufocat. Durerea și chinul au pus stăpânire pe mintea și pe trupul meu, m-am aruncat la pământ și m-am zvârcolit ca un șarpe în foc. Târându-mă până la o stancă, m-am aruncat de acolo. Au venit apoi niște oameni care m-au ridicat și m-au dus la un han unde mi-am revenit.”

Și ceilalți cinci au spus lucruri surprinzătoare despre urcarea lor în rai. Au comparat cele trăite acolo cu starea unui pește scos din apă pe uscat sau cu o pasăre ridicată în spațiu. Au spus că după aceste experiențe dureroase nu mai tânjeau după rai ci după cei asemeni lor, oriunde s-ar fi aflat aceștia.

Au spus: „Știm că aici în lumea spiritelor cu toții se pregătesc, cei buni pentru rai iar cei răi pentru iad, iar când sunt gata, văd cărări deschise pentru ei, cărări ce duc spre comuni-

tăți unde se află cei asemeni lor și alături de care vor rămâne pentru eternitate. Vor merge pe drumul lor cu bucurie, căci acele cărări sunt ale iubirii lor.”

Toți cei din prima adunare care au auzit aceste lucruri, au fost acord că nu aveau altă idee despre rai decât că este un loc unde se bea și se mănâncă și unde bucuriile te înconjoară.

Îngerul cu trâmbița le-a spus: „Acum ați înțeles că bucuria divină și fericirea eternă nu sunt atribute ale unui loc, ci ale stării vieții omului, iar starea divină a vieții vine din iubire și înțelepciune. Acțiunile omului sunt cele care unesc iubirea și înțelepciunea, așadar starea divină a vieții rezulta din îmbinarea celor două în acțiunile sale — adică dă caritatea / generozitatea, credința și faptele bune, căci caritatea este iubire, credința este adevărul din care vine înțelepciune, iar faptele bune sunt acțiunile omului. Alte aspecte: în lumea noastră spirituală, întocmai ca și pe pământ, există locuri. Altfel, nu ar mai exista case și locuințe individuale. Totuși, locurile de aici nu sunt unele oarecare. Ele sunt în concordanță cu starea de iubire și înțelepciune, ori generozitate și credință.

„Toți oamenii care devin îngeri au în ei propriul lor rai deoarece raiul lor este tot ceea ce ei iubesc. Asta pentru că, de la creația sa, omul este un model și o imagine în mic a raiului pe larg. Forma umană nu este nimic altceva! Astfel că, fiecare merge în acea comunitate din rai al cărui model detaliat este! Prin urmare, când intră în comunitate, el intră într-o creație ca și a sa, participând la activitățile sale ca și când este asimilat de ea, iar comunitatea îl asimilează la rândul ei. Se implică în viața comunității ca și când ar fi viața lui și în viața lui ca și când ar fi viața comunității. Comunitatea seamănă cu o vecinătate, iar îngerii de acolo sunt, ca să zicem așa, interfețele care constituie comunitatea.”

„Aceasta înseamnă că oamenii care trăiesc în umbra răului și au concepte greșite provenite din această situație, au format în ei înșiși un model al iadului, iar în rai, acest model al iadului este o suferință datorată acțiunilor violente ale contrariilor contra contrariilor. Asta pentru că iubirea diavolească este opusă iubirii divine și, tot așa, plăcerile celor două tipuri de iubire sunt în conflict și se distrug una pe alta când se întâlnesc.”

Din *Despre Iubirea în Cuplu 10*

III

Uniunea minților adevărate

8

Îngeri din cel mai înalt rai oferă o idee vagă despre adevărata iubire de cuplu.

Mă uitam într-o dimineață în sus și am zărit pe cer mai multe bolți. Am văzut prima boltă deschizându-se — cea mai apropiată - apoi a doua, mai înaltă și, într-un final, și pe cea de-a treia, de deasupra primelor două. După lumina care emana din ele, mi-am dat seama că în prima boltă cerească erau îngerii din primul sau din cel mai de jos nivel al raiului, în cea de-a doua erau îngerii nivelului doi sau cel de mijloc, iar în a treia, cei din al treilea sau cel mai înalt nivel.

La început, m-am întrebat ce sunt acelea și de ce sunt acolo, dar curând, din cer s-a auzit un glas ca de trâmbiță care a spus: „Știm că te gândești la iubirea în cuplu și mai înțelegem că până acum niciun om din lume nu știe cu adevărat care este sursa și esența iubirii de cuplu. Dar e important să știi! De aceea, Dumnezeu a hotărât să deschidă cerurile pentru tine, iar lumina înțelegerii să se reverse asupra minții tale ca să înțelegi. Pentru noi cei din rai - în special pentru cei din al treilea rai - plăcerile divine provin în mare parte din iubirea de cuplu, așa că avem permisiunea să trimitem un cuplu din rai ca să înțelegi.”

Apoi a apărut un car ce cobora din al treilea „cer”. În el se vedea un înger, dar pe măsură ce se apropia, mi-am dat seama că sunt doi. Din depărtare, carul strălucea ca o nestemată

și era tras de cai albi ca zăpada. Cei doi aveau în mâini câte o turturică. Mi-au strigat: „Dorești să ne apropiem! Dar ai grijă la lumina raiului care se revarsă în tine. Este de foc. Cu siguranță îți va lumina gândurile înalte care, în sine, sunt gânduri divine, dar nu vei putea să le descrii acolo în lumea din care vii. Așadar, judecă rațional ceea ce vei auzi și transmite mai departe într-un mod ușor de priceput.” „Voi fi atent,” am zis. „Apropiati-vă!”

Locuitorii raiului se îndreaptă continuu spre primăvara vieții. A îmbătrâni în rai înseamnă a întineri.

Raiul și Iadul 414

Cei doi s-au apropiat și am observat că sunt soț și soție. „Suntem căsătoriți,” au spus ei. „Trăim fericiți în rai încă din acea primă perioadă pe care voi o numiți Epoca de Aur. Mereu am fost în floarea vârstei așa cum ne vezi acum.”

M-am uitat la fiecare în parte și puteam spune că asta trebuie să fie iubirea de cuplu în toată vitalitatea și splendoarea sa exterioară — în vitalitatea de pe fețele lor și în splendoarea exterioară a îmbrăcămintei lor. **Căci îngerii sunt sentimente de iubire în formă umană.** Fețele lor radiau sentimentul dominant de care erau cuprinși, iar îmbrăcămintea pe care au ales-o se potrivea cu starea lor sufletească. Se spune că în rai starea sufletească este cea care te îmbracă.

Ca vârstă, soțul părea undeva între adolescent și tânăr adult. În ochii săi scânteia lumina înțelepciunii iubirii, lumină care îi făcea fața să strălucească, iar pielea feței părea să-i strălucească ca focul, astfel încât întregul lui chip era ca o podoabă sclipitoare. Purta o robă până la glezne, cu o haină albastră pe dedesubt și era încins cu un brâu de aur cu trei nestemate — două safire pe lateral și un granat ca focul în mijloc. Avea ciorapi împlețiți din argint, iar încălțările îi erau din mătase. Aceasta era imaginea reprezentativă a iubirii de cuplu în soț.

La soție, iubirea de cuplu era reprezentată astfel: i-am văzut fața și totuși nu i-am văzut-o! I-am văzut fața ca pe frumusețea însăși și nu i-am văzut-o pentru că era mai presus de cuvinte. Căci fața ei era ca o flacără scânteietoare — genul acela de lumină pe care îl emană îngerii din al treilea rai — care m-a orbit cu strălucirea ei.

Văzând aceasta, ea m-a întrebat: „Ce vezi?”

„Tot ce văd este iubirea de cuplu și cum arată ea,” am spus, „dar vad și nu văd!”

Ca răspuns, ea s-a îndepărtat puțin de soțul ei și am putut să o vad mai bine. Ochii îi scânteiau de lumina raiului ei care, așa cum am spus, este arzătoare și vine din iubirea de înțelepciune. Căci în acel rai, soțiile își iubesc soții pentru înțelepciune și ca reacție la înțelepciunea lor, iar soții își iubesc soțiile pentru acea iubire și ca reacție la orientarea iubirii asupra lor. Acestea îi unesc pe soț și soție.

Era atât de frumoasă încât niciun pictor nu ar fi putut să-i surprindă chipul deoarece uleiurile lui nu ar fi avut o astfel de strălucire și nici măiestria lui nu ar fi putut exprima o asemenea frumusețe. Părul ei era menit să-i scoată în evidență frumusețea fiind împodobit cu flori din nestemate. Salba de la gât era din grante strălucitoare, ornată cu o lacrimă trandafirică din crisolit, iar brățările era din perle mari. Purta o mantie roșie cu o cămașă purpurie pe dedesubt, încheiată în față cu rubine. Am fost uimit de schimbarea culorilor când se uita la soțul său, fiind când mai strălucitoare, când mai puțin — cel mai tare străluceau când se uitau unul la altul și mai puțin când privirea le era îndreptată în alta parte.

După ce am observat toate acestea, mi-au vorbit din nou. Vorbirea lor izvora dintr-o asemenea unitate a minților încât atunci când vorbea soțul parcă vorbea și soția, iar când vorbea soția părea că vorbește și el. Am auzit și sunetele iubirii de cuplu, armonioase lăuntric și provenite din minunata stare de pace și nevinovăție.

În final au spus: „Suntem chemați înapoi. Vom pleca.” Și din nou păreau să călătorească în carul lor ca înainte. I-a dus de-a lungul unui drum pietruit, printre grădini cu flori în

care creșteau măslini și pomi încărcăți cu fructe aurii. Când au ajuns lângă raiul lor, au fost întâmpinați de îngeri care i-au salutat și însoțit înăuntru.

Am văzut apoi un înger al celui rai care ținea în mână un pergament pe care l-a desfășurat zicând: „Am observat că te gândeai la iubirea de cuplu. Acest manuscris conține taine profunde ale acestei iubiri, taine ce nu au fost încă dezvăluite pământenilor. Ele sunt dezvăluite acum căci este relevant. Acele concepte nedezvăluite sunt mai multe în raiul nostru decât în altele pentru că participam la uniunea dintre iubire și înțelepciune, dar eu prevăd că aceia pe care Domnul îi cheamă la noua credință, care este Noul Ierusalim, sunt cu siguranță cei ce vor face ca această iubire să devină și a lor.”

Îngerul a lăsat manuscrisul desfășurat să cadă. Un spirit angelic l-a prins și l-a așezat pe o masă dintr-o cameră anume pe care a închis-o de îndată. Mi-a înmănat cheia și mi-a spus: „Scrie!”

Din Despre Iubirea în Cuplu 42

9.

Un cuplu divin vorbește despre iubire.

Mă gândeam la iubirea în cuplu, când din depărtare am văzut venind doi copii goi, purtând coșuri în mâini, în jurul lor zburând porumbei. Apropiindu-se, păreau a fi goi și acoperiți cuivincios de cununi de flori. Pe capete aveau coronițe de flori, iar pe piept, de la un umăr la altul până în talie, ghirlande de crini și trandafiri. Împrejurul amândurora era un fel de lanț pe care îl împărțeau și care era împletit din frunze de măslin cu poame printre ele.

Când s-au apropiat și mai mult, nu mai păreau a fi prunci și nici goi, ci doi oameni în floarea tinereții înveșmântați în robe și cămăși din mătase strălucitoare brodate cu minunate flori. Când au ajuns lângă mine am fost înconjurat de căldura primăvărată a raiului pe care o emanau, căldură cu miresme plăcute ca ale primelor flori răsărite în grădini și pe câmpii.

Erau doi parteneri de cuplu din rai și au început să-mi vorbească. Eu tocmai mă gândeam la cele văzute, așa că ei m-au întrebat: „Ce ai văzut?”

Le-am spus că la început mi se păreau goi ca pruncii, apoi ca pruncii înveșmântați cu ghirlande și, în final, i-am văzut ca adulți purtând îmbrăcăminte brodată cu flori, după care am fost înconjurat de un aer plăcut, primăvărată.

Au râs cu bunătațe, zicând că lor nu li se pare că ar arăta ca pruncii și nici că ar fi goi sau purtând ghirlande, ci că din totdeauna au arătat așa. Dar au spus că astfel se vede, de la distanță, iubirea lor de cuplu - puritatea ei i-a făcut să pară prunci goi, iar plăcerile sale păreau ghirlande, acum flori împletite în robele și cămășile lor.

Cei ce mor în fragedă pruncie intră în rai, fiind aduși aici și instruiți, după care devin îngeri.

Providența Divină 324

„Ai menționat căldura primăvărată cu miresme de flori care se simțea la sosirea noastră, deci îți vom spune de ce ai simțit așa”, au zis cei doi. „Suntem împreună de secole și mereu am fost în floarea tinereții, așa cum ne vezi acum. La început eram în starea de tineri proaspăt uniți prin căsătorie și credeam că asta e cea din urma binecuvântare revărsată asupra noastră. Dar am auzit de la alții din cerul nostru, apoi am aflat noi înșine, că era o stare de căldură neînsoțită de lumină, stare care urma să se modifice pe măsură ce înțelepciunea soțului devenea mai profundă iar soția iubea acea înțelepciune a soțului. Aceasta constă în lucrurile prin care, într-o comunitate, locuitorii săi se ajută unii pe alții, iar plăcerile provin din amestecul luminii cu căldura, cu alte cuvinte, din înțelepciune și iubirea de înțelepciune.”

„Când ne-am apropiat, ai fost cuprins de o căldură primăvărată deoarece în rai, iubirea de cuplu și căldura primăverii sunt unul și același lucru, deoarece căldura noastră este iubire, iar lumina unită cu căldură este înțelepciune, iar ceea ce noi facem este atmosfera care le înconjoară. Ce sunt lumina și căldura fără cele ce le înconjoară? Și ce sunt iubirea și înțelepciunea fără să faci ceva? Nu poate fi vorba de o uniune între cele două dacă nu au asupra ce acționa.”

„Peste tot prin rai pe unde se simte căldura primăvărată există și iubire de cuplu. Asta deoarece primăvara este doar acolo unde căldura și lumina sunt în proporții egale, ori unde este tot atâta lumină cât și căldură și invers. Și, ține minte ce-ți spunem, iubirea se desfată cu înțelepciune, iar înțelepciunea se încălzește cu iubire, așa cum căldurii îi place lumina și invers.”

Cei doi au continuat și au spus: „Pentru noi, în rai este mereu lumină și niciodată nu apar umbrele serii, cu atât mai puțin întunericul, căci soarele nostru nu răsare și nu apune ca al vostru. El se află întotdeauna la mijlocul drumului între zenit și orizont, ceea ce în limbajul vostru s-a numi 'patruzeci și cinci de grade pe cer'. De aceea, lumina și căldura răspândite de soarele nostru fac să existe o primăvară continuă și să bată o adiere permanentă asupra celor ce au înțelepciune și iubire în proporții egale. Iar ceea ce Dumnezeu revarsă asupra oamenilor prin combinarea constantă a luminii și căldurii, nu este altceva decât activitate! De aceea, în lumea voastră, primăvara încolțesc semințele iar animalele și păsările se împerechează - căldura primăverii le deschide în totalitate cele mai subtile componente lăuntrice, adică sufletele. Acționează asupra lor, le transmite starea de uniune de cuplu, făcându-le să-și satisfacă instinctul de înmulțire într-un efort de a genera fructele acelei activități, adică perpetuarea speciei.”

„Dar, pentru oameni, căldura primăvărată pe care Dumnezeu o revarsă asupra lor este constantă, ei putându-se bucura de uniunea de cuplu în toate anotimpurile, chiar și iarna. Asta deoarece bărbații sunt născuți să fie vase pentru lumină - care este înțelepciunea cu care i-a înzestrat Dumnezeu— iar femeile sunt născute să fie vase pentru căldură, adică de iubirea pentru înțelepciunea soțului.”

„De aceea, când ne-am apropiat, ți s-a părut că ai fost cuprins de căldura primăverii cu mirosurile sale de flori.”

Apoi, bărbatul mi-a oferit apoi mâna sa dreaptă și m-a călăuzit spre niște case unde trăiau cupluri la fel de tinere. A spus: „Aceste soții care acum arată tinere, în lume erau bătrâne, iar tinerii lor soți erau și ei slăbiți de bătrânețe. Dumnezeu i-a readus în floarea tinereții pentru că se iubeau și pentru că au ascultat învățăturile religiei lor și nu au comis păcatul adulterului.”

El a spus: „Doar cei ce resping teribilele satisfacții ale adulterului cunosc binecuvântata bucurie a iubirii maritale. Nimeni nu le poate respinge dacă nu are înțelepciune de la Dumnezeu; și nimeni nu capătă înțelepciune dacă nu-și exersează talentele în iubirea de a fi activ.”

Am văzut apoi mobilierul din casele lor. Totul avea formă divină și strălucea ca aurul încât părea că arde în flăcări de la rubinele care-l presărau.

Din *Despre Iubirea în Cuplu* 137

10.

Swedenborg le întreabă pe soțiile din rai despre iubirea în cadrul unui cuplu.

Am fost trezit într-o dimineață de cea mai duioasă melodie ce părea că vine de la o anumită înălțime de deasupra mea, după care m-am aflat pentru mai mult timp într-o asemenea stare spirituală încât parcă m-aș fi aflat în afara trupului. Era acea primă stare de conștiință care este mai profundă, mai liniștitoare și mai plăcută decât stările de mai târziu din zi și mă concentram atent asupra sentimentului pe care îl exprima melodia. Cântarea divină

este o reacție mentală care iese pe gură sub forma de muzică. De fapt, este sunetul plin de pasiune care dă vitalitate unei conversații-minus conversația.

Aflându-mă în acea stare, puteam spune că datorită sunetului aceluși cântec, soțiile din rai răspundeau prin muzică la plăcerile iubirii de cuplu. Acele plăceri și-au găsit expresia muzicală printr-o melodie minunată.

M-am ridicat apoi și am privit în lumea spirituală. M-am uitat spre răsărit, iar acolo, sub soare, părea că se revarsă o ploaie de aur! Era roua dimineții care sub razele soarelui îmi părea un fel de ploaie de aur. Mai treaz acum (ca spirit), am întrebat un înger întâlnit în cale, dacă a văzut ploaia de aur revărsată din soare.

El mi-a răspuns că o vede ori de câte ori se gândește la iubirea de cuplu, după care a privit în acea direcție. A spus: „Acea ploaie cade deasupra unei case unde trăiesc trei soți cu soțiile lor, într-un parc dinspre răsărit. Ea pare că se revarsă din soare, deoarece înțelepciunea cu privire la iubirea de cuplu și plăcerile sale se revarsă asupra lor - înțelepciunea iubirii de cuplu se revarsă asupra soților, iar plăcerile iubirii de cuplu asupra soțiilor. Observ că te gândești la plăcerile iubirii de cuplu așa că te voi duce la acea casă și te voi prezenta.”

M-a dus spre acele case construite din lemn de măslin fiecare având câte doi cedri în dreptul ușii. M-a prezentat soților, iar eu am întrebat dacă pot vorbi cu soțiile lor în prezența lor.

Au fost de acord și le-au chemat.

Soțiile s-au uitat pătrunzător în ochii mei și am întrebat de ce.

Ele au zis: „Vedem clar care îți sunt intențiile și sentimentele, iar asta ne spune că te gândești la iubirea trupească. Vedem că te gândești la asta într-un mod intens dar totuși decent.” Apoi au întrebat: „Ce ai vrea să afli?”

Am răspuns: „Vă rog să-mi spuneți câte ceva despre plăcerile iubirii de cuplu.”

Soții au încuviințat zicând: „Explicați-i câte ceva. Urechile lui sunt nevinovate.”

Femeile au întrebat: „Cine ți-a spus să ne întrebăm pe noi despre plăcerile acelei iubiri? De ce nu-i întrebăm pe soții noștri?”

Am spus: „Îngerul care era cu mine, mi-a zis în particular că soțiile sunt vasele și centrii nervoși ai acelor plăceri, căci prin naștere, ele sunt iubire și toate plăcerile sunt raportate la iubire.”

Femeile au răspuns zâmbind: „Fii bun și nu spune asemenea lucruri, căci înțelepciunea e adânc înrădăcinată în inimile noastre de femei și nu o dezvăluim decât în fața soților care dau dovadă de o adevărată iubire de cuplu. Sunt multe considerente pe care le ținem bine ascunse.”

Soții au spus: „Soțiile cunosc fiecare stare a minții noastre și nu le scapă nimic. Ele văd, observă și ne simt starea sufletească, dar noi, pe de alta parte, nu știm nimic despre trăirile lor. Soțiile sunt înzestrate cu aceasta calitate pentru că ele sunt expresii delicate ale iubirii, precum și manifestă ceea ce ai putea numi dorințe arzătoare de prietenie și încredere în cuplu și fericirea vitală a ambilor parteneri. Prin înțelepciunea inerentă iubirii lor, ele se îngrijesc de toate acestea pentru soții lor și pentru ele însele. Această înțelepciune este atât de prudentă încât nu doresc - și nici nu pot - să spună că iubesc, ci doar că sunt iubite.”

„Cum adică nu doresc și nici nu pot?”, am întrebat.

Ei au răspuns că în cazul în care de pe buzele femeii s-ar auzi așa ceva, o răceală s-ar abate asupra soților lor și i-ar despărți în pat, în dormitor și chiar în spațiul înconjurător. „Dar”, au spus ele, aceasta se petrece soților care nu păstrează sacralitatea mariajului și nu-și iubesc soțiile cu acea dragoste spirituală. E diferită de a celor care iubesc spiritual, iar cea a trupurilor care gândesc așa este fizică. Noi, cei din tărâmul acesta, avem parte de acea iubire fizică ce provine din iubirea spirituală, astfel încât împărtășim cu soții noștri plăcerile personale ale iubirii de cuplu.”

*Domnul încredințează copiilor câte un înger care să le poarte de grijă.
Adevărata Religie Creștină 677*

Le-am cerut politicos să-mi divulge și mie din aceste secrete.

Imediat s-au uitat pe o fereastră spre miazăzi, unde a apărut o porumbiță albă, așezată pe o creangă de măslin. Aripile îi străluceau de parcă erau din argint, iar capul părea să-i fie acoperit cu o tichie din aur.

În timp ce porumbița a început să-și întindă aripile, soțiile au zis: „Îți vom spune câte ceva. Atâta timp cât vedem porumbița este un semn pentru noi că putem vorbi.”

Îngerii sunt trimiși oamenilor ca să-i păzească și să îndepărteze de la ei sentimentele și gândurile rele.

Raiul și Iadul 391

Au spus: „Toți bărbații au cinci simțuri: văz, auz, miros, gust și simțul tactil. Dar noi avem și un al șaselea care este simțul tuturor plăcerilor pe care soții noștri le găsesc în iubirea de cuplu. Avem acest simț în palme atunci când atingem pieptul, brațele, mâinile sau obrații soților noștri - în special pieptul - dar și când ei ne ating pe noi. Toată fericirea și starea de bine din gândurile lor, toată bucuria și plăcerea inimilor lor și veselia și râsul din piepturile lor trece de la ei la noi, se fixează în noi, iar noi putem să le percepem și le simțim. Recunoaștem toate acestea la fel de fin și de distinct precum urechile voastre recunosc notele unei melodii sau limba voastră simte savoarea unei delicatose culinare. Într-un cuvânt, plăcerile spirituale ale soților noștri capătă în noi o calitate fizică, aproape ca și cum ele și-ar dori un trup. De aceea, ei ne numesc organe senzoriale ale iubirii de cuplu pure și, mai mult decât atât, ale plăcerilor acesteia. Acest al șaselea simț pe care noi îl avem înfloarește, se manifestă și se dezvoltă în măsura în care soții ne iubesc cu înțelepciune și cu bun simț, iar noi, în schimb, îi iubim pentru înțelepciunea și bunul lor simț. În rai, acest al șaselea simț se numește înțelepciunea mână în mână cu iubirea sa și iubirea mână în mână cu înțelepciunea sa.”

Aceste idei m-au făcut curios să aflu mai multe, de pilda cu privire la tipurile de plăcere.

Ele au spus: „Sunt infinite. Dar nu vrem să-ți spunem mai multe pentru că porumbița din fereastră a plecat.”

M-am uitat pe fereastră în speranța că se va întoarce, dar degeaba. Între timp, i-am întrebat pe soți: „Voi nu aveți acel al șaselea simț al iubirii de cuplu?”

Au răspuns: „Pentru noi este un simț la modul general, nu unul specific. Este o fericire generală, o bucurie generală și o stare de bine generală care provin din anumite aspecte pe care le simt soțiile noastre, iar sentimentul general pe care ele ni-l transmit, este ca o pace liniștitoare.”

După ce au spus acestea, am văzut pe fereastră o lebădă pe o creangă de smochin, care și-a întins aripile și a zburat. Văzând aceasta, soții au zis: „Este semnul că ar trebui să ne oprim aici din discuția despre iubirea de cuplu. Vino și altădată și poate vei afla mai multe.”

S-au retras iar noi am plecat.

Din Despre Iubirea, în Cuplu 155b.

11.

Swedenborg are o viziune care implică niște păsări și vizitează locul unde sălășluiește iubirea.

Într-o dimineață după somn, gândul m-a dus către cele neștiute despre iubirea de cuplu și m-am întrebat: „Care parte a minții omenești o ocupă iubirea maritală și care parte o ocupă răceala maritală?”

Știam că mintea umană are trei nivele, suprapuse, și că iubirea pământească se află pe nivelul inferior, cea spirituală la următorul, iar iubirea divină se află pe nivelul superior. Știam că la fiecare nivel există o uniune între un bine și un adevăr. Mai știam că binele este iubire iar adevărul înțelepciune, deci că la fiecare nivel există o uniune între iubire și înțelepciune. Aceasta uniune este asemănătoare cu cea dintre gândire și intenție, căci intenția este vasul iubirii, iar gândul este al înțelepciunii.

În timp ce cugetam la toate acestea, am văzut două lebede zburând spre miazănoapte, apoi două păsări ale paradisiului zburând spre miazăzi, precum și două porumbește în zbor spre răsărit. Urmărindu-le cu privirea am constatat că lebedele și păsările paradisiului își schimbă direcția spre răsărit, alăturându-se cu toate, celor două porumbește. Au zburat împreună spre un palat înalt, înconjurat de măslini, palmieri și fagi.

Palatul avea trei nivele suprapuse. Am văzut cum lebedele au pătruns zburând în palat prin ferestrele de la primul nivel, păsările paradisiului prin cele de la următorul, iar porumbeștele au pătruns prin ferestrele de la cel mai înalt nivel.

În timp ce priveam toate acestea, un înger aflat în apropiere mi-a spus: „Înțelegi ceea ce ai văzut?”

Am răspuns: „Puțin.”

El a zis: „Acest palat reprezintă locurile pe care iubirea de cuplu le ocupă în mințile oamenilor. Partea cea mai înaltă, acolo unde s-au dus porumbeștele, reprezintă cel mai înalt nivel al minții, ocupat de iubirea de cuplu ca iubire de bine unită cu înțelepciunea binelui. Partea din mijloc, unde au intrat păsările paradisiului, este nivelul mijlociu, ocupat de iubirea de cuplu ca iubire de adevăr unită cu gândul raportat la iubirea de adevăr. Partea cea mai de jos a palatului, unde au intrat lebedele, reprezintă nivelul cel mai de jos al minții și este ocupat de iubirea de cuplu ca iubire de dreptate unită cu cunoașterea a ceea ce este just și drept.”

„Cele trei perechi de pasări mai reprezintă și aceasta — perechea de porumbește simbolizează iubirea de cuplu de la cel mai înalt nivel, păsările paradisiului pe cea de la nivelul mijlociu, iar lebedele, iubirea de la nivelul inferior. Același lucru este valabil și pentru cele trei feluri de copaci din jurul palatului, măslinii, palmierii și fagii - reprezintă același lucru.”

*Fiecare înger se desăvârșește în înțelepciune în veșnicie.
Providența Divină 334*

„În rai, numim nivelul superior al minții, divin, nivelul de mijloc îl numim spiritual, iar pe cel inferior, pământească. Le asociem cu istoriile unei case, una deasupra celeilalte, cu scări între nivele. Fiecare nivel, am putea spune, are două odăi, una pentru iubire alta pentru înțelepciune, iar în față un dormitor, ca să zicem așa, unde iubirea și înțelepciunea ei, sau binele și adevărul său, cu alte cuvinte unde intenția și gândurile sale sunt în pat împreună. Palatul înfățișează, în mod alegoric, tot ce nu știai despre iubirea de cuplu.”

Auzind acestea și, fiind cuprins de dorința de a vedea palatul, am întrebat: „Poate cineva să meargă și să-l vadă de vreme ce este un palat simbolic?”

„Doar ființele din al treilea paradis”, a răspuns îngerul, „căci pentru ei orice reprezentare a iubirii și înțelepciunii devine reală. Ei sunt cei de la care am aflat tot ce ți-am spus eu acum, dar și că la cel mai înalt nivel, adevărata iubire de cuplu se află între iubirea reciprocă din talamus ori odaia intenției și între sensibilitatea la înțelepciune, din talamus sau odaia gândirii și ele sunt împreună în patul din dormitorul din față, dinspre răsărit.”

„De ce două odăi?”, am întrebat.

El a răspuns: „Soțul stă în odaia gândirii, iar soția în cea a intenției.”

Am întrebat din nou: „Dacă acolo este locul iubirii de cuplu, unde se află răceala de cuplu?”

„Tot la nivelul superior”, a zis, „dar numai în odaia gândirii, cea a intenției fiind închisă. Prin puterea sa, gândul, ori de câte ori dorește, poate să-și ducă adevărurile la nivelul superior, în odaia sa. Dar, dacă intenția nu duce binele iubirii sale în odaia alăturată în același timp, această odaie se închide și cealaltă se răcește. Asta este răceala de cuplu. Când se instalează răceala față de soție, gândul se uită în jos spre nivelul inferior. Mai mult decât atât, dacă teama nu îl reține, el va coborî să se încălzească la focul interzis de acolo.”

Ar fi vrut să-mi zică mai multe despre iubirea în cuplu potrivit simbolurilor din palat, dar a spus: „Ajunge deocamdată. Vezi dacă oamenii cunosc acestea. Dacă le cunosc, de ce să spun mai multe? Dar dacă nu, mai sunt multe de dezvăluit.”

Din *Despre Iubirea în Cuplu* 270

IV

Odihna veșnică?

12.

Activitatea utilă este comparată cu „odihna veșnică”.

Am auzit un strigăt neobișnuit înălțându-se din Atena. Părea un râs disprețuitor, cu ceva urme de regret. Nu părea a fi urmare a unui conflict, ci mai degrabă o punere de acord — nu erau voci suprapuse, ci la unison. În lumea spirituală, poți detecta o mulțime de sentimente amestecate dintr-o voce.

„Ce se petrece?”, am întrebat de la depărtare.

Niște oameni au spus: „Cineva sosit din locul unde se adună la început noii veniți, din lumea creștină, a adus vorbă că a auzit de la trei pământeni cum că în lumea lor, ei, ca toți ceilalți, cred că după moarte 'Binecuvântații' și 'Fericiiții' se vor odihni în toate modurile posibile. Și cum activitățile gospodărești, îndatoririle și producerea de bunuri înseamnă muncă, ei credeau că nu vor face nimic din toate acestea. Strigătul s-a înălțat pentru că cei trei tocmai au fost aduși de un mesager al nostru, iar acum așteaptă în fața porții. La o întrunire, s-a stabilit să nu fie duși în sala de pe Parnas precum cei dinaintea lor, ci în marele auditoriu unde să spună ultimele vești din lumea creștină. S-au stabilit soli care să-i prezinte oficial.”

Mă aflu într-o stare spirituală. Pentru spirite, distanțele depind de starea lor, iar eu simțeam că îi văd și îi aud pe noii veniți, așa că m-am trezit lângă ei, i-am văzut intrând, apoi i-am auzit vorbind.

Cei mai înțelepți bătrâni stăteau pe margine și ceilalți în mijloc iar în fața lor se afla un podium. Tinerii i-au condus pe cei trei împreună cu solul lor printr-o procesiune solemnă, în mijlocul auditoriului. Când s-a făcut liniște, unul dintre tineri a întrebat: „Ce noutăți de pe pământ?”

„Multe”, au răspuns ei, „dar în ce domeniu te interesează, la ce te referi?”

Bătrânii au răspuns: „Ce se mai aude despre lumea noastră și despre rai?”

Noii veniți au răspuns: „Când am intrat în această lume, am auzit că aici dar și în rai, există conducere, administrație, slujbe, afaceri, învățătură în toate disciplinele și minunate produse ale muncii. Și ne-am gândit că după ce vom pleca sau vom fi duși din lumea fizică în cea spirituală vom purcede la o odihnă veșnică fără muncă. Ce sunt toate aceste activități dacă nu muncă?”

Îngerii refuză orice recunoștință pentru binele pe care îl fac, știind că binele și adevărul vin de la Dumnezeu.

Raiul și Iadul 9

Bătrânii au spus: „Credeți că odihna veșnică înseamnă o delăsare permanentă, adică să stați fără să faceți nimic, iar inima voastră să se umple de plăceri și gura voastră să soarbă bucurii?”

Zâmbind prostește, cei trei au confirmat: „Cam așa ceva.” Li s-a răspuns: „Ce au de-a face bucuria, plăcerile și fericirea cu inactivitatea? Prin aceasta, mintea se deteriorează și nu se dezvoltă. Cu alte cuvinte, persoana devine lipsită de viață, nu revitalizată. Imaginați-vă pe cineva foarte bolnav, cu mâinile atârând, cu ochii plecați sau uitându-se în gol, și imaginați-vă că în același timp este înconjurat de plăceri. Nu i se moleșește capul și trupul, iar zâmbetul de pe fața sa nu este strâmb? Și cu fiecare relaxare, nu se va înmuia el și nu va pica la pământ? Ce îți menține întregul organism ferm ori tonifiat asemenea unei minții concentrate? Și de unde vine concentrarea mentală dacă nu din îndeplinirea planurilor noastre și din bucuriile pe care ni le oferă activitatea?”

„O să vă spun despre ce se mai petrece prin rai. Acolo există conducere, administrație și curți de justiție, precum și meseni și produse ale muncii.”

Când au auzit că în rai sunt curți de justiție, cei trei au spus: „Pentru ce? Nu toți din rai sunt călăuziți și inspirați de Dumnezeu în așa fel încât să știe ce este drept și corect? Atunci ce rost mai are judecata?”

Unul dintre bătrâni a răspuns: „Ca și în lumea reală, aici învățăm ce este binele și adevărul, precum și ce este drept și cinstit. Nu învățăm acestea direct de la Dumnezeu, ci indirect, prin intermediul celorlalți. Exact ca orice pământean, fiecare înger are în vedere ce e adevărat și face ce e bine după cum crede el, în funcție de nivelul său și de cât de nerafinat este caracterul său. Ca și oamenii, îngerii pot fi înțelepți sau simpli. Cei înțelepți îi luminează pe cei simpli când aceștia din urma, în simplitatea și în lipsa lor de cunoaștere, nu sunt siguri dacă au dreptate.”

„De vreme ce sunteți noi pe aici, veniți cu mine dacă vreți și vă voi arăta împrejurimile.”

Au părăsit auditoriul (au fost însoțiți și de unii dintre bătrâni) și au intrat pentru început într-o bibliotecă uriașă, compartimentată pe diferite domenii ale cunoașterii. Cei trei au fost uluiți să vadă toate acele cărți și au spus: „Chiar și cărți există în lumea aceasta! De unde aveți pergamentul și hârtia? Dar tocurile și cerneala?”

Bătrânii au răspuns: „Știm că acolo în lumea din care ați venit credeți că aici nu se găsește nimic pentru că e o lume spirituală. Gândeți astfel pentru că ați adoptat ideea unui spiritual lipsit de material, iar lipsa de material vă pare a fi nimic, gol. Și totuși, lumea aceasta este plină cu de toate! Totul este real într-un mod spiritual, nu material, iar calitățile materiale derivă din realitățile spirituale. Noi, cei de aici, suntem ființe spirituale, căci suntem substanță spirituală și nu materială. De aceea, tot ce aparține lumii naturale, aici este perfect, chiar și cărțile, documentele scrise și multe altele.”

Când cei trei au auzit că lucrurile sunt numite „realități spirituale”, au știut că este adevărat, cu atât mai mult cu cât au văzut cărțile scrise și au aflat despre calitățile materiale ce derivă din realitățile spirituale.

Ca să-i convingă și mai mult, i-au dus la casele scribilor care transcriau documentele învățaților din oraș. Noii veniți au examinat manuscrisele și au fost uluiți de măiestria cu care acestea puteau ilumina mințile celor ce le citeau.

I-au dus apoi pe cei trei la muzee, la școli și seminarii, prin locurile unde aveau concursuri literare. Unele se numeau jocurile heliconienilor, altele erau jocurile parnasienilor, altele ale atenienilor, iar altele jocurile tinerei femei de la fântână numite astfel pentru că femeia tânără reprezintă receptivitatea față de cunoaștere, iar intelectul fiecărei persoane depinde de această receptivitate. Concursurile cu acest nume constau în dezbateri și exerciții.

Mai târziu au fost duși în oraș, la conducători, administratori și funcționari, care le-a arătat minunatele structuri realizate în mod spiritual de către negustori.

După ce noii veniți au văzut toate acestea, bătrânul le-a vorbit din nou despre odihna veșnică a celor 'Binecuvântați' și 'Fericitiți' spunând: „Odihna veșnică nu este trândăvie, pentru că ea face mintea și trupul apatice, leneșe, greoaie și somnolente. Acestea înseamnă moarte, nu viață și cu atât mai puțin viața veșnică de care se bucură îngerii raiului. Odihna veșnică este deci odihna care dispersează aceste caracteristici și care face ca omul să fie viu. Nu e altceva decât o odihnă care îți înalță spiritul, un efort al minții de a fi incitată, de a fi însuflețită și mulțumită. Asta se petrece când cauți o activitate, ceva care să te țină ocupat.”

„Din acest motiv, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, raiul ca întreg, este o continuă activitate și toți îngerii sunt îngeri conform participării lor la aceasta activitate. Bucuria de a fi utili îi conduce așa cum curentul apei poartă o corabie, făcându-i să trăiască în pace și tihnă. Asta este odihna veșnică.”

„Un înger este viu în măsura în care e dornic să-și folosească mintea, aceasta reieșind din faptul că fiecare este înzestrat cu iubirea de cuplu și cu vigoarea și plăcerile ei, conform modului în care își folosește talentele.”

*Raiul este uniunea cu Dumnezeu.
Providența Divină 20*

De îndată ce noii veniți s-au lămurit că odihna veșnică nu este trândăvie ci bucuria unei ocupații active, au apărut niște femei tinere, având dantele și cusături lucrate de ele pe care le-au oferit celor trei. Aceștia au plecat, iar femeile au cântat o melodie angelică care exprima dragostea față de activitățile folositoare și plăcerile ei.

Din Despre Iubirea în Cuplu 207

13.

Ce este bucuria divină?

Un înger conducea un grup - cei care credeau că bucuria divină înseamnă doar companie foarte plăcută și conversații agreabile, îngerul i-a condus la cei din nord care, în lumea în care trăiseră înainte, avuseseră aceleași idei despre bucuriile divine. Exista acolo, unde s-au adunat, o casă spațioasă cu mai mult de cincizeci de încăperi rezervate diferitelor tipuri de conversație. În unele camere se discuta despre cele văzute sau auzite în locuri publice ori pe străzi, în altele se spuneau povești despre farmecul sexului frumos, cu remarci mucalite care făceau ca fețele celor din mulțime să înflorească de râsete vesele.

În alte încăperi discutau noutăți despre tribunal, despre miniștri ori politică și alte taine ale consiliilor care au ieșit la iveală, se vorbea despre evenimente și se făceau presupuneri, în unele se vorbea despre afaceri, în altele subiecte literare, despre judecata civică și viața morală, despre biserici și secte și tot așa.

Am cercetat casa și am urmărit oamenii care alergau dintr-o încăpere în alta, căutându-i pe cei care le împărtășeau interesele și bucuriile. Printre toți cei adunați acolo, am observat trei tipuri de oameni — unii vorbind pe nerăsuflăte, alții dornici să pună întrebări și unii ascultând cu interes.

Casa avea patru uși, câte una pentru fiecare direcție și am observat că niște oameni s-au retras în grabă din mulțime ca să plece. M-am luat după ei, iar când am ajuns lângă ușa dinspre răsărit am văzut câțiva oameni stând acolo cu fețele triste. Am urcat treptele și i-am întrebat de ce stăteau acolo atât de supărați.

„Ușile acestei case sunt închise ca să nu poată pleca nimeni,” mi-au răspuns ei. „Suntem de trei zile aici căci am dorit companie și conversație. Am obosit de vorbăria asta neîntre-

ruptă și nu-i mai suportăm zumzetul! Așa că am venit dezgustați la ușa aceasta și am bătut, dar ni s-a răspuns: 'Ușile acestei case sunt intrări, nu ieșiri. Rămâneți și culegeți bucuriile raiului.' Am înțeles că trebuie să rămânem aici pentru vecie și de aceea supărarea a pus stăpânire pe noi. Începe să ne strângă în piept și suntem disperați!"

Providența divină are drept scop raiul ființelor umane.

Providența Divină 27

Îngerul le-a vorbit: „Această stare este *letus gaudiorum*, moartea bucuriilor voastre. Voi credeți că sunt bucurii speciale ale raiului, dar sunt doar avantajele suplimentare ale bucuriilor divine.”

„Așadar, ce este bucuria divină?”, l-au întrebat ei pe înger.

El a dat acest răspuns scurt: „Este bucuria de a face ceva în folosul tău și al altora. Bucuria de a fi util își dobândește calitatea esențială din iubire și expresia exterioară din înțelepciune. Bucuria de a fi util, răsărită din iubire, prin înțelepciune, este viața și sufletul tuturor bucuriilor divine! În rai sunt petreceri fabuloase care îi înveselesc pe îngeri, le desfată inimile și le revigorează trupurile, dar ei au parte de aceste petreceri doar după ce s-au făcut utili prin slujbele și îndatoririle lor care dau viață și suflet tuturor fericirilor și plăcerilor. Dar, dacă acea viață și suflet lipsesc, bucuriile însoțitoare devin treptat nefericiri - într-un mod tăcut la început, apoi nesemnificativ și, într-un final, sumbru și deranjant.”

După ce a terminat de spus toate acestea, ușile s-au deschis. Cei ce ședea lângă ușă au plecat spre casă, fiecare spre ocupația și munca lor și au renăscut.

Din Despre Iubirea în Cuplu 5

14.

Raiul înseamnă petreceri?

Îngerul le-a vorbit apoi celor care au hotărât că pentru ei bucuria cerească și fericirea veșnică înseamnă petreceri alături de Avram, Isaac și Iacob, iar după petreceri, reprezentații și jocuri, apoi iar petreceri și așa mai departe pentru totdeauna.

„Urmați-mă”, a spus el, „și vă voi duce la binecuvântările bucuriilor voastre.” Și i-a condus printr-un crâng până la un platou unde erau mese, cincisprezece pe o parte și cincisprezece pe alta.

L-au întrebat pe înger: „De ce atâtea mese?”

„Prima este a lui Avram, a doua a lui Isaac, iar a treia a lui Iacob”, a spus îngerul, „iar lângă ele sunt mesele celor doisprezece apostoli. Pe partea cealaltă este același număr de mese pentru soțiile lor. Primele trei sunt pentru Sara, soția lui Avram, Rebecca, soția lui Isaac și Lia și Rahila soțiile lui Iacob. Celelalte douăsprezece sunt pentru soțiile apostolilor.”

După puțin timp, mesele s-au umplut cu platouri înconjurată de delicatose. Oaspeții ședea în jurul meselor așteptând să apară oaspeții de onoare. Într-un final au sosit cu toții, de la Avram și până la ultimul apostol. Fiecare s-a așezat pe un divan din capul mesei care îi era destinată și au spus celor care stăteau în picioare: „Așezați-vă și voi.”

Așa au făcut — bărbații cu cei trei Părinți, iar femeile cu soțiile acestora - și au mâncat și au băut mulțumiți.

La sfârșitul mesei, Părinții s-au retras, după care au început sporturile, dansurile tinerilor, apoi reprezentațiile.

Când totul s-a sfârșit, au fost din nou invitați la agapă, dar cu mențiunea că în prima zi vor prânzi cu Avram, a doua cu Isaac, a treia cu Iacob, a patra cu Petru, a cincea cu Iacob, a șasea cu Ioan, a șaptea cu Pavel și cu toți ceilalți până în ziua a cincisprezecea când festinul va începe de la capăt, în aceeași ordine, și tot așa pentru vecie.

Îngerul i-a chemat pe cei din grup și le-a zis: „Toți cei pe care i-ați văzut la mese aveau același concept greșit ca voi despre bucuriile divine și fericirea veșnică pe care o poți dobândi din acestea. Domnul a hotărât și a permis ca aceste ospete ridicole să aibă loc, pentru ca ei să înțeleagă cât de neadevărate erau ideile lor și să-și abată gândul de la ele.”

Orice lucru bun și adevărat inspirat de îngeri vine de la Dumnezeu. În acest fel, Dumnezeu vorbește permanent cu noi.
Arcana Celestă 904

„Acei conducători mari pe care i-ați văzut în capul meselor sunt personificări - naive, în mare parte - oameni mai mândri decât alții pentru că poartă bărbi și au ceva avere, lucru care lasă impresia că sunt străbunii Părinți. Dar urmați-mă. Vă voi arata drumul spre ieșirea din această sală.”

L-au urmat și au văzut cincizeci de oameni într-o parte și cincizeci în alta, cu toții îndopați și îngreșoși de atâta mâncare, dornici să se întoarcă acasă - unii la îndatoririle lor domestice, alții la munca sau treburile lor. Dar păzitorii crângului i-au reținut pe mulți dintre ei și i-au întrebat despre zilele petrecute la ospăț și dacă au luat deja masa cu Petru și Pavel, zicându-le totodată că ar fi nelalocul său și rușinos dacă ar pleca cumva înainte de asta.

Dar majoritatea au răspuns: „Suntem sătui de atâtea bucurii! Pentru noi mâncarea și-a pierdut gustul! Plăcerea noastră s-a stins de tot! Nu mai vrem nici măcar s-o gustam! Zile și nopți am cerut îndurare și am insistat desperați să fim lăsați să plecăm!” Când au fost lăsați să plece, au luat-o spre casă într-o goană nebună, abia respirând.

Îngerul i-a chemat laolaltă pe cei din grup, iar pe drum, le-a spus următoarele lucruri despre rai: „În rai este mâncare și băutură, ca și pe pământ. Sunt petreceri și ospete, iar pentru oamenii de frunte, sunt mese cu bucate alese, delicatose și lux, care le înveselesc și le însuflețesc inimile. Mai sunt jocuri și reprezentații și cântece - toate de o perfecțiune nemaîntâlnită. Acestea ajută la dobândirea de bucurie dar nu sunt fericire, care este în bucurie și provine din bucurie. Fericirea dobândită din bucurie este ceea ce o face să fie bucurie, o îmbogățește și o împiedică să se stingă și să devină dezagreabilă. Iar de această fericire au parte toți care sunt utili prin ceea ce fac.”

„Îngerii au o aptitudine naturală ascunsă care îi atrage spre a face ce trebuie făcut și care îi calmează și le satisface mintea. Datorită acestei seninătăți și satisfacții, ei pot primi de la Dumnezeu dragostea de a fi utili, din care provine fericirea divină, elementul vital al bucuriilor despre care am vorbit înainte.”

„Hrana divină nu este altceva decât iubire, înțelepciune și utilitate, toate împreună - cu alte cuvinte, utilizate prin înțelepciune, datorită iubirii. Din această cauză, cei din rai primesc hrană pentru trup potrivit lucrurilor utile pe care le fac - hrană nemaipomenită pentru cei care fac mai multe, simplă dar foarte bună pentru cei angajau în lucrări medii, hrană normală pentru cei care fac o muncă normală și nimic pentru cei inactivi.”

Din Despre Iubirea în Cuplu 6

V

Esența spirituală

15.

La Templul înțelepciunii, Swedenborg află despre calitățile femeilor.

Odată, stând, de vorbă cu niște îngeri din lumea spirituală, am avut fericita inspirație de a dori să văd Templul înțelepciunii pe care îl mai văzusem odată și i-am întrebat care este drumul până acolo.

Îngerii mi-au răspuns: „Urmează lumina zilei și vei ajunge acolo.”

Am întrebat: „Cum adică să urmez lumina zilei?”

Ei au zis: „Lumina noastră devine din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce te apropii de Templul înțelepciunii, deci mergi pe unde este mai multă lumină. Vezi tu, lumina noastră vine de la Dumnezeu, care este soarele nostru, iar El, la urma urmelor, este sursa înțelepciunii.”

Apoi, împreună cu doi dintre îngeri, pe o cărare ce ducea pe un deal dinspre sud, am urmat lumina zilei. În vârful dealului era o poartă meșterită cu grijă, iar păzitorul ei a deschis-o când a văzut că sunt însoțit de cel doi îngeri. Am trecut pe o alee străjuită de palmieri și dafini. Aleea, de formă circulară, se termina într-o grădină, în care se afla Templul înțelepciunii.

Pe când mă uitam în jur, am văzut sanctuare mai mici care semănau cu templul și în care se aflau înțelepți. Ne-am dus la unul dintre ele, iar la intrare am vorbit cu cel dinăuntru spunându-i de ce am venit și cum am ajuns acolo. El a spus: „Fiți bineveniți! Intrați și așezați-vă. Vom tăifăsuși despre înțelepciune.”

M-am uitat prin sanctuar. Era împărțit în doua dar era unul singur. Era despărțit de un paravan transparent, dar transparența aceea de cristal îl făcea să pară o singură structură. Am întrebat despre asta.

„Nu sunt singur,” mi-a spus. „Sunt cu soția, suntem și totuși nu suntem doi, ci unul.”

Eu am spus: „Știi că ești înțelept. Cum se raportează înțelepciunea și faptul de a fi înțelept, la femeie?”

La auzul acestora, gazda noastră a făcut o grimasă disprețuitoare ridicându-și brațele a lehamite, după care au apărut și alți înțelepți din altarele învecinate. Le-a zis glumind: „Oaspetele nostru dorește să știe cum se raportează înțelepciunea și faptul de a fi înțelept, la femeie.”

*Îngerii se desăvârșesc în permanență.
Arcana Celestă 3308*

Au râs cu toții și au spus: „Ce este înțelepciunea și ce înseamnă să fii înțelept dacă n-ar fi femeia - sau dacă n-ar fi iubirea? Soția este acel element al iubirii din înțelepciunea unui bărbat înțelept!”

Dar gazda noastră a zis: „Haideți să discutăm puțin despre înțelepciune. Să vorbim despre motivele pentru care femeia este frumusețe.”

Au vorbit unul după altul, iar primul a adus următorul argument, și anume, că Dumnezeu a făcut ca femeia să fie sensibilă la înțelepciunea bărbatului, iar sensibilitatea față de înțelepciune este însăși frumusețea.

Al doilea a zis că Dumnezeu a făcut femeia din înțelepciunea bărbatului (pentru că El a creat-o din bărbat), iar astfel ea este întruchiparea înțelepciunii animată de sentimentul de iubire, iar acest sentiment este viața însăși, deci femeia este scânteia de viață din înțelepciune, în timp ce bărbatul este înțelepciunea. Vitalitatea înțelepciunii este frumusețea însăși.

Al treilea a spus că femeile sunt frumoase pentru că știu să prețuiască plăcerile iubirii de cuplu, iar întregul lor trup este un organ care simte aceste plăceri, femeile fiind un locaș al plăcerilor iubirii de cuplu și nu pot să nu fie frumoase.

Al patrulea a susținut că Dumnezeu a luat de la bărbat frumusețea și farmecul vieții și le-a pus în femeie. Dacă bărbatul nu se unește cu frumusețea și farmecul femeii, va fi încrunțat, rigid, sec și respingător, va fi înțelept doar în avantajul său. Dar, când el se unește în feme-

ie, cu frumusețea și farmecul lui, el capătă simțul umorului, este atractiv, are vitalitate și iubeste, fiind astfel înțelept.

Al cincilea înțelept a zis că femeile nu au fost create să fie frumoase pentru ele ci pentru a înmuia rigiditatea înnăscută a bărbaților, pentru a le însenina seriozitatea și a le încălzi inimile reci din naștere. Iar aceasta se petrece când bărbatul devine una cu soția sa.

Oamenii care după moarte devin îngeri capătă o inteligență și o înțelepciune incomparabil superioare celor pe care le-au avut când trăiau în lume.

Raiul și Iadul 576

Al șaselea a afirmat că universul creat de Dumnezeu este o lucrare absolut perfectă, dar că în univers nimic nu este mai perfect decât frumusețea și farmecul unei femei, astfel încât bărbatul să poată mulțumi lui Dumnezeu pentru acest dar și drept recunoștință, să primească înțelepciune de la El.

După toate acestea și alte remarci similare, soția gazdei noastre și-a făcut apariția prin paravanul transparent și a spus soțului: „Spune ceva, te rog.” Când el început să vorbească, am observat în ceea ce spunea, o vitalitate a înțelepciunii care părea să-i parvină de la soția sa, căci în vocea lui era iubirea acesteia. Realitatea a fost astfel verificată prin acest experiment.

Am cercetat apoi Templul înțelepciunii și împrejurimile, ne-am umplut sufletele de fericire, după care ne-am întors la poartă pe aceeași alee străjuită de copaci.

Din Despre Iubirea în Cuplu 56

16.

Soțiile angelice vorbesc despre înțelepciune.

Mă uitam odată pe fereastră spre răsărit, când am zărit șapte femei între tufe de trandafiri, plimbându-se lângă un izvor și bând apă. M-am străduit din răspuțeri să văd ce fac ele acolo. Băgând de seama că le privesc, una dintre ele mi-a făcut semn să mă apropiu așa că am ieșit și m-am îndreptat în grabă. Ajuns lângă ele, le-am întrebat cuviincios de unde sunt.

„Suntem soții”, au spus ele, „și vorbeam despre bucuria iubirii de cuplu. Din diverse motive, am căzut de acord că plăcerile iubirii de cuplu sunt și plăcerile înțelepciunii.”

Un asemenea răspuns m-a intrigat și mi-a întărit convingerea că trăiesc o experiență spirituală și că percep mai limpede și mai profund decât am perceput vreodată. Așa că le-am spus: „Hai să auzim părerea fiecăreia despre aceste plăceri.” Au încuviințat, dând din cap, iar eu am întrebat: „De unde știu soțiile că plăcerile iubirii de cuplu sunt și plăcerile înțelepciunii?”

„Știm asta datorită legăturii dintre înțelepciunea soților noștri și plăcerile iubirii de cuplu din noi, căci plăcerile acestei iubiri sunt în acord cu înțelepciunea soților”, au răspuns ele.

Când am auzit aceasta, am zis din nou: „Știu că sunteți receptive la vorbele dulci și pline de duh ale soților voștri și că vă desfățați cu ele. Dar sunt surprins să vă aud spunând că înțelepciunea lor face asta. Spuneți-mi, ce înțelepciune, de ce fel?”

Femeile mi-au răspuns cu nerăbdare: „Nu crezi că știm ce fel de înțelepciune este și, cu toate acestea, atenția noastră este mereu îndreptată spre înțelepciunea soților noștri și o căutăm în vorbele lor în fiecare zi. De dimineața până seara avem în minte atitudinile soților noștri. Poate doar pentru un minut pe zi să fim distrase sau să nu avem acea înțelegere intuitivă a opiniilor lor. (Pe de altă parte, ei rar sunt conștienți de atitudinile noastre în timpul zilei.) De aceea știm care înțelepciune a lor găsește plăcere în noi. Soții o numesc înțelepciune a gândirii spirituale și a comportamentului spiritual. Ei spun că înțelepciunea gândirii spirituale se raportează la înțelegere și cunoaștere și că cea a comportamentului spiritual se raportează la intențiile tale și la modul în care trăiești. Ei îmbină ambele feluri de înțelepciune într-una sin-

gură și spun că plăcerile acesteia se transferă din mințile lor în bucuria din inimile noastre, din inimile noastre în ale lor, și astfel, plăcerile se întorc la înțelepciunea de unde au plecat!”

*Bucuria, divină nu poate fi descrisă în cuvinte.
Raiul și Iadul 409*

Apoi am întrebat: „Știți și altceva despre cum găsește înțelepciunea soților fericire în voi?”

„Știm,” au zis ele. „Prin înțelepciunea spirituală din care izvorăsc înțelepciunea gândului și cea a comportamentului, înțelepciunea spirituală înseamnă să-L recunoști pe Dumnezeu sau Mântuitorul ca pe Dumnezeul cerului și al pământului și să primești de la El adevărul spiritual, lucru care se realizează prin intermediul Cuvântului și prin poruncile sale. De aici provine gândul spiritual. Comportamentul spiritual provine dintr-o gândire spirituală, cu ajutorul lui Dumnezeu. Soții noștri numesc aceste două aspecte - gândul și comportamentul spiritual - înțelepciune globală, care dă viață iubirii adevărate în cuplu.”

„Am mai aflat de la ei motivul pentru care acest tip de înțelepciune le deschide cele mai profunde unghere ale minții și astfel și ale trupului, lăsând iubirii cale liberă să se reverse. Viața iubirii de cuplu depinde de revărsarea puternică și abundentă a acestui 'izvor'.”

„Înțelepciunea gândirii și a comportamentului spiritual pe care o au soții noștri are un scop anume în cuplu - să iubească o singura soție și să respingă dorința egoistă de a dori pe altcineva - iar în măsura în care acestea sunt îndeplinite, iubirea atinge un nivel mai înalt și o perfecțiune mai mare. Nouă ne oferă minunatul sentiment de încântare ca răspuns la bucuria sentimentelor soților și la fericirea gândurilor lor.”

Apoi le-am întrebat dacă știu cum are loc această împărtășire.

„Orice relație bazată pe iubire necesită stimulare, invitare și răspuns”, au zis ele. „Atitudinea ispititoare a iubirii noastre este ceva care se produce, altfel numit, este stimulul, înțelepciunea soților noștri este receptivă sau o invitație, dar este și ca o reacție sau răspuns. Noi percepem acest răspuns cu inima plină de bucurie, în concordanță cu gândurile noastre. Starea noastră de spirit e mereu deschisă și gata să accepte tot ce vine și este în acord cu moralitatea soților noștri, dar și cu starea de iubire din noi.”

Femeile au mai spus: „Ai grijă să nu confunzi plăcerile despre care am discutat cu plăcerile exterioare ale acestei iubiri. Noi nu vorbim niciodată despre ele, ci doar despre bucuria din inimile noastre care corespunde întotdeauna cu înțelepciunea soților noștri.”

După asta, mi s-a părut că din depărtare vine în zbor o porumbiță cu o frunză în cioc. Pe măsura ce se apropia, s-a dovedit a fi un băiețel care ținea în mână o bucată de hârtie. Când a ajuns lângă noi, mi-a înmănat hârtia zicând: „Citește asta în prezența fecioarelor izvorului.”

Am citit următoarele: „Spune pământenilor, că iubirea de cuplu adevărată există. Ea are mii de plăceri, iar lumea abia dacă știe câteva dintre ele. Dar le va recunoaște când Biserica se va logodi cu Dumnezeu și se vor cununa.”

Apoi am întrebat: „De ce v-a numit fecioare ale izvorului?”

„Suntem numite astfel când suntem în preajma izvorului”, au răspuns, „căci dragostea pentru adevărurile din înțelepciunea soților este ceea ce noi suntem, iar iubirea de adevăr este numită fecioară. De asemenea, izvorul reprezintă adevărul înțelepciunii, iar grădina de trandafiri în care suntem reprezentă plăcerile înțelepciunii.”

Apoi, una din cele șapte femei a împletit o coroniță din trandafiri, a stropit-o cu apă din izvor și a pus-o băiatului pe cap, peste tichie, zicându-i: „Primește plăcerile cunoașterii. Vezi tu, tichia reprezintă cunoașterea, iar cununa de trandafiri este bucuria cunoașterii.”

Împodobit astfel, copilul a plecat, iar în depărtare din nou părea o porumbiță în zbor, dar de data aceasta cu o cunună pe cap.

Din Despre Iubirea în Cuplu 293

17.

Spiritele care cred că raiul constă în rugăciune veșnică, află cum ar fi un astfel de loc.

Un înger păzitor a intrat într-o sală unde se aflau cei ferm convinși că bucuria divină și fericirea veșnică înseamnă, în eternitate, o preamărire neîntreruptă a lui Dumnezeu și o continuă sărbătoare religioasă, pentru că atunci când trăiau în lume, își imaginau ca în rai îl vor vedea pe Dumnezeu, dar și pentru că, datorită acestei adorări, viața divină este numită sărbătoare perpetuă.

Îngerul a spus celor adunați acolo: „Urmați-mă și vă voi duce la bucuria voastră” și i-a dus într-un orașel unde se afla o biserică iar toate clădirile erau considerate sanctuare.

În oraș au văzut oameni din toate colțurile țării, iar printre ei, preoți care îi întâmpinau pe noii veniți și îi duceau de mână până la porțile bisericii, iar de acolo în unele dintre clădirile din jurul bisericii, invitându-i la perpetua adorare a lui Dumnezeu.

Preoții spuneau: „Acest oraș este intrarea în rai, iar biserica orașului este drumul de trecere către o măreață și foarte spațioasă biserică din rai unde, prin rugăciuni, îngerii îl preamăresc pe Dumnezeu pentru eternitate. Regula este, atât aici cât și în rai, să mergeți prima dată la biserică și să stați acolo trei zile și trei nopți. După această inițiere, veți merge în grup în clădirile orașului, care sunt sanctuare consacrate, să vă rugați, să aclamați și să predicați în fiecare dintre ele. Aveți grijă să nu vă gândiți la voi sau să spuneți tovarășilor voștri altceva în afară de lucruri sfinte, evlavioase și înălțătoare.”

Îngerul și-a condus grupul în biserică plină de oameni care în lume fuseseră foarte știmați, dar și de oameni simpli. Ușile erau păzite de străjeri pentru ca nimeni să nu iasă înainte de împlinirea celor trei zile.

Îngerul a zis: „Astăzi e a doua zi de când au venit acești oameni. Uitați-vă la ei și vedeți cum îl preamăresc pe Dumnezeu.”

Vizitatorii s-au uitat împrejur și au văzut că majoritatea dormeau, iar cei care erau încă treji, căscău cu înverșunare. Din cauza gândurilor înălțate în mod continuu la Dumnezeu, unii păreau să fie ieșiți din trupurile lor. Până și lor li se părea că sunt astfel. Alții păreau că se uită într-un punct fix datorită concentrării și autocontrolului, într-un cuvânt, cu toții simțeau o strângere în piept, erau chinuți de plictiseală și se retrăgeau din amvon strigând: „Ne dor urechile! Nu mai predicați! Nu mai suportăm să vă auzim! Sunetul ne înnebunește!”

Apoi s-au ridicat, au împins străjerii și au deschis ușile.

Când preoții au văzut asta, s-au luat după ei și îngrămădindu-se în spatele lor predicau într-una, se rugau și oftau. Le-au strigat: „Sărbătoriți! Preamăriți-L pe Dumnezeu! Rugați-vă! Aceasta este intrarea în rai unde vă vom iniția în preamărirea veșnică a lui Dumnezeu, iar asta vă va aduce bucuria fericirii!”

Dar ei abia dacă au auzit acestea cuvinte căci erau amorțiți după cele două zile de inactivitate și înălțare a minților, departe de activitățile lor. Când au încercat să scape de preoți, aceștia i-au prins de mâini și de haine împingându-i spre clădirile din jur. Degeaba însă pentru că strigau: „Lăsați-ne să plecăm! Simțim că ne dăm duhul!”

Fiecare avem câte doi îngeri. Unul se îngrijește de voința, noastră, iar celălalt de puterea noastră de înțelegere.

Arcana Celestă 5978

După acest incident, au apărut patru bărbați cu robe albe și mitre. Unul dintre ei era arhiepiscop pe vremea când trăia în lume, iar ceilalți trei, episcopi. Acum erau îngeri. Au chemat preoții și le-au vorbit astfel: „De acolo din rai v-am văzut cu oile voastre. Cum le mai hrăniți! Le hrăniți până le aduceți la nebunie! Nu știți ce înseamnă să-L preamăriți pe Dumne-

zeu. Înseamnă să dați naștere fructelor iubirii, adică să vă faceți treaba cu credință, sinceritate și atenție, căci asta înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău. Aceasta este datarea și împlinirea societății. Doar astfel și prin venerare la momentul potrivit îl preamăriți pe Dumnezeu. Nu i-ați auzit cuvintele: 'Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl meu va fi proslăvit, iar voi veți fi astfel ucenicii mei' (Ioan 15:8). Voi, ca preoți, puteți să-L preamăriți prin slujbele pe care le faceți prin natura meseriei voastre și veți avea parte de onoare, faimă și veți fi plătiți pentru asta. Dar dacă onoarea, faima și plata nu ar fi parte din meseria voastră, nu îl veți putea preamări mai mult decât ei."

După aceste sfaturi, episcopii au poruncit străjerilor: „Lăsați pe oricine să între sau să iasă, căci mulțimea de aici nu-și poate imagina altă bucurie divină decât o venerare continuă a lui Dumnezeu, de vreme ce nu știu nimic despre rai.”

Din *Despre Iubirea în Cuplu 9*

VI

Sursa

18.

Îngerii discută cu spiritele rele despre existența lui Dumnezeu.

Într-o dimineață devreme, pe când nu mă trezisem complet încă, am văzut pe fereastră ceva ce semăna cu un fulger apoi am auzit o bubuitură ce părea să fie de tunet, încercând să-mi dau seama ce anume a cauzat acestea, am auzit din cer că erau niște spirite care purtau o discuție aprinsă despre Dumnezeu și natură, mai precis despre care din ei deținea puterea supremă. Fulgerul și tunetul simbolizau manifestările celor două tabere în disputa lor, una înclinând în favoarea lui Dumnezeu, iar cealaltă în favoarea naturii.

Această bătălie spirituală a început în felul următor: niște spirite rele ale iadului și-au spus, „Îmi doresc să putem discuta față în față cu îngerii raiului. Am putea să le demonstrăm că ceea ce numesc ei Dumnezeu, sursa tuturor lucrurilor, este de fapt natura. Dumnezeu este doar un cuvânt, care de fapt reprezintă natura.” Și, pentru că spiritele rele credeau cu tărie acest lucru în inima și sufletul lor, dar și pentru că-și doreau să poată discuta față în față cu îngerii raiului, li s-a permis să iasă din mocirla și întunericul iadului și să vorbească cu doi îngeri coborâți din rai. Aceasta se petrecea în lumea spiritelor, la mijlocul drumului dintre rai și iad.

La vederea îngerilor, spiritele rele au început să strige furioase: „Voi sunteți îngerii raiului cu care avem permisiunea să discutăm despre Dumnezeu și natură? Vedeți voi, pentru că îl recunoașteți pe Dumnezeu, aveți reputația de a fi înțelepți, dar de fapt sunteți niște naivi. Cine l-a văzut pe Dumnezeu? Cine înțelege ce este Dumnezeu? Cine știe atât de bine că Dumnezeu guvernează universul și toate câte îi aparțin? Cine în afară de câțiva neica-nimeni ar crede în ceva ce nu pot vedea sau înțelege? Ce poate fi mai evident în afara faptului că natura este pretutindeni? Cine a văzut cu ochii săi altceva decât natura? A auzit cineva cu urechile sale altceva în afară de natură? A mirosit oare sau a gustat altceva? Ce a simțit cu mâinile și cu trupul său dacă nu natura? Simțurile noastre nu sunt martorele acestui adevăr? Ar putea cineva să jure că ceea ce spunem noi nu este adevărat? Respirația nu este ea oare sursa vieții noastre? Ce respirăm, dacă nu natură? Mințile noastre nu fac parte din natură? Unde s-ar mai revărsa gândurile noastre? Dacă nu ar fi ea, ați mai putea gândi?” Au continuat cu multe alte argumente pe aceeași temă.

La auzul acestora, îngerii au replicat: „Vorbiți astfel pentru că existați doar la nivelul simțurilor voastre. Toate spiritele iadului gândesc prin prisma simțurilor trupești și nu își pot înălța mințile mai sus de acest nivel, așa că vă iertăm. Viața plină de răutate pe care o duceți și

sistemul vostru de false valori v-a îngrădit atât de mult mințile încât nu vă puteți înălța spiritual mai mult decât nivelul simțurilor, cu excepția perioadei când vă opriți din a face rău și a nu mai avea false credințe. Spiritul rău poate înțelege adevărul ca și un înger, doar că nu îl reține pentru că răul din interiorul său îl șterge și îl înlocuiește cu ceva fals. Acum voi sunteți în acea stare de suspendare de a face rău, prin urmare înțelegeți adevărul spuselor noastre. Gândiți-vă așadar la ce vă vom spune.”

Și au grăit: „Ați trăit și ați murit în lumea naturală iar acum vă aflați în cea spirituală. Înainte nu știați nimic despre viața de după moarte, nu-i așa? Nu-i așa că atunci ați negat existența ei și v-ați considerat la același nivel cu animalele? Oare știați ceva despre rai și iad? Ori despre căldura și lumina acestei lumi spirituale? Sau că nu mai sunteți în lumea naturală ci deasupra ei? Vedeti voi, lumea aceasta este una spirituală ca și tot ce îi aparține, iar spiritualul este mai elevat decât naturalul și nici cea mai mica picătură a lumii naturale nu ar putea pătrunde în această lume. Voi considerați natura ca fiind un zeu sau o zeiță și credeți că lumina și căldura acestei lumi aparțin lumii naturale, dar nu este deloc așa. Lumina lumii naturale, aici, este întuneric, iar căldura, răceala. Nu știați nimic despre soarele acestei lumi, nu-i așa? Despre izvorul luminii și al căldurii noastre? Nu știați că acest soare este iubire pură iar soarele lumii naturale este foc pur, iar soarele lumii, care e foc pur, permite naturii să existe și subziste, în timp ce soarele raiului, care e iubire pură, permite vieții însăși să existe și subziste, viață care este iubire unită cu înțelepciune. Prin urmare, natura, pe care voi o ridicați la rangul de zeu sau zeiță, este moartă.”

*În rai se află cei care în lume au trăit în iubire și în credința divină.
Raiul și Iadul 311*

„Dacă vi se asigură protecție, puteți veni cu noi în rai, iar dacă ni se asigură nouă protecție, putem merge cu voi în iad. Ce veți vedea în rai este copleșitor și orbitor, iar în iad este respingător și murdar. Acest contrast se datorează faptului că toate cele din rai îl preamăresc pe Dumnezeu, iar cele din iad preamăresc natura. Lucrurile pe care le veți vedea în rai sunt copleșitoare și orbitoare deoarece corespund sentimentelor de iubire de bine și de adevăr. Cele din iad sunt respingătoare și murdare căci corespund sentimentelor de iubire de rău și de neadevăr. Acum, că ați auzit toate acestea, hotărâți care este puterea supremă, Dumnezeu sau natura.”

Răspunsul spiritelor rele a fost; „În starea în care suntem acum, putem concluziona că este Dumnezeu, dar când mințile ne sunt copleșite de plăceri nefaste, vom spune că natura este puterea supremă.”

Cei doi îngeri și spiritele rele se aflau în apropierea mea, așa că îi vedeam și îi puteam auzi. Ciudat așa zice, dar i-am văzut înconjurați de multe alte spirite care în lumea naturală erau niște distinși învățați. Am fost uimit să-i văd pe aceștia stând când lângă îngeri când lângă spiritele rele și încuviințând ce spuneau și unii și alții. Mi s-a spus: „Își schimbă poziția așa cum mintea lor își schimbă opiniile, odată fiind de acord cu unii apoi cu alții. Din punct de vedere al crezurilor lor, sunt asemeni lui Vertumnus, zeul schimbării. Îți vom spune un secret. Ne-am uitat prin lume ca să vedem ce cred distinșii învățați despre această chestiune și am aflat că șaizeci la suta sunt în favoarea naturii iar restul în favoarea lui Dumnezeu - aceștia din urmă pledează în favoarea lui Dumnezeu nu pentru că înțeleg ce se petrece, ci pentru că repetă pur și simplu ce au auzit, și anume faptul că natura este de la Dumnezeu. Aceste vorbe spuse din memorie și care nu vin din gândurile și din inteligența lor, par să le fie crez.”

Spiritele rele au primit apoi protecție și au urcat cu îngerii în rai unde au văzut toate acele lucruri copleșitoare și orbitoare. În acel moment, datorită luminii raiului, au conștientizat că există un Dumnezeu, că natura a fost creată să servească forței vieții care vine de la Dumnezeu și că natura în sine este moartă și, prin urmare, nimic nu poate exista decât prin

forța vieții. După ce au văzut și au simțit toate acestea, au coborât de acolo. Pe măsură ce coborau, au fost din nou cuprinși de dorința de a face rău, iar intelectul lor superior s-a închis, deschizându-se cel inferior. Deasupra a apărut o umbră ce arunca fulgere de foc infernal. Imediat ce picioarele lor au atins pământul, acesta s-a deschis iar ei au căzut înapoi în iad alături de semenii lor.

Din Adevărata Religie Creștina 77

19.

De unde vine încântarea sufletului?

Un înger s-a dus la o casă unde erau convocați înțelepți ai lumii creștine și i-a adunat acolo pe cei care credeau că bucuria divină și fericirea veșnică sunt plăceri ale unei grădini. „Urmați-mă,” a spus el, „și vă voi duce în paradis - raiul vostru - să începeți să trăiți binecuvântarea fericirii veșnice.”

Au trecut printr-o poartă splendidă făcută din crengi de copac îmbinate între ele. Ajunși înăuntru, îngerul i-a dus pe un drum întortocheat prin mai multe locuri. Se aflau de fapt în prima intrare a raiului, într-o grădină, unde erau trimiși cei care în viața lumească credeau că raiul este un fel de parc, oameni care aveau împământenită ideea că după moarte urmează o odihnă totală fără muncă și că această odihnă nu înseamnă altceva decât să te bucuri de plăceri, să calci peste trandafiri, să te veselești cu cel mai gustos suc de struguri și să participi la ospețe. Credeau că o asemenea viață poate exista doar în divinul Eden.

Conduși de înger, au văzut într-o grădină de trandafiri o mulțime de bărbați tineri și vârstnici, de băieți, femei și fete în grupuri de câte trei și de câte zece, împletind ghirlande pentru a le pune pe capetele bătrânilor și pe brațele tinerilor bărbați, dar și peste piepturile băieților. I-au văzut pe alții care culegeau poame și le duceau prietenilor lor în coșuri de răchită, iar alții storceau în cupe sucul strugurilor, al cireșelor și fructelor de pădure și îl beau cu veselie, alții adulmecau mireasma florilor, a fructelor și a frunzelor. Unii fredonau melodii duioase pentru a încânta auzul celor din jur, alții stăteau lângă fântâni și se jucau cu apa care se scurgea de acolo, alții se plimbau sporovăind și glumind. Unii alergau, se zbenguiau și dansau când după ritm, când în cerc, iar alții intrau în foșoare pentru a se relaxa pe divane. Mai erau multe alte plăceri paradisiace.

După ce grupul a văzut toate acestea, îngerul i-a mai dus pe ici pe colo, apoi i-a călăuzit spre niște oameni aflați într-o frumoasă grădina de trandafiri, înconjurată de măslini, portocali și lămâi. Aceștia își țineau capul în mâini vaitându-se și plângând. Cei din grup i-au întrebat: „De ce stați așa?”

„Este a șaptea zi de când am intrat în paradis,” au răspuns ei. „Când am ajuns aici, mințile noastre parcă s-au înălțat la cer și am aflat cea mai profundă fericire a bucuriei raiului. Dar după trei zile ne-am îndepărtat de acea fericire care ni s-a șters treptat din minte și din sentimente până nu a mai rămas deloc. Când bucuriile noastre imagine au luat sfârșit, am început să ne temem că ne-am pierdut și bucuriile vieții. Suntem sceptici în ceea ce privește fericirea veșnică - dacă există așa ceva.”

Cu cât iubim mai mult binele și adevărul, cu atât îngerilor le place să fie alături de noi.

Arcana Celestă 1740

„Apoi am hoinărit pe cărări și prin luminișuri, căutând poarta pe care am intrat, dar nu făceam altceva decât să ne învârtim în cerc.”

„Am întrebat oamenii pe care îi întâlneam iar ei au spus: 'Nu veți găsi poarta căci această grădina este un labirint enorm, genul acela în care dacă vrei să ieși, te afunzi tot mai

mult. Nu aveți altceva de făcut decât să rămâneți aici pentru totdeauna. Sunteți chiar în mijlocul lui, centrul tuturor plăcerilor sale.”

Disperați, oamenii au mai spus celor din grupul condus de înger: „Stăm aici de o zi și jumătate. Fără nicio speranță că vom găsi drumul spre ieșire, ședem în această grădină de trandafiri unde sunt o mulțime de măslini, portocali și lămâi. Dar, cu cât îi privim mai mult, cu atât sunt mai obosiți ochii noștri de văzut, nările noastre de mirosit și gurile noastre de gustat. De aceea ne vedeți înlăcrimați și îndurerați.”

Când îngerul a auzit asta, a spus: „Acest labirint ori grădină este cu adevărat intrarea în rai. Eu știu drumul și o să vă conduc afară.”

Bucuroși peste măsură, oamenii l-au îmbrățișat, s-au alăturat grupului și l-au urmat. Pe drum, îngerul i-a învățat despre bucuria divină și fericirea veșnică, și anume că ele nu sunt plăceri superficiale ale Paradisului în afară de cazul când plăcerile sale interioare sunt și în ei în același timp. „Plăcerile exterioare ale Paradisului sunt doar pentru simțurile trupului, dar cele interioare sunt plăceri ale sentimentelor sufletului vostru. Plăcerile exterioare nu au suflet, aceasta însemnând că viața cerească nu se află în ele doar dacă sunt prezente și plăcerile interioare. Orice plăcere fără suflet devine treptat neînsemnată și neinteresantă fiind astfel mai obositoare decât munca. În întreg raiul sunt grădini paradisiace, iar îngerii se simt bine aici și se bucură de aceasta, în măsura în care sufletului lor le face plăcere.”

„Ce înseamnă plăcerea sufletului și de unde provine ea?”, au întrebat cu toții.

„Plăcerea sufletului vine din iubirea și înțelepciunea date de Dumnezeu”, a răspuns îngerul. „Iubirea este forța motrice care acționează prin înțelepciune. Veți găsi deci atât iubire cât și înțelepciune în ceea ce iubirea și înțelepciunea fac și ceea ce ele fac sunt lucruri utile. Această plăcere se revarsă în sufletul vostru de la Dumnezeu și coboară în mintea superioară și în cea inferioară, în toate simțurile trupului și acolo se desăvârșește. Asta face ca bucuria să fie cu adevărat bucurie și o face eternă - de la Cel Etern, de unde și provine ea. Ați văzut o parte a paradisului și vă asigur că nimic de aici, nici măcar o frunză, nu există fără să nu fi provenit din uniunea între iubire și înțelepciune. Dacă o persoană simte această uniune în ea, se află în paradisul cerului, cu alte cuvinte, în rai.”

Din *Despre Iubirea în Cuplu 8*

20.

După ce a auzit doi îngeri vorbind despre iubire, înțelepciune și utilitate, Swedenborg intră în Templul înțelepciunii.

Într-o dimineață, imediat ce m-am trezit, am văzut doi îngeri coborând din rai, unul dinspre miazănoapte iar celălalt dinspre răsărit. Ambii erau în trăsuri trase de cai albi. Trăsura care îl ducea pe cel din miazăzi strălucea precum argintul iar cealaltă precum aurul. Hățurile pe care le țineau străluceau ca lumina zorilor. Așa arătau de la distanță, dar pe măsură ce se apropiau nu mai păreau că se află în trăsuri ci arătau ca îngerii, adică erau asemeni ființelor umane. Cel care venea dinspre partea de răsărit a cerului purta îmbrăcămintă purpurie, strălucitoare, iar cei dinspre miazăzi avea veșminte albastre iacint. Când au ajuns sub rai, în regiunile inferioare, au început să alerge unul spre celălalt ca și când fiecare ar fi vrut să ajungă primul și s-au sărutat îmbrățișându-se.

Am aflat că, pe când trăiau în lume, între acești doi îngeri a fost o prietenie profundă, iar acum unul se afla în partea de răsărit a raiului iar celălalt în miazăzi. La răsărit sunt cei care au parte de iubire de la Dumnezeu, în timp ce la miazăzi sunt cei ce au parte de înțelepciune de la El. După ce au discutat o vreme despre minunățiile din paradisurile lor, s-a pus problema dacă raiul, în esența sa, este iubire sau înțelepciune. Au fost de acord că se trag una din alta dar întrebarea era care era la originea celeilalte. Îngerul din cerul înțelepciunii l-a întrebat pe celălalt ce este iubirea. Acesta a răspuns: „Iubirea trebuie să vină de la Dumnezeu,

care este precum soarele. Ea este căldura vitală atât a îngerilor cât și a pământenilor. Este viața lor. Iubirea generează sentimentele care, la rândul lor, produc percepțiile iar în final, gândurile. Concluzia este că înțelepciunea începe ca iubire. Prin urmare, gândul ia naștere din iubire, sub forma unui sentiment. Cercetând atent modul în care un lucru conduce la celălalt, observi că gândul nu este altceva decât manifestarea unui sentiment. Lucrul acesta nu este în general recunoscut, deoarece gândurile se raportează la lumină, iar sentimentele la căldură. Așadar, e mai ușor să te concentrezi asupra gândurilor decât asupra sentimentelor, la fel cum este mai ușor să te concentrezi asupra a ceea ce spune cineva decât asupra tonului vocii sale.”

„O analogie cu tonul și vorbirea ne poate demonstra că gândul este, de fapt, nimic altceva decât un sentiment care prinde formă, căci vorbirea nu este altceva decât vocea care capătă forma prin intermediul cuvintelor. Aceasta este o asemănare și pentru că tonul vocii poartă sentimentele iar vorbirea poartă gândurile. Așadar, sentimentul intonează, iar gândul vorbește. Punctul meu de vedere ar fi și mai concis dacă aș spune, 'Prin îndepărtarea sunetului din vorbire, vorbirea n-ar mai fi vorbire, așa este? Tot așa, prin îndepărtarea sentimentelor din gânduri, ele n-ar mai fi gânduri.' Deci, tot ce aparține înțelepciunii este iubire adevărată, iar asta ar trebui să fie foarte clar până aici. Ca rezultat, esența paradisurilor este iubire iar manifestările lor, înțelepciune. Altfel spus, paradisurile își trag seva din iubirea divină și forma, din iubirea divină prin intermediul înțelepciunii divine. Așa cum am căzut de acord adineauri, una aparține celeilalte.”

*Gândurile îngerilor nu sunt limitate și restrânse de timp și de spațiu.
Raiul și Iadul 266*

În acel moment, alături de mine se mai afla un spirit nou venit care, la auzul acestora, a întrebat dacă bunăvoința are legătură cu sentimentele iar credința cu gândurile.

Îngerul a răspuns: „Este aproape același lucru. Credința nu este altceva decât manifestarea bunăvoinței așa cum vorbirea dă formă tonului din voce. Credința este, de fapt, generată din bunăvoință în același mod în care vorbirea este generată de tonul vocii. Aici în rai, noi chiar am cercetat modul de formare, dar nu avem timp să discutăm asta aici.”

*Scopul creării universului este paradisul angelic al rasei umane.
Iubirea și Înțelepciunea Divină*

A adăugat: „Când mă refer la credință, mă refer la o credință spirituală al cărei spirit și viață provin doar din bunăvoință. Asta deoarece este spirituală și astfel și credința devine spirituală. Credința fără bunăvoință este mai degrabă una naturală, moartă. Este în strânsă legătură cu senzațiile obișnuite, cunoscute și sub denumirea de poftă.”

Îngerii vorbeau despre toate acestea într-un mod spiritual. Vorbirea spirituală împletește mii de nuanțe pe care vorbirea obișnuită nu le poate exprima și nici măcar nu le poate împărți în idei ale gândirii obișnuite.

Vă cer așadar să cugetați asupra acestor concepte, iar când veți veni din lumina fizică obișnuită în cea spirituală, care se petrece după moarte, întrebați ce este credința și ce este bunăvoința și veți afla sigur că prima înseamnă bunăvoință care capătă formă. Așadar, tot ce ține de credință înseamnă bunăvoință. Aceasta este sufletul, viața și esența credinței, așa cum sentimentul este sufletul, viața și esența gândului, iar tonul este sufletul, viața și esența vorbirii. Dacă vreți, puteți considera bunăvoința transformându-se în credință cam în același mod în care tonul vocii unei persoane se transformă în vorbire articulată, pentru că cele două perechi corespund una celeilalte.

După ce îngerii au terminat de spus cele relatate mai sus, au plecat, în timp ce fiecare se îndrepta spre cerul său le-au apărut stele împrejurul capului. Depărtându-se și mai mult de mine, din nou păreau că se află în trăsură, ca mai înainte.

După ce au dispărut din raza mea vizuala, am observat în dreapta mea o grădină cu măslini, viță de vie, smochini, dafini și palmieri, plantați în funcție de semnificația fiecăruia. La o privire mai atentă, am văzut îngeri și spirite discutând și plimbându-se printre copaci. Un spirit angelic mi-a întors privirea. (Termenul de „spirite angelice” este folosit pentru ființele din lumea spiritelor care sunt pregătite pentru intrarea în rai și care, ulterior, vor deveni îngeri.) Spiritul a venit din grădină și, îndreptându-se spre mine, m-a întrebat: „Vrei să vii cu mine în paradisul nostru? Vei vedea și vei auzi lucruri nemaipomenite!” Am plecat cu el. Apoi mi-a spus: „Toate câte le vezi aici (căci erau multe) au dragoste pentru adevăr și, din acest motiv, se află în lumina înțelepciunii. Aici se afla și o clădire căreia îi spunem Templul înțelepciunii. Dar nu îl poți vedea dacă te crezi că ești prea înțelept, abia îl întrezărești dacă ești mulțumit de înțelepciunea ta și nu îl vezi deloc, dacă tu crezi că înțelepciunea vine din tine însuși. Asta se petrece deoarece acele atitudini te opresc să primești lumina raiului încărcată cu dragoste pentru înțelepciunea veritabilă. Înțelepciunea veritabilă este atunci când vezi prin lumina raiului că ceea ce cunoști, înțelegi și conștientizezi, este ca o picătură sau aproape nimic, în comparație cu oceanul de lucruri pe care nu le cunoști, nu le înțelegi și nu le conștientizezi. Toți din această grădină paradisiacă care din proprie inițiativă admit faptul că nu sunt înțelepți, vor vedea Templul înțelepciunii.” Lumina interioară îți permite să vezi. Lumina exterioară, prin sine, nu îți permite asta.

Și, pentru că deseori m-am gândit la asta - cu mult timp în urmă o știam, apoi am început să o simt, iar într-un final, văzând-o printr-o lumină interioară, am conștientizat că omnia este atât de neînțeleaptă - ce să vezi? Mi s-a oferit posibilitatea să văd templul. Avea o formă nemaipomenită. Era pătrat și parcă ieșea din pământ, cu pereți din cristal și avea un elegant tavan din jasp, transparent și arcuit, iar fundația din pietre prețioase de mai multe feluri. Scări din alabastru lustruit duceau la intrarea în templu. Lângă scări, pe ambele părți, păreau să fie niște lei cu pui.

Am întrebat apoi dacă pot să intru, iar răspunsul a fost afirmativ. Am urcat, iar înăuntru am văzut zburând pe sub tavan, ceva ce semăna cu heruvimii, dar imaginea s-a estompat rapid. Podeau pe care pășeam era din lemn de cedru, iar pereții și tavanul ofereau templului un aer luminos.

Spiritul angelic a intrat și el împreună cu mine, așa că i-am relatat ce am auzit de la cei doi îngeri despre iubire și înțelepciune și despre bunăvoință și credință. El a zis: „Au menționat și al treilea lucru?”

„Care este al treilea lucru?”, am întrebat.

El a replicat: „Utilitatea. Iubirea și înțelepciunea nu sunt nimic fără utilitate. Sunt doar noțiuni abstracte. Nu devin reale înainte de a se manifesta în activități folositoare. Căci iubirea, înțelepciunea și utilitatea sunt trei lucruri care nu se pot separa. Dacă sunt despărțite una de alta, ele nu reprezintă nimic. Iubirea nu e nimic fără înțelepciune. Doar în prezența înțelepciunii ea se transformă în ceva, iar acel lucru în care se transformă este utilitatea. Așadar, când prin intermediul înțelepciunii iubirea se transformă în utilitate, se transformă în ceva. De fapt, atunci exista pentru prima oară. Acestea trei se aseamănă cu scopul impulsului și efectului. Scopul nu este nimic dacă nu există un impuls care să producă efectul. Dacă dispăre unul din ele, dispar cu toatele. Același lucru se aplică și pentru bunăvoință, credință și faptele bune. Bunăvoința fără credință nu înseamnă nimic, așa cum nici credința nu înseamnă nimic fără bunăvoință. Iar ambele nu sunt nimic fără fapte bune. Doar prin fapte bune ele devin ceva, iar calitatea lor depinde de cât de folositoare sunt faptele bune. Același lucru se aplica și în cazul iubirii, gândului și muncii, dar și în cazul dorinței, intelectului și acțiunii. Toate acestea se înțeleg foarte limpede aici în templu, pentru că lumina în care ne scăldăm este una care ne

luminează posibilitatea de înțelegere a minților. Nimic nu e complet sau perfect decât în măsura în care se manifestă prin această trinitate. Este ca în geometrie, când o linie nu există cu adevărat decât prin raportare la o suprafață. Iar suprafața nu există cu adevărat decât prin raportare la spațiul tridimensional. Așadar, pentru a exista, una conduce la cealaltă, iar pentru a coexista, conduce la cea de-a treia. Același lucru se petrece cu fiecare lucru creat care devine complet în cel de-al treilea aspect. De aceea numărul 'trei' din Cuvântul Domnului poate fi înțeles într-un mod spiritual ca desemnând ceva 'complet și total'. Acestea fiind stabilite, nu pot să nu fiu uimit de faptul că unii oameni practică doar credința, alții doar bunăvoința iar urni fac doar fapte bune, când prima fără a doua și prima cu a doua fără cea de-a treia nu reprezintă nimic.”

Îngerii nu sunt doar alături de Dumnezeu, ci sunt și întru Dumnezeu sau, ceea ce este același lucru, Dumnezeu este cu ei și în ei.

Arcana Celestă 363

Am întrebat din nou: „Nu este posibil ca cineva să aibă bunăvoință și credință și totuși să nu facă fapte bune? Nu poate cineva să iubească ceva și să aibă în vedere acel lucru dar totuși să nu facă nimic pentru acel ceva?” Spiritul angelic mi-a răspuns: „Nu poate, decât într-un mod ideal, ireal. Trebuie să nu renunțe la intenția ori la dorința de a face ce și-a propus. Dorința sau intenția este un act de sine stătător pentru că există un imbold permanent de a duce la bun sfârșit actul respectiv care, în cele din urmă, se va materializa într-un act fizic. Drept rezultat, cei înțelepți percep intenția și dorința ca pe o formă de acțiune interioară, la fel de acceptată ca și acțiunea fizică, pentru că Dumnezeu o vede astfel - și care se va desăvârși când se va ivi ocazia.”

Am coborât apoi treptele Templului înțelepciunii și m-am plimbat prin împrejurimi. Am văzut niște oameni care stăteau sub un dafin, mâncând smochine și m-am îndreptat spre ei întrebându-i dacă îmi dau și mie câteva. Și mi-au dat, dar ce să vezi? Acestea s-au transformat în ciorchini de struguri în mâinile mele. Mă minunam de cele întâmplate, când spiritul angelic care încă mă însoțea, mi-a spus: „Smochinele s-au transformat în struguri în mâinile tale, pentru că ele, datorită unei similarități interioare, simbolizează calitățile bune generate de bunăvoința și credința sa, la un nivel extern, natural, în timp ce, ciorchinii de struguri simbolizează calitățile bune al bunăvoinței și credinței, la un nivel interior, spiritual. Aceasta ți s-a petrecut datorită dragostei tale pentru cele spirituale. **În lumea noastră, simbolismul dă formă la tot ce se petrece, la tot ce ia ființă și tuturor transformărilor care se produc.**”

Am fost cuprins de dorința de a afla cum pot oamenii să facă ceva bun ca venind de la Dumnezeu și totuși să facă acel lucru ei înșiși. I-am întrebat pe cei care mâncau smochine ce cred ei că înseamnă aceasta. Mi-au spus: „Nu putem decât să credem că Dumnezeu lucrează în noi și prin noi, fără știrea noastră. Dacă am fi conștienți că facem ceva bun și prin urmare am acționa ca și când ar veni de la noi, am face mai degrabă ceva rău, căci tot ce face omul de unul singur, o face conform ego-ului lui, iar ego-urile oamenilor sunt rele în sine. Și cum poate bunătaea care vine de la Dumnezeu să fie în legătură cu răul din noi înșine și cele două să fie alături într-o acțiune? Ego-ul nostru este în mod constant însuflețit de ideea unei recompense, cea a mântuirii. Făcând asta, unii nu recunosc meritul lui Dumnezeu chiar dacă este o mare nedreptate și cel mai mare păcat. Pe scurt, dacă bunătaea pe care ne-o dă Dumnezeu prin intermediul Sfântului Duh ar fi să se reverse în voințele și în faptele noastre, acea bunătaea ar fi murdărită și pângărită. Dar Dumnezeu nu ar permite să se petreacă una ca asta. Acum oamenii pot crede cu adevărat că lucrurile bune pe care le fac sunt de la Dumnezeu și le numesc bunătaea Domnului în ei înșiși ca și când acea bunătaea le-ar aparține, dar încă tot nu știm ce să facem cu ea.”

Raiul și iadul își au originea în umanitate.

Raiul și Iadul 311

Mi-am deschis mintea și le-am spus: „Nu știți ce să faceți cu ea pentru că vă gândiți la modul în care apar lucrurile, iar o astfel de gândire este greșită. Falsa perspectivă provine din faptul că voi credeți că voința omului, gândirea sa, acțiunile și vorbirea, sunt în noi, își au originea în noi. De fapt, în noi nu este nimic decât cea trăsătură caracteristică de a fi receptivi la ceea ce se revarsă în noi. Noi nu suntem viața în sine, ci suntem organisme însuflețite. Doar Dumnezeu este viața în sine, după cum spune El în Evanghelia după Ioan: 'Căci după cum Tatăl are *viața în Sine*, tot așa a dat și *Fiului să aibă viața în Sine*' (Ioan 5.26; cf. 11.25, 14.6, 19). Viața este alcătuită din iubire și înțelepciune sau, ceea ce este același lucru, bunătatea iubirii și adevărul înțelepciunii. Acestea două se revarsă de la Dumnezeu iar noi suntem cei care le primim. Le simțim ca și când ar fi în noi. Și, pentru că le simțim în noi, ele ies la suprafață și se răsfrâng și asupra altora ca și când ar veni din partea noastră. Dumnezeu ne-a făcut să simțim astfel ca să fim afectați de ceea ce se revarsă asupra noastră, de ceea ce primim și rămâne în noi. Dar, din exterior și răul pătrunde în noi - nu de la Dumnezeu ci din iad - și, din start, îl primim cu plăcere pentru că așa ne-am născut. Așadar, volumul de bunătate primit de la Dumnezeu nu poate decât să egaleze volumul de răutate pe care l-am îndepărtat de la noi, parcă prin propriile noastre puteri, iar asta se realizează transformându-ne și având credință în Dumnezeu.”

„Prin analogie, se poate demonstra cum se revarsă asupra noastră iubirea și înțelepciunea, bunăvoința și credința sau, la modul general, bunătatea provenită din iubire și bunăvoința și adevărul provenite din înțelepciune și credință. Se poate arăta cum ceea ce se revarsă în noi ni se pare că se află în noi și că vine din interiorul nostru. Tot ce percepem prin văz, auz, miros, gust și pipăit, vine din afara noastră, dar noi le simțim prin organele aferente. La fel se petrece și cu organele simțurilor noastre lăuntrice, cu diferența că în acestea se revarsă aspecte spirituale pe care nu le percepem, în timp ce în primul caz este vorba despre aspecte naturale, pe care le simțim. Așadar, suntem organe care primesc viață de la Dumnezeu. Drept rezultat, cu cât ne oprim din a face rău, cu atât suntem mai receptivi față de ce este bun. Dumnezeu ne dă fiecăruia puterea de a ne opri în a face rău, pentru că tot El ne dă și puterea voinței și a înțelegerii că noi am acționa. Și, orice acțiune am întreprinde folosindu-ne de voința și intelectul nostru care par să ne aparțină sau, altfel spus, folosindu-ne liberul arbitru și capacitatea de a raționa, acea acțiune devine parte din noi. Aceasta este metoda lui Dumnezeu de ne readuce în comuniune cu El și aceasta este condiția prin care El ne îndreaptă, ne regenerează și ne salvează. **Viața care curge în noi este vitalitatea ce provine de la Dumnezeu. Se mai numește și spiritul lui Dumnezeu. I se spune Sfântul Duh și se spune că ne luminează, ne redă viața și chiar va acționa prin noi.** Această vitalitate totuși, este modelată și individualizată după structura iubirii și discernământului fiecăruia dintre noi.” „Puteți înțelege și că toată bunătatea iubirii și bunăvoința, precum și adevărul din înțelepciune și credința se revarsă în și nu se află în noi. Dacă vă gândiți că ne-am născut cu ele, asta duce în mod inexorabil la convingerea că Însuși Dumnezeu s-a revărsat în noi și prin urmare suntem parțial îndumnezeiți.

Dar cei ce cred asemenea lucruri devin diavoli și miros precum cadavrele. Căci ce sunt acțiunile noastre dacă nu mintea care face ceva? Pentru că orice voiește și gândește mintea, ne folosim de trup ca să punem în practică. Prin urmare, când Dumnezeu ne călăuzește mintea, ne călăuzește și acțiunile. El face acestea când credem în El. Dacă nu ar fi adevărat, spuneți-mi de sunteți în stare, de ce ne-a poruncit de mii de ori, să ne iubim aproapele, să manifestăm bunăvoință și sa-i urmăm poruncile pentru a ne mântui? Și de ce a spus El că vom fi judecați după faptele noastre, cei care am făcut bine vom fi judecați întru viață și rai, iar cei ce am făcut rău, întru moarte și iad? Cum a putut Dumnezeu să spună așa ceva dacă tot ceea ce facem noi este pentru a obține laude și prin urmare este rău? Trebuie să știți că, în cazul în care min-

tea este orientată către bunăvoință și acțiunile se vor orienta în acea direcție. Dacă mintea se orientează doar spre credință, ori spre credința separată de bunăvoința spirituală, acțiunile se vor orienta doar spre acea credință, iar acea credință caută laudele pentru că bunăvoința sa este una naturală nu spirituală. Credința bunăvoinței este ceva diferit, căci bunăvoința nu caută laude și, drept rezultat, nici credința aferentă ei.”

Îngerii nu cunosc bucurie mai mare decât aceea de a avea grijă de cei ce vin din lume și de a-i instrui.

Arcana Celestă 454

După ce au auzit toate acestea, oamenii de sub dafin au zis: „Înțelegem că este adevărat ce spui, dar tot nu pricepem.” Le-am răspuns: „Înțelegeți ca adevărat ceea ce spun, datorită faptului că lumina raiului revarsă asupra noastră înțelegere, atunci când auzim ceva adevărat. Dar lipsa voastră de pricepere se datorează percepției proprii pe care o avem cu toții și care vine din lumina lumii fizice. Aceste două tipuri de percepție, una internă, iar alta externă, una spirituală, iar alta naturală, se combină în cei înțelepți pentru a forma una singură. Și voi puteți să le combinați dacă îl căutați pe Dumnezeu și îndepărtați din voi răul.”

Îngerii sunt umani în forma cea mai perfectă și se bucură de fiecare simț.

Raiul și Iadul 170

Deoarece au înțeles și acestea, am luat niște crengi din dafinul sub care ne aflam și le-am oferit întrebându-i: „Credeti că acestea sunt de la mine sau de la Dumnezeu?” Au zis că vin prin intermediul meu ca și când ar fi de la mine. Și ca prin minune, ramurile au înflorit în mâinile lor.

La plecare, sub un măslin tânăr cu viță de vie în jurul trunchiului, am văzut o masă din lemn de cedru, iar pe ea, o carte. Spre surprinderea mea, era o carte scrisă de mine, intitulată *Înțelepciunea angelică despre iubirea și înțelepciunea divină și despre Providența divină*. Le-am spus că acea carte demonstra pe deplin faptul că suntem organe care primesc viață, nu suntem viața.

Am plecat vesel spre casă, iar spiritul m-a însoțit. Pe drum mi-a spus: „Vrei să-ți dau un exemplu concret al credinței și bunăvoinței și a ce înseamnă credința când este separată de bunăvoință și ce înseamnă când e conectată cu aceasta? Pot face asta dacă vrei.” Am răspuns: „Ascult!” Spiritul a continuat: „În loc de credință și bunăvoință, gândește-te la lumină și căldură și vei înțelege mai bine. Căci, în esența sa, credința este adevărul izvorât din înțelepciune, iar bunăvoința este un sentiment izvorât din iubire. În rai, adevărul provenit din înțelepciune este lumină, iar sentimentul Iubirii este căldura. În lumea îngerilor, lumina și căldura nu sunt nimic altceva. Această analogie îți va permite să vezi într-un mod corect ce este credința separată de bunăvoință, în comparație cu credința conectată cu aceasta. Credința fără bunăvoință este asemenea luminii în timpul iernii, iar credința unită cu bunăvoința este ca lumina primăverii. Lumina iernii, care e separată de căldura și e conectată cu frigul, dezgolește copacii de frunze, întărește pământul, omoară iarba și îngheață tot ce conține apă. Dar lumina primăverii, conectată cu căldura, însuflă copacilor energie pentru a înfrunzi, apoi pentru a înflori și a da rod, învie pământul și îl înmoaie, făcând iarba să crească, să răsară florile și plantele, dar și să topească ghețurile pentru ca apa izvoarelor să curgă din nou. Același lucru se petrece și cu bunăvoința și credința. Credința fără bunăvoință ucide totul, credința unită cu bunăvoința aduce totul la viață. În lumea noastră spirituală, această aducere la viață dar și distrugerea pot fi înțelese ca un mod de viață, de vreme ce aici credința este lumină, iar bunăvoința, căldură. Acolo unde credința este alături de bunăvoința veți găsi grădini paradisiace, flori și verdeață în cea mai plăcută armonie cu modul în care sunt conectate credința și bunăvoința. Dar unde

creința este separată de bunăvoință, nici măcar nu veți găsi iarbă. Singura verdeață care există sunt spinii, rugii de mure și urzicile. Căldura și lumina de la Dumnezeu au acest efect în îngerii și spirite dar și *împrejurul* lor.”

În acel moment, nu departe de noi, am văzut niște preoți. Spiritul angelic i-a numit judecători de oameni care practică doar creința. I-a mai numit și specialiști în mistere. Le-am spus și lor toate acestea și le-am demonstrat, până și-au dat seama că este adevărat. Iar când am întrebat: „Nu-i așa?”, ne-au întors spatele zicând „N-am auzit ce ați spus.” Așa că am strigat: „Ascultați din nou!” Dar și-au acoperit urechile și au urlat: „Nu *vrem* să auzim.”

Din Apocalipsa Dezvăluită 875

Epilog

Prevăd că mulți care vor citi aceste istorisiri... vor crede că sunt plăsmuiri ale imaginației. Dar susțin cu tărie că nu sunt plăsmuiri. Ele au fost cu adevărat văzute și auzite, nu într-o stare de somn ci într-una de veghe deplină. Căci Dumnezeu a binevoit... să-mi deschidă lăuntru minții sau spiritul și astfel am putut fi alături de îngerii în lumea spirituală și în același timp, în lumea naturală, alături de oameni, iar asta [s-a petrecut] timp de douăzeci și șapte de ani.

Emanuel Swedenborg
Adevărata Religie Creștina 85